

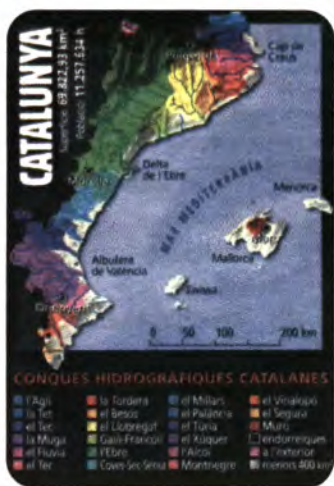
CRISI DEL "PRESTIGE" del P.P.: "Creo que hay alarmismos muy poco justificados" (Aznar. Roma 28.11.02)

"Afortunadamente, la rápida intervención de las autoridades españolas alejando el barco de las costas, hace que no temamos una catástrofe ecológica, como ha sucedido en otras ocasiones, ni prevemos grandes problemas en las aguas españolas ni para los recursos pesqueros" (Arias Cañete. Ciudad Real 16.11.02)

FORA LA DICTADURA

FRANQUISTA DEL P.P.!!

VAYASE, SR. ASNAR!!!!

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

ANY XXII. NÚMERO 498

1^a DE GENER DEL 2003

PREU: 2 €

- No donar explicacions, no queixar-se mai. La vida és massa curta per a empètir-la.
- No plànyer-se mai de les coses no assolibles. Partir sempre de la situació present.
- No encetar res sense reflexió prèvia, i acabar sempre allò encetat.
- No odiar mai, però saber combatre.
- Cercar en cadascú la part millor que tingui.
- Saber admirar amb mesura; és senyal de mediocritat lloar amb desgana.

«En l'acció no cerquem pas la veritat absoluta, cerquem allò que cal fer en un temps donat.

Una solució mediocre però immediata val molt més que no pas una de perfecta al cap de vuit dies.»

(André Maurois, 1885-1967).

Aquesta setmana passada la presidenta del Consell de Mallorca va convidar als representants de la premsa, la ràdio i la televisió de Mallorca a dinar a l'hipòdrom de son Pardo. L'oliva, la vinya i els cavalls són els principals productes que ens queden al camp mallorquí, va puntualitzar na Maria Antònia Munar en el seu discurs. També va parlar de les moltes millores que fa el Consell de Mallorca a les carreteres i autopistes, malgrat la gasiveria de Madrid a l'hora d'enviar diners, uns diners que han sortit de Mallorca.

El passat dia 13, la Companyia d'en Xesc Fortesa feu la presentació de la comèdia, Fot qui Fot, que se representa aquestes festes al Teatre Municipal de Ciutat. La comèdia conta la història de quatre famílies que volen vendre ca seva i comprar-ne una de nova..., resumint: Na Lourdes i n'Enric no volen vendre ca seva a la família Lliteres, sinó que la volen vendre a la família Bisqueria, que són els compradors de la família Lliteres, i per últim na Jeni i en Guillem volen comprar la casa a la família Bisqueria. Un entremaliat ple de rialles i embolics per poder riure una bona estona i no pensar en res.

Na Carme Coll, una de les actrius del grup Xesc Fortesa, va crear el Grup de Teatre l'Orengar a Alaró, fa uns anys. Ara ha fixat per la comèdia Fot qui Fot que estarà al Teatre Municipal fens el 12 de gener. Tel. 658 825 171

FIRA DELS DISSABTES A MAGALLUF

La família Carmona - Herrera té una botiga al carrer de Biscaia d'Andratx. Els dissabtes van a vendre al baratillo de Magalluf. Tel. 971 136 953

ESTAS NAVIDADES

EL PETROLERO PRESTIGE PRESENTA:

LANGOSTINOS EN SU TINTA

PESCABROMA

LO BUENO SABE A FUEL

CON AUTÉNTICO FUEL DEL PRESTIGE

Santi Orue / 02

VALORES NUTRITIVOS:
Proteínas:
Bastantes
Octanos:
La hostia

RECOMENDADOS POR:
Jaume Matas, Ministro del Medio Ambiente

¿Y LO QUE TE AHORRAS EN ACEITE?

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Gran Empresa, la revista dels gonelles

Dirigida per n'Eduardo de la Fuente i amb la col·laboració de Nacho Busquets, Carlos Elies Esteban, Javier Macias, Malena Jaume, Miquel Pascual, Eva Mulet, Lluís Cerdà, Alberto Bravo, Rosa Amat, Jane Walken, Alex Tena, Marina Meca, Lourdes Fuster, Marta Ruiz, Bernat Mateu, Joana Rosselló i Tino Galan. I sota la protecció d'en Rafel Company, President de la Associació d'Empresaris del Polígon de Marratxí i vice president de Febape (no sabem que és Fepabe,

però qualche cosa deu ser), director de la Ràdio Gonella Marratxí que el batle socialista del terme va fer tancar, però que el Batle pepero de Montuiri va acollir i ara se diu Ràdio Montuiri, i la protecció d'en Joaquim Rabasco, el califa dels andalusos de s'Arenal que diuen "votaré a Rabasco perquè és un forastero como yo". Un foraster que cerca la fractura social entre mallorquins i forasters, predicador del bilingüisme per els mallorquins i del monolingüisme per els castellans, que ara vol crear la Acadèmia de la

Llengua Balear que vetlli per la adopció de les normes ortogràfiques pròpies de les illes i la redacció d'un ambiciós diccionari de la Llengua Balear, quan ja tenim el diccionari Alcover Moll amb deu toms que ocupen 70 centímetres de llargària a la majoria de biblioteques dels Països Catalans...

Deia idò, que aquesta revista, de periodicitat indefinida que se regala als bars dels polígons de Marratxí i de Ciutat, ha trucat una foto meua, posant hi una turbant i un coll de capellà islàmic, que al costat d'en Jatami fa ben molta planta, però llavors comença a insultar dient de l'Estel, engendro pseudoperiòdic: És ben ver que el vaig engendrar fa 23 anys i que durant aquest temps ha anat creixent, s'ha fet bo i dona guanys, que és el que ha de cercar tota empresa periòdica. Radical, ens diuen: Efectivament, hem posat arrels ben fondes dins la societat Il·lenca, barcelonina i gironina, i no tan fondes al País Valencià que he recorregut de cap a cap, i a Tarragona i Lleida on no he estat mai. I anam a les arrels del nostre problema com a poble vençut, colonitzat, espoliat i genocitat que som. Intransigent? Cal ésser-ho amb els nostres enemics seculars. Antidemocràtic? Mentida podrida. La democràcia ens permet parlar i escriure, esbrinar la veritat, denunciar les injustícies que patim, obrir escletxes al poder colonial que ens ofega, i canviar de governants cada quatre anys si els qui ens han governat no ho han fet be. Racista? Els veïnats de la redacció de l'Estel, són senegalesos, negres com el betum negre, bona gent, amable, atenta i simpàtica a més no poder. Cada divendres a vespre fan la seva celebració, resen i canten. Són d'una altra raça que la nostra sens dubte, però són molt bona gent i els aprecii. Els dic periòdics i revistes usats, els regal taronges dels meus tarongers de sant Joan. Aprenc la seva llengua que és el Wolop i els aprenen la meua

que és el català. Però aquesta gent no ve a Mallorca amb el seu exercit, la seva policia, els seus jutges i magistrats, els seus bisbes i al seva administració perifèrica. Venen aquí com a germans i no com a colonitzadors.

Que l'Estel està subvencionat pel Govern Balear? Idò si, els nostre govern ens subvenciona perquè escrivim en català, en l'idioma propi i oficial d'aquesta terra, un idioma que ha estat perseguit de manera iniqua durant els darrers tres segles i que encara pateix les envestides de Castella. Continua l'article sense signatura dient que en Mateu beu grans quantitat de vi. No tenim vinyes ni cups, ni compran vi encara que tenim unes parres al corall per menjar reims. En tot cas compram un poc de cava catalana pels diumenges i festes i uns ampolles de cervesa, (el pa líquid que diuen els entesos), al SYP perquè estan etiquetades en les 4 llengües oficials de l'Estat espanyol i de passada aprenem un poc de gal·lec i de basc. De les dones... Després dels llargs anys de la meua existència en aquesta vall de llàgrimes, després d'anar amb alemanyes, austríaques, angleses, espanyoles... me qued amb les de la terra. La persona se compon de cos i d'ànima, i els cossos són mes o menys tots iguals, però l'ànima, la mentalitat, la sensibilitat, això és diferent en cada nació, en cada llengua.

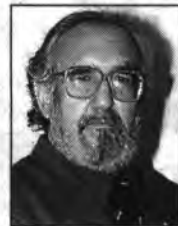
No és el mateix dir t'estimo, Ich liebe dich, I love you... que dir "te quiero". Són maneres tan diferents de veure el món! ♫

MATEU JOAN I FLORIT

El Jatami 'dels Països Catalans'

¡Sí señor! Podemos estar orgullosos: ya tenemos a nuestro propio Jatami. No negarán un parecido razonable entre Jatami y Mateu Joan Florit, el editor y padre de ese engendro pseudoperiódico, radical, intransigente, antidemocrático y racista llamado *L'Estel*, subvencionado por el Gobierno balear. Parecerse físicamente, se parecen. La única diferencia es que Jatami, a pesar de la mala prensa que tiene, es más liberal que Florit. El primero no bebe vino ni puede tocar a las mujeres. El segundo, sospechamos que ingiere vino en grandes cantidades (no se explican de otra forma las barbaridades que escribe) y a las mujeres... a lo mejor las toca siempre y cuando no sean forasteras que, por supuesto, hay que velar por la pureza de la raza y el Rh positivo, que diría Arzalluz. Se equivoca Florit ya que, entre otras cosas, desconoce las nocivas consecuencias de la endogamia. Pero en fin a ver quién es el que se arma de paciencia para intentar explicárselo...

LLUITES CONTRA EL PATRIARCAT

Manifest davant del Dia Internacional contra la violència de Gènere

Sants/Barcelona.- "Un grup de dones de Sants hem volgut que aquest 25 de Novembre sigui present al barri. Sortint al carrer volem recordar a totes aquelles dones que pateixen algun tipus de maltractament i també a les que han mort a mans dels que no entenen que les relacions humanes són voluntàries a dues bandes i que res no justifica l'exercici de la violència.

La violència de gènere és una conseqüència de les relacions de poder històricament desiguals entre dones i homes. El sistema ens adjudica el paper de reproductores i cuidadores i als homes el de produc-

tors de riquesa i coneixement. Tot i haver-nos incorporat al mercat de treball, el model de funcionament segueix basat en aquesta desigualtat estructural. Bona prova d'això és que a més de patir discriminació salarial, assetjament sexual i limitacions professionals pel fet de ser dones, continuem fem-nos càrrec de les tasques domèstiques i la cura dels familiars.

La violència contra les dones, malauradament, és un fenomen social molt generalitzat, no exclusiu d'un sol grup o classe social i que ens afecta a totes i a tots. A l'estat espanyol, mor una dona cada deu dies a causa

de maltractaments de la seva parella o exparella i cada dia es produeixen vint-i-set agressions sexuals a nenes i joves. Això és la punta de l'iceberg, ja que totes les dones patim quotidianament algun tipus de violència verbal, psíquica, econòmica, etc.

TRENQUEM EL SILENCI:

Només amb una resposta social contundent es pot aturar la violència contra les dones en el nostre entorn més immediat. No creiem en una resposta policial perquè aquest estament es sustenta en la violència i a les comissaries espanyoles es viola i tortura.

La lluita contra la violència de gènere passa per crear formes de relació basades en la igualtat i el respecte, tot canviant els nostres valors i actituds més interioritzats, la possessió, la manipulació emocional, les dependències afectives.

La Generalitat, l'Ajuntament i el Districte utilitzen programes contra la violència de gènere només per a guanyar vots, mentre que se destinen xifres milionàries a la guerra.

VOLEM:

-Que els jutjats no reproduïxin el sistema patriarcal i que els jutges deixin d'emetre sentències humiliants

per a les dones que suposen una nova agressió.

-Que les dones immigrants maltractades tinguin accés a la defensa legal i als serveis. Que es faci real el compromís de concedir-les el dret d'asil.

-Que s'aportin recursos per dur a terme estratègies de prevenció que canviïn les relacions de poder, control i autoritat sobre les dones, per les nocions de respecte i d'igualtat." Comissió contra la violència de gènere de l'Assemblea de Barri de Sants,

Les Tenses, Les Diabòloques i L'Escletxa 19/11/02

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

Ser o no ser víctimes

Era un 12 d'agost de 2000 quan el submarí nuclear rus Kursk va naufragar a l'Àrtic. Després d'una setmana inacabable per a les famílies dels mariners de bord, el 19 d'agost una seqüència va donar la volta al món: el xiscl de Nadiejda Tilik, mare d'un dels tripulants, davant del viceprimer ministre rus Illia Klebanov. A la dona li fou ràpidament administrat un calmant. Tot i que la tragèdia va segar la vida a 118 oficials no es coneix de ningú que hagués protagonitzat cap altre gest de protesta. A les imatges es veuen les mares ploroses però no n'hi cap que aixeca el to de veu. És talment com si elles mateixes s'haguessin aplicat el sedant que van injectar a Nadiejda Tilik. Havent perdut un fill, algú gosaria dir que la mare que va increpar al segon de Putin es victimitzava? Fins a quin punt fou normal la reacció soferta de la majoria dels familiars de les víctimes?

Victimitzar-se vol dir assignar-se el paper de víctima sense ser-ho. Qui ha patit de valent té tot el dret d'expressar el seu malestar. I això en cap cas vol dir victimitzar-se. Es fa la víctima Rigoberta Menchú quan denuncia el maltractament que reben les comunitats indígenes d'Amèrica? Es flagel·len Las Madres de la Plaza de Mayo quan exterioritzen el seu dolor? Són uns mesells els membres de l'Associació Amical Mauthausen quan expliquen en conferències el menyspreu del qual foren objecte en els camps de concentració nazis? Es victimitza Rosa Batet quan narra en el seu llibre, *He estat una dona maltractada*, el llarg camí cap a la llibertat, un trauma que li ha marcat la vida?

Ara fa tres segles, les catalanes i els catalans fórem desposseïts dels nostres drets nacionals (parlament, moneda, exèrcit...). L'annexió de Catalunya a l'estat espanyol fou consumada per l'article 13 del Tractat d'Utrecht signat el 13 d'agost de 1713. I passàrem a ser una província del Real y Supremo Consejo de Castilla.

La restitució de les Constitucions de Catalunya, que foren brutalment abolides pel primer rei Borbó -Felip V- durant la Guerra de Successió (1702-1715), mai s'ha produït. Des d'aleshores hem esdevingut supervivents de repetits intents de genocidi lingüístic i nacional, que en menor escala i de forma encoberta també inclou els períodes de democràcia. I és que l'espanyol continua sent un estat castellanocèntric i nosaltres les víctimes d'un statu quo que posa traves al lliure desenvolupament dels catalans com a poble. Ser iguals no vol dir ser idèntics.

Que Catalunya necessita un autogovern més fort és cada cop un crit més unànim en molts cercles de la nostra societat. El periodista Francesc-Marc Álvaro pensa que el problema essencial de la política catalana és que no hi ha prou poder per continuar essent un país: «Moltes vegades, el problema de la nostra política és que queda circumscrita a la bestiesa subsidiària; perquè el poder real està fora de Catalunya. I, per tant, aleshores fem una mena d'autoengany, autoinventiva i autorepresentació perquè no hi ha més on anar a gratar» (El Punt, 16-8-01).

Les demandes de poder per Catalunya gairebé sempre són interpretades com una forma de victimisme. Els grans creadors espanyols d'opinió presenten els reclams a favor del desplegament de les competències pendents de l'estatut català, votat afirmativament a casa nostra i aprovat a Madrid, com una mena d'egoisme propi de gent insatisfeta, acaaparadora, insaciable. I allò més trist és que moltíssims catalans s'ho creuen.

Tant és així que sovint ens trobem amb declaracions com la de presentadora d'Antena 3, Susanna Griso, que diu estar preocupada pel victimisme: «Barcelona no pot permetre's el luxe de queixar-se» (La Vanguardia, 9-12-01). O bé d'Àngels Barceló, una

altra periodista catalana que treballa a Madrid, que manifesta: «som molt donats a sentir pena per nosaltres mateixos. El victimisme contribueix a no anar cap endavant» (La Vanguardia, 9-12-01). Àngels Barceló, que és neta d'andalusos i murcians per part de mare, va més lluny i pensa convençudíssima que: «els que descendim d'immigrants portem algun gen que ens fa ser un xic més oberts. A mi m'agraden molt els toros i el flamenc i sóc catalana pels quatre costats» (ByN Dominical, 10-12-00).

Ni Griso ni Barceló, en cap moment es qüestionen el poder establert ni el passat traumàtic d'una col·lectivitat com la catalana. I, en conseqüència, no tenen cap inconvenient a acusar als catalans de practicar el victimisme. Amb l'autoinculpació ambdues locutores eviten el conflicte, encara que això passi per assumir un discurs menyspreador envers la realitat catalana. L'escriptor Jaume Sastre apunta que quan algú no gosa enfrontar-se al seu detractor, llavors desvia la seva agressivitat i frustració contra el propi grup d'origen. I és que quan una col·lectivitat ha rebut humiliacions de manera sistemàtica i sostinguda, pot arribar a perdre els referents d'allò que és respectuós i irrespectuós, d'allò que és i no és humiliant. L'historiador Borja de Riquer assenyala que des del 1714, i en una gran part del XIX, Catalunya és un país ocupat militarment: «La capitania

general de Catalunya té més soldats per habitant que cap altra (...) La majoria de governadors civils són militars. Durant un setanta per cent del XIX, Catalunya viu en estat de guerra o d'excepció, és a dir, sense garanties constitucionals» (El Temps, 19-12-2000).

El fet que l'agressor no tingui escrúpols en la forma de tractar-te i no sigui qüestionat per ningú, desorienta i confon l'agredit. Al capdavant, allò que cerca l'humiliador és que la humiliació sembli fruit de la imaginació de l'humiliat. Víctor Alexandre recull a *Despullant Espanya* uns mots d'Imma Mayol a Els matins amb Josep Cuní (Ona Catalana, 14.2.2001), en els quals diu estar farta de la cultura de la queixa en què sembla viure instal·lada Catalunya. Les declaracions de la dirigent d'IC-Verds serveixen al periodista Alexandre per fer la següent reflexió: «Si la queixa fatiga i el silenci sotmet, què ens queda? No ens adonem del parany que suposa que siguem nosaltres mateixos -no pas Espanya- els qui diguem que vivim instal·lats en la cultura de la queixa? No és aquesta conclusió la que busca tot dominador entre els seus dominats?».

Que els catalans mai estem contents amb res, que ens recreem en la reivindicació permanent, és un estereotip que es promociona en benefici de la castellana com a llengua i identitat espanyola. Això ha coincidit amb els anuncis que darrerament ha anat fent el govern espanyol de tancar l'aire dels traspessos de competències. El lingüista Jesús Tusón pensa que els estereotips són causats per una tendència a l'ego-centrisme: «són el resultat de la frustració de les nostres expectatives: hauríem volgut que els forasters haguessin ballat amb les nostres melodies i no ho han fet; són, en conseqüència, desagraïts, mal educats i estranys» (Mal de llengües, pàg. 18).

Hi ha models lingüístics res-

pectuosos amb la diversitat estatal, com en el cas de Canadà, Finlàndia, Bèlgica o Suïssa. Aquest darrer estat alpí, però, va tardar 160 anys a reconèixer el territori del Jura com un cantó de llengua francesa. No ho va fer fins l'any 1975. Tot i el contrasentit, per tractar-se de Suïssa d'una confederació, inicialment els helvètics assignaren la gestió política-administrativa del Jura al cantó alemany. «Els diputats del Jura anaven a la capital del cantó, Berna, i havien de parlar alemany», detalla Mn. Josep Dalmau (Avui, 17-11-2001). Arran d'aquesta discriminació, Dalmau concreta que els ciutadans d'aquests terres de cultura francesa organitzaren grans mobilitzacions de protesta fins aconseguir els mateixos drets i obligacions que els altres cantons suïssos.

El model lingüístic espanyol és d'aquells que tolera però no respecta la pluralitat. No poder gaudir de la parietat lingüística que tenen suïssos i belgues ens converteix en víctimes reals d'un estat que defuig la igualtat d'oportunitats i, en conseqüència, fa favoritismes amb el castellà. Per tant, quan expresseu el malestar que això ens produeix no ens estem victimitzant: som víctimes d'un menyspreu, d'una discriminació, d'una irracionalitat.

Si les catalanes i els catalans del segle XXI considerem que rebem un tracte injust és necessari i recomanable per al nostre benestar que usem la queixa per tal de fer arribar el nostre descontentament a les autoritats competents. Empassar saliva és contraproduent i un niu de conflictes. Parlar amb el cap ben alt de tot allò que ens neguiteja és molt saludable. I és que el pitjor discriminat és aquell que es deixa discriminar. No diuen els caste-

llans que «quien calla, otorga»?.

QUIM GIBERT, PSICÒLEG

Serveis secrets de la policia

Visiteu aquesta web:
http://barcelona.indymedia.org/front.php3?article_id=25278&group=webcast
i podreu conèixer, una mica més, la forma d'operar dels serveis secrets de la policia espanyola. Esteu alerta. Són a tot arreu.

Bé, això ja ho sabem, i és lògic i d'esperar d'un Estat, fins i tot potser n'hi hagin en llistes com aquesta. I què? Sempre n'hi ha hagut a tot arreu. Gandhi deia que ell pretenia ser transparent de pensaments envers la policia colonial. Em pareix la cosa més encertada. La noviolència no necessita de clandestinitats ni cau en la provoca-

ció policial, etc. com fan els radicaloides violents de qualsevol branca, perquè la noviolència ha d'anar dirigida al ciutadà corrent amb idees clares i axiomes certs i premisses aclaridores.

El nostre problema no és tant la policia espanyola ni que s'infiltri o es deixi d'infiltrar, sinó les ments caparrudes, fòssils, fanatitzades i inútils dels sectors radicaloides més o menys partidaris d'alguna mena de violència pel propi compte, que fan el joc a la provocació de la policia espanyola -i ja sabem que polis s'infiltra entre els xous trencavidistes per augmentar-ne l'espectacularitat i la vistositat de les tren-

cadisses.

Fer un enemic extern i carregar totes les culpes sobre aquest enemic i ploriquejar i fer victimisme és molt ximple i és el que fa quasi sempre el patètic nacionalisme català i els radicaloides de tota mena. No saben fer una altra cosa perquè viuen en la mandra i la rancúnia permanents. Però és natural que l'enemic faci això, criatures! El que és idiota és que «els nostres» facin el que fan: no desmarcar-se de la violència, no utilitzar la noviolència activa, no aprendre de les victòries sinó insistir en les vies mortes i suïcides, no adreçar-se a la ciutadania corrent, concentrar-se en ghettos anarcorastafaris a fumar-se els canuts, etc. A unes tàctiques idiotes, nascudes d'unes premisses falses i d'uns desigs irreals

i infantils, corresponen -naturalment- una realitat desastrosa i uns resultats de pena.

Si els catalans fèssim el que toca per independitzar-nos (com feren els lituans, els croats, els eslovens, els irlandesos...), és a dir, adreçar-nos a la ciutadania en general, deixar-nos de rojors polsoses i mecanicistes nascudes de les rancúnies mal païdes, etc. faria ja temps que seríem lliures i no patiríem les ràtzies i els pogroms mediàtics, culturals, lingüístics, físics, etc. als quals ara ens sotmet el podrit Imperiet aPPaÑol, que sols pot colonitzar idiotes subdesenvolupats com som avui dia el catalan.

Cadascú té segons pensa i segons sembla, no vulgui enganyar-s'hi ningú. No al ploriqueig, si us plau. R.C. Ω

VINT-I-CINC ANYS DE CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

Avui fa vint-i-cinc anys que es va aprovar la constitució espanyola a tres de les quatre nacions ibèriques -i a tres de les quatre illes de l'arxipèlag balear-. Una nació ibèrica no aprovà la constitució espanyola -Euskadi- i una de les illes tampoc no l'aprova (no per oposició directa, sinó per falta de quòrum): Eivissa.

En el seu moment, la Constitució constituï el resultat d'una mena d'equilibris i reequilibris de forces que donaren un resultat desigual, inconcret en molts punts i del tot discutible en d'altres. Els primers articles de la Constitució espanyola fan la impressió a qui els llegeix, ara ja amb alguns anys de perspectiva, que estan redactats amb la cautela de qui va com trepitjant ous. Vegem, per exemple, que entre els ponents n'hi havia que consideraven que la seua nació era Espanya i d'altres que consideraven, per exemple, que era Catalunya. Com es podien conjuminar dues postures tan diferents quant a la consciència nacional? S'aprova allò de la "indissoluble unitat de la Nació espanyola" per acontentar els espanyolistes i s'establí que l'estat està format per "nacionalitats i regions" (vegi's nacionalitat igual a nació), per acontentar aquells que eren partidaris d'una articulació plurinacional de l'Estat.

Pel que fa a la llengua, els articles constitucionals presenten una mena d'articulació lingüística inviable. S'estableix un model lingüístic clarament desigualitari, en què l'espanyol -anomenat constitucionalment "castellà"- constitueix la llengua oficial de l'Estat i en què la resta de llengües només poden ser oficials en el si de les respectives comunitats autònomes; però es deixa la porta oberta a la resistència lingüística, quan s'estableix, en relació al castellà, que "tots els espanyols tenen el deure de conèixer-lo i el dret d'usar-lo". A un deure, els ciutadans no hi podem renunciar; però a un dret, sí. Per tant, queda clar a partir de l'articulat constitucional, que, si no volem, els ciutadans espanyols no tenim per què usar mai la llengua castellana (i no s'hi estableix cap tipus d'especificació territorial!).

En els dèficits democràtics més clars, la constitució espanyola és, per contra, totalment inequívoca. S'estableix clara-

ment, per exemple, que no es podran federar comunitats autònomes. L'article està pensat exclusivament per a impedir la possible federació del Principat de Catalunya, el País Valencià i les illes Balears i Pitiüses. Si aquesta federació arribàs a constituir la voluntat majoritària de la població, s'hauria de convenir a afirmar que el precepte constitucional resulta radicalment antidemocràtic, però està formulat amb tota la seua cruïra.

Així mateix, la constitució posa entrebancs a l'establiment de relacions exteriors per part de les nacionalitats sense estat. Així, actualment, el Principat de Catalunya, el País Valencià o les illes Balears i Pitiüses no poden tenir cap tipus de representació directa en els organismes de la comunitat europea, a Brussel·les o a Estrasburg.

I, encara, la constitució no marca distincions entre "nacionalitats" i "regions", i, sobretot, es guarda molt i molt d'establir -cosa que seria lògica, atinent a la Història- que les "regions" ho són de "nacionalitats". Per posar alguns exemples: que les regions del Principat el País Valencià i les Balears integren la nacionalitat catalana. O que la nacionalitat espanyola està integrada per les regions castellana, lleonesa, extremenya, andalusa, càntabra, riojana... O que la nacionalitat basca està integrada per dues regions forals: el País Basc i Navarra. O que, finalment, hi ha una de les quatre nacionalitats ibèriques que és uniregional: Galícia.

Passats vint-i-cinc anys, podem dir que, per als demòcrates, la constitució ha quedat obsoleta. Per als que el setanta-vuit tenien objeccions al sistema democràtic, avui resulta perfecta. Aquells que no la volien per excessivament democràtica i liberal, ara l'han convertit en el tòtem santificat al qual tothom ha de retre pleitesia. I molts demòcrates refrenats, timorats i de bona fe que fa un quart de segle la votaren a favor, perquè més valia allò que el "soroll de sabres" a les "sales de banderes", ara ja la voldrien molt i molt canviada. Ω

BERNAT
JOAN I
MARÍ

Els defensors de l'Imperi

En els temps que corren molt pocs pensadors opten per teoritzar sobre les avantatges de l'imperi com expressió política, si es que en té alguna per algú. Però el fet és que malgrat no es faci, a la pràctica no manquen demostracions d'imperi, i per afegit, de tot allò que suposa la conquesta d'un anomenat espai vital.

L'Estat espanyol és un d'aquest exemples. En concret, el model d'estat que predica el PP de José María Aznar i Josep Piqué, i en menys mesura el del PSOE de Pasqual Maragall, comparteix una certa dèria imperialista. Nostàlgica pel que va ésser efectivament l'Imperi espanyol fins el 1898, o matisada, en relació a les ànsies per estar entre els primers al costat dels EUA en el moment actual.

Si bé Estat espanyol ha fet aquest esforç tot mitificant fins a l'avorriments la figura creadora dels Reis Catòlics, Catalunya ha viscut orfe d'aquest neguit des d'aquell mateix moment, tot passant per la desfeta de 1714. Curiosament, un historiador català, Jaume Vicens Vives, és qui més es va cuidar de demostrar el sentit del imperi espanyol, i fins i tot, en un determinat moment, vana excepció, en va fer una apologia que el va posar a les portes del nazisme. Un plantejament, no cal dir-ho, que ha d'ésser posat en el context emergent de les "noves idees" feixistes que triomfaven en una Europa basada en l'eix Berlín-Roma-Madrid.

Aquells temps queden molt oblidats per sort de tots. Ni Hitler ni Franco (mal li pesi a en Fraga i altres) van acabar reeixint, i el feixisme ha estat repudiat en tots els seus baluards. Però si bé el feixisme no va poder usar l'instrument imperial a plena disposició, això no treu que d'altres formes imperials no s'hagin mantingut. Fins fa poc es va mantenir un Imperi soviètic. Ara plana l'ombra d'un 'Imperi del dòlar' liderat pels EUA.

De tot plegat costa treure'n una lliçó, ja que de la lògica dels imperis no en surt sinó infortuni per la gent corrent, i no obstant

això, continuen alçant-se amb igual força. Amb tota la força d'una determinació que porta als imperis a forçar amb mil i una estratagemes, però també si els cal amb tota la crueltat, la diversitat o la desidència que se'ls hi plan-tegi.

Hi ha el dubte, en certa manera raonable, de si no tindran la raó els imperis, quan estan disposats a defensar amb tanta vehemència les seves decisions. Id' aquí la seva força, en vistes a la perplexitat que desperta una decisió contundent i segura, fruit d'una forta unitat orgànica de caràcter polític i cultural. I un altre cop, per tant, sorgeix el germen del feixisme, el qual s'infla amb la por d'una majoria silenciosa.

L'Imperi espanyol que va voler aixecar Franco i, que d'alguna manera també intenten projectar ara Fraga i Aznar, s'havia de constituir sobre una concepció de l'espai vital que ja donava per resolta l'assimilació tant de la nació catalana com de les altres nacions peninsulars. De fet van entendre-ho així, enlluernats pel decantament d'alguns intel·lectuals catalans que van blasmar públicament, en alguna ocasió, sigui per activa o per passiva, la fi del catalanisme i la mort de l'esperit de la Renaixença, entre altres: de Salas, Vergés, Pla, Sentís, de Carerras, Vicens, Masoliver, ... i una llarga llista que en molts sentits és deplorable, sinó fos perquè van enganyar millor que ningú les possibilitats d'èxit dels espanyols en el seu projecte d'ocupació dels Països Catalans.

I, la pura realitat és una altra. El suposat sentiment patriòtic que havia de permetre la consolidació d'una espai vital hispànic que anés fins a Sudamèrica, el Nord d'Àfrica i la Mediterrània, s'està arruïnant cada dia que passa. La hispanitat l'han desertitzat els castellans, i d'espanyols ja només ho són ells, i que els hi duri. Però, a les nacions no se les pot esborrar, i el darrer reducte de l'ésser hispànic ha quedat definitivament malmès i ja no pot existir des de que hom ha conegut una mica de

llibertat amb el fonambulisme practicat des del 1978. Així són les coses.

Els imperis no l'encerten, tot i que sovint siguin molt suggerents. Parlem una llengua llatina perquè va existir l'Imperi romà. Sabem de regadius perquè hi va haver un Imperi àrab. Aquest país va prosperar comerciant dins l'Imperi espanyol. Trobem uns ideals il·lustrats perquè s'erigí un Imperi francès. Hom optà per la justícia social per l'amenaça de l'Imperi soviètic. Anem al cine i consumim perquè regna la República Americana, l'Imperi Ianqui.

No devem masses coses als imperis com perquè algú surti a defensar-los? La veritat és que no val la pena, ja que per definició a un imperi no li cal un tercer que el defensi sinó és per fer de conxorxa. Però si que apareix una seducció: perquè no ésser imperi? Perquè no ésser dels que canvien el curs de la història, esborren fronteres, aixequen murs, menen el progrés, lideren enmig del caos, empenyen amb "noves idees", recluten voluntats allà on van? És l'ambició dels estadistes o dels grans polítics la que decideix sobre això? O també hi ha una ideologia de base popular amb molt d'esperit que hi empeny?

Parlant en clau catalana, els exemples d'imperi són escadussers. Però una cosa similar s'hauria de poder veure a en de Llúria. O, com mossèn Jacint Verdaguer va copsar, per en Otger, Manso i Prim. Però, tot i la corrua d'herois amb ànsies imperials que podríem confeccionar, en general, els catalans no hi han apostat per aquesta via. Doncs és una via de violència la que guia els imperis. Una via que no s'adiu amb la "nova cultura" dels catalans: la cultura de la pau, la cultura de l'aigua, la cultura del pactisme. Almenys en això, si l'encertem, tots hi sortim guanyant, cosa que no passa amb els imperis, els quals sempre generen dissidència, i a la llarga devastació. Ω

Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

EL SILENCI DELS ANYELLS

He tingut moltes ocasions de tractar amb psicòpates com vós, sovint gent que ocupa càrrecs directius o influents, i que sempre intenta acorralar obligant a complir normes estrictes de convivència que ells mai no volen seguir i que, a més a més, ataquen deliberadament amb sarcasmes i imper-tinències.

Els psicòpates tenen desig de notorietat i de ficar-se sempre enmig dels batibulls que creen ells mateixos contra la gent que consideren més dèbil o que, per dir

que tenen criteris morals, es veuen teòricament més limitats i que per això els psicòpates consideren més assequibles a les burles i als maltractes psíquics. He vist i resseguit molts casos a través de ma vida.

Els psicòpates no temen pas aparèixer com als dolents de la pel·lícula, al contrari, els encisa ser el centre d'atenció: en realitat sols temen la pèrdua de guanys econòmics. Aquest és el seu taló d'Aquiles.

Per això sovint són gent que tendeixen al col·laboracionisme i

al'espanyolisme, a ofícis on la pràctica de la tortura és fàcil (el cap carceller de Midnight Express, per ex.), al despotisme en general allà on assoleixen una mica de poder i, en fi, a tot allò des d'on puguin fotre.

Naturalment, com conec molt bé la natura caníbal i amoral del tarannà d'aquesta gentola, no em deixaré engalipar per les seves traïdores insinuacions i tàctiques, i recoman a tothom que no s'hi deixi mai embolicar. Jo no sóc pas un anyell silenciós. Ω

La llengua, molt més que un mitjà de comunicació

Deia un diplomàtic nord-americà, en una entrevista concedida a la Televisió de Catalunya, que en política cal dir sempre la veritat, però no pas tota la veritat. Sabem, però, que dir solament una part de la veritat és la manera més sibil·lina, i segurament més eficaç, de portar l'interlocutor a un error i, al capdavant, a la voluntat d'ocultar la veritat sencera.

Per això cal parar molt d'esment i restar ben a l'aguait quan se'ns repeteix obsessivament que la llengua és, essencialment, un mitjà de comunicació. Darrera aquesta mitja veritat s'amaga la intenció de pretendre encolomar-nos la capciosa premissa que, si qualsevol llengua és vàlida per a comunicar-nos, el fet d'abandonar-ne alguna no té gens d'importància i, àdhuc, pot esser positiu. Aquesta interpretació tan restrictiva del fet lingüístic, o més ben dit sociolingüístic, car el llenguatge no es pot separar de la realitat social on s'ha desenvolupat, encobreix, certament, la pretensió lingüicida dels qui conscientment, planifiquen l'anorreament o desaparició d'una determinada llengua i la seva substitució per una altra, usualment la que ha triat el poder, molt especialment aquell les intencions del qual de fagocitar o assimilar altres llengües i cultures és o ha esdevingut una forma d'actuar inherent als seus postulats ideològics.

La importància de la qüestió rau en el fet que societats diferents produeixen llengües diferents amb les corresponents visions del món diferents. Cada llengua és una interpretació de la realitat (concreta i abstracta) de la comunitat que la parla. La desaparició d'una sola llengua, de qualsevol llen-

gua, suposa una gran pèrdua per a tota la humanitat, car cada una d'elles és una cosmologia, una interpretació única al món, de la manera d'entendre'l. Una llengua, doncs, s'ha anat formant i configurant a partir de les vivències i dels processos mentals d'interpretació d'aquestes vivències que un determinat poble ha anat creant al llarg del temps. La funció primigènia d'una llengua és, per tant **crear identitat** i reforçar, alhora, la **cohesió interna** de la comunitat en qüestió. La llengua és, en fi, un element d'autodefinició decisiu i una carta de presentació definitiva respecte a l'exterior.

Parlar. En definitiva, de la llengua, com un simple instrument de comunicació és un acte d'incultura, de reduccionisme banal, de manifestació de la nostra ignorància. Referir-s'hi únicament com un fet comunicatiu és, a més a més, un engany que sovint comporta a l'etnocidi intencionat, en tant que implica el menyspreu d'unes determinades llengües i de llur parlants. La conculcació ideològica d'aquest principi rotund de les llengües per part de les potències colonials (França, Espanya, Anglaterra), que distingirà entre llengües bones i dolentes, salvatges i civilitzades, i que a partir de la Revolució francesa ampliarà fal·laçment la identificació de la nació amb l'estat, portarà aparellada la manipulació i perversió de la realitat tangible que hem comentat adès. Però aquesta és una altra història. Ω

ANDREU
SALOM I
MIR

Nadal

Ami personalment Nadal no em diu gran cosa, més aïna no m'agrada gens, car sembla que celebren el naixement...dels grans magatzems. Cosa normal si tenim en compte que es tracta de la cristianització, superficial i a correuita, a les acaballes del s. IV, de les saturnals romanes, festes de solstici celebrades, entre d'altres, amb borratxeres i regals.

Simplement van substituir el simbolisme solar per l'estel i el naixement de Jesús, però la troupe pagana que es van batejar sense convertir continuà celebrant la festa com sempre, com era de suposar.

Però segons la Bíblia la festa pròpiament cristiana (i jueva) és la Pasqua. Nadal és una impostura: no apareix enlloc com a festa de solstici als escrits apostòlics ni durant els primers segles, sols hi ha la litúrgia d'Advent que finalment van fer coincidir amb el famós solstici. De fet els especialistes suposen que Jesús degué nàixer un mes d'octubre d'entre el 7 i el 4 abans del mateix Crist.

Tanmateix és ben curiós i paradoxal com als mateixos EUA, sovint titllats de fonamentalistes cristians des del laïcisme, passen les coses avall explicades: el simbolisme cristià de Nadal marginat d'unes teòriques festes cristianes en favor de simbolismes laics i... d'unes altres religions... que ni tan sols hi creuen.

I és q'els EUA no sols és una societat legalment més aconfessional que la nostra, sinó que viu ara mateix un procés molt ràpid de laïcització, segurament com a resaca dels telepredicadors -de vegades corruptes i avariciosos- i de la dreta religiosa (papista, protestant, jueva i fins i tot de sectes com els mormons) aliada al reaganisme durant els 80. No és el que sovint es pensen els del laïcisme català des del desconeixement quasi total. Més aviat és un cas una mica contrari del català: hi ha prou cristianisme conservador (el català sol ser prou més liberal o modernista) però amb menys protecció legal que a l'Estat espanyol, més en pla lliure iniciativa empresarial, tan típica del calvinisme. El sistema legal nor-

damericà és molt complex i fraccionat, de manera que presenta un fum de paradoxes i contrastos i permet més el fraccionament/divisió de poders.

Altrament l'altre dia va eixir que sols un 1'5% de la ciutadania espanyola presenta un perfil de laïcisme o secularisme militant, realment tot un sonor fracàs que traspuja comunicació d'aquest sector amb la ciutadania, autisme i una certa incompetència per transmetre-hi el que pensen. Cal suposar que entre el catalanam aquest perfil deu ser més alt, potser del 5-10%; i entre l'independentisme català sens dubte que és altíssim, potser la meitat o més, amb la qual cosa hi ha un abisme ideològic total entre els 3 sectors esmentats (ciutadania espanyola, catalana i independentisme català militant) que fan impossible molts diàlegs imprescindibles per atènyer la independència somiada, i que resulta geoestràticament clau per mantenir l'independentisme nostrat en la inòpia sociològica més patètica.

Que el laïcisme contundent sia tan minoritari en el conjunt de l'Estat (l'ens jurídic amb poder polític real, al capdavant) i concentrar-se tan amuntegat dins el ghetto independentista català significa aïllar aquest independentisme (blindarlo en l'autisme més eixorc) d'un corrent fonamental a nivell cultural, ideològic, geoestràtic i polític a nivell mundial i europeu (el cristianisme) i fer-lo residual, marginal davant la realitat, sempre molt menys sectària que les ideologies futuristes.

És un cercle viciós del subdesenvolupament nacional català que ha menester d'una bona acupuntura (és el que jo modestament mir de fer també acf).

La cosa no és com per a tirar coets, és molt més greu q'no sembla.

I ara la notícia dels increïbles EUA:

Demanda contra el sistema educatiu de Nova York per uns guarniments nadalencs que discriminen els cristians

L'exhibició pública de símbols religiosos ha estat sovint motiu de comentaris laïcistes que simplement pretenen excloure el fet religiós de

la societat. Ara hem conegut una notícia d'aquestes característiques, en aquest cas sobre la política de guarniments de Nadal a les escoles practicada per l'administració de la ciutat de Nova York. Concretament el Centre Legal Tomàs Mor ha presentat davant la cort federal una demanda contra el sistema educatiu públic novayorquès perquè suposadament prohibeix els alumnes cristians l'exhibició de símbols nadalencs autènticament religiosos durant les festes.

Segons els advocats de l'entitat, la demanda afecta la ciutat de Nova York, el canceller del Departament d'Educació local i un altre funcionari, ja que entenen que tots ells discriminen il·legalment els cristians.

L'escrit recull que el màxim responsable educatiu de Nova York prohibeix l'exhibició de guarniments que mostrin la Nativitat de Jesús durant la temporada nadalenca, un fet que ja és criticable en ell mateix, però és que, a més, mentre fa això, anima els centres a exhibir la "menorà" jueva i signes islàmics.

Els funcionaris argumenten que l'objectiu d'aquesta política és "promoure l'entesa i el respecte per les diverses creences i pels diferents costums dins la comunitat durant les festes". Els advocats que han presentat la demanda, però, consideren que l'actitud "converteix els cristians en ciutadans de segona classe". "Obligat les escoles a permetre només l'exhibició d'arbres nadalencs, altres símbols seculars i també manifestacions d'altres religions mostra indiferència i hostilitat contra els cristians en un dels moments més sagrats de l'any", explica l'advocat Richard Thompson, conseller en cap del Centre. "És irònic que la religió que celebra la festa més gran del país sigui relegada a Nova York a un status menys afavorit", afegeix.

Segons la demanda, que també denuncia que no es pot discriminar els cristians en temps de Nadal per un mal entès respecte per les diverses creences i costums, "Nova York ha violat la primera esmena constitucional, així com el dret dels pares de família cristians a vetllar per l'educació religiosa dels seus fills". Ω

Ricard Colom

L'oferta de mitjans en català ha augmentat el 2002, segons l'APPEC

'El balanç dels mitjans de comunicació en català és positiu, perquè l'oferta creix, malgrat la important influència que tenen a Catalunya els mitjans d'àmbit estatal'. Aquesta és una de les conclusions de l'anàlisi del sector que va presentar ahir el president de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC), Francesc de Dalmaes.

En aquest balanç positiu hi destaca la sortida al mercat del

diari esportiu en català El 9 i la inclusió del setmanal Dossier Econòmic en les capçaleres de premsa comarcal -dues iniciatives de la Coordinadora de Mitjans (Comit)- i també la publicació de la revista de divulgació de la història, Sàpiens.

'La revista de les revistes'

L'APPEC va presentar la segona edició de l'anuari La revista de les revistes. Segons De Dalmaes, el document retrata

una situació 'optimista', perquè 'demostra que hi ha potencial d'indústria i també de consumidors'.

L'oferta de mitjans en català augmenta, tenint en compte la situació de la llengua un quart de segle enrere. Augmenta en nombre i en qualitat. Televisió de Catalunya és líder i Catalunya Ràdio també, va afirmar Jordi Fortuny, director de La revista de les revistes.

En l'avenç de la presència del

català, Fortuny va recordar que creix l'oferta al teatre i al cinema -'tot i que encara sigui molt minsa'- i que es mantenen els diaris AVUI i El Periódico.

Fortuny, però, no va amagar que hi ha motius de preocupació, com ara que 'el mercat en català és petit i té les mateixes despeses que els àmbits lingüístics més grans'. 'Això significa -va afegir- que les estructures empresarials són dèbils i que el sistema s'aguanta gràcies als

pressupostos públics'. El periodista va subratllar també el procés de privatització de la televisió valenciana Canal 9 com un dels fets inquietants, perquè 'es posa en perill la seva funció de servei públic i de normalització lingüística'.

Una de les novetats de l'anuari és un cens de 725 mitjans en llengua catalana que es poden trobar en el mercat. Ω

Font: AVUI

CONVERSES A INTERNET (I)

Dilemes en fals, esnobisme anticristià

Joan Josep va escriure:

>La majoria de catalans estan la mar de cofois i satisfets amb la situació política actual.

R.: Sí, molts sí, o ho fan veure: semblen clons d'en Joan Gaspart.

>La gent no és conscient que al deixar de lluitar comencem a morir com a nació i com a cultura. Fa un temps vaig sentir un previsió de l'evolució de la llengua en aquest segle i el resultat era que el català es convertirà en un dialecte de l'espanyol en dues o tres generacions.

R.: Mes filles parlen més aviat català, tot i els meus esforços constants, i són de les que millor català parlen a l'escola. Els meus nebots, fills de profe, poeta i sociolingüista català, quasi ni català parlen. L'altre dia vaig sentir com la filla de 5 anys d'una amiga nacionalista, neboda d'un famós sociolingüista valencià, ho deia tot en un espanyol llampant, ni una en català, malgrat que sa mare sols li parlava català. Al pas que anem, vols dir que trigarem 2 generacions?

>Si els medis de comunicació bascos estan molt més cohesionats és perquè els bascos no han deixat mai de lluitar. De fet són un país en guerra. És la guerra i no el seu cristianisme els que els dona força.

R.: El cristianisme és esperança i és fe: esperança i fe genèriques, d'ací i del més enllà. Sense fe les coses no surten. Sense esperança ningú no resisteix molt. El cristianisme és passats petits i quotidians, és resistir. Normalment és no perdre massa temps odiant, ni emborratxant-se, ni pensant en filigranes sexuals il·limitades, ni fumant canuts. És més aviat ordre i família. És una mica pensar en certs valors morals o ètics.

No és que els cristians corrents siguin essencialment millors que la resta de gent, però en aquests trets d'estabilitat i constància sí que ho són una mica més. I aquests trets són els que, a la llarga, donen solidesa i estabilitat a una cultura, que es basa en els petits fets quotidians de molta gent, no pas en les idees d'unes élites més o menys cultes o snobs.

Els irlandesos, els polonesos, els lituans, els croats...també han resistit com els bascs amb el seu catolicisme a Imperis molt despistats, i han tirat endavant.

Quan Catalunya era forta era molt cristiana, hi havia unes élites almenys molt cristianes (com ara als EUA, posem per cas). "Lo fonament d'aquesta vida és la veritat de Nostre Senyor Jesucrist coneguda en les Escriptures evangèliques" (Arnau de Vilanova, savi català, 1310, a Lliçó de Narbona).

"El Senyor t'obrirà...el cel, per donar pluja a la terra en la seva saó...Et posarà per cap i no a la cua, seràs sempre damunt i no mai a sota, si creus els manaments de Déu..." (Deuteronomi 28: 9-14).

Ara que s'esmicola té unes élites independentistes sovint molt anticristianes, d'uns prejudicis molt irracionals en aquestes qüestions, que no solen atendre a raons. Ser anticristians és, per a aquestes élites, un tret d'identitat però, implícitament, un rebuig del sacrifici i de passar comptes a les clares.

Ser anticristià és la manera més potent i ràpida de descostellar i de descohesionar una nació. El bisbe cofundador del catalanisme polític, Torras i Bages, ja s'ho ensuava i ho va prevenir sobre el catalanisme acristià de l'Almirall. I mentre els bascs han resistit, a través del franquisme i tot es van enfortir, els catalans anem a la tomba a passa prou ràpida.

La Intelligentsia independentista catalana, generalment tan snob (va de supermoderna quasi sempre, sense saber realment ni què és la modernor: de joves criden slogans espantavies molt estratosfèrics, de majors són sibarites felibres volterians dedicats als bombos mutus), juga a estigmatitzar algunes coses que no comprèn -o que comprèn que

costen molt esforç, cosa que rebutja perquè... "volen viure", diuen, amb el qual raonament demostren quant poc saben de la vida en si i quan enganxats a l'escolàstica i/o a succeïssis es troben-, ...com ara el cristianisme. Es tracta d'un simple prejudici, com pugui ser-ho l'antisemitisme o l'anticatalanisme: llei de l'embut, interessos creats, rutines, el que diran, la por la ridícula, veritats a mitges, estereotips, valoracions parcials...D'això en viuen i es retroalimenten indefinidament i sense baixar del carro.

A mi se me'n fumen, aquests snobismes tan corcats, perquè sé que sols condueixen a l'escolàstica, a les tautologies sublimement inútils i a l'eixorquosa creativa. No em tallen ni un pelet. Perquè m'interessa la vida i la realitat, no pas triomfar entre la nostra cultureta o amics d'en Joan Gaspart. Què hi farem: n'estic del tot convençut. No m'interessa perdre la vida ni el matar el temps.

>Però és una guerra que militarment no poden guanyar mai i que estan perdent. La guerra fa que estiguin units contra l'invasor i això, de retruc, els dona vida com a nació i com a cultura. Però el preu que han de pagar és molt alt, i el preu de la derrota militar encara no el sabem. Moltes vegades m'he plantejat aquest camí, però sempre he acabat rebutjant-lo.

R.: Tampoc Lituània o Irlanda no podien guanyar militarment, però van tirar avant pel suport exterior (bàsicament dels EUA).

Per a mi les guerres "amb sentit" (legals i democràtiques, diguèssim, si bé cap guerra no és bona) són les de majoria parlamentària, no pas les del terrorisme. La principal diferència entre l'IRA dels anys 20 i l'ETA o Terra Lliure és, potser, que l'IRA era el resultat d'una majoria parlamentària independentista del Sinn Féin guanyada en eleccions lliures l'any 19 ó 20, la qual creà un exèrcit regular per decisió democràtica alhora que declarava la independència de la República d'Éire.

ETA o Terra Lliure sols són un calc de les guerrilles stalinianes tercermundistes, a causa de llur marxisme-acristianisme teoricista, sense suport democràtic majoritari ni de lluny: Fer l'indi amb armes, com un cec amb una pistola.

Joan Josep:

>Genial, absolutament genial. A mi no se m'hagués acudit mai. Enviar textos bíblics als enemics del nostre poble és una forma de lluita absolutament original. Per a en Bonnet havia de ser molt més inquietant rebre els textos bíblics que no pas insults i amenaces. No devia entendre res. Potser va pensar que eres boig, i els bojos fan moltíssima por.

En el carpi cap a la independència cal suplir la manca de recursos amb creativitat. Encara que sóc ateu penso que és una iniciativa molt bona.

R.: Bé, jo he enviat textos bíblics a molta gent de tota mena, calcul que vora les 100.000 cartes al llarg de 17 anys i he degut repartir a mà prou cents de milers de fulls i llibrets, des de manifestacions de Diades a regidors, des de malalts del meu hospital a jugadors de futbol. De vegades he repartit textos semblants als que vaig enviant en aquesta llista. Els resultats han estat de tota mena.

Aquesta idea meua se'n deriva de la Gran Comissió de Jesús als apòstols i del que feien els profetes d'Israel: mentre els profetes voltaven per les viles ensenyant la Torah, Israel es mantenia salvat dels enemics.

Com a curiositat us diré que les 4 lligues seguides guanyades pel Barça van coincidir si fa no fa amb els anys que vinguérem a Barcelona a omplir les Diades i manis de fulls d'aquests que eren no sols bíblics, sinó obertament nacionalistes. I moltes dades semblants, us en podria contar.

Cap al 1992 les coses rutllaven molt bé: tenia suport de gent de Barcelona i de prou altres indrets i veia un cert interès per part de la gent. Llavors CiU tenia majoria absoluta al Parlament i ERC anava clarament a l'alça, el Barça guanyà la Copa d'Europa i Lligues, etc. (Aquesta mena de coses sols les havia contades fins ara a gent molt propera ideològicament que sabia que ho entendrien, perquè ja sé que el més normal és que la gent se'n rigui d'aquestes pretensions).

Però cap al 1994 les coses començaren a decaure: la gent començà a desertar, a no interessar-s'hi, personalment també tingui greus problemes econòmics i familiars. Vaig copsar actituds molt estúpides i irresponsables entre el nacionalisme d'esquerra. Fou una etapa molt dura, que coincidí amb les brutals campanyes anticatalanistes de la ferotge premsa pepera (1993-1997, aprox.), una autèntica guerra mediàtica semblant a la guerra 1936-39, que la reacció espanyolista guanyà a Catalunya i a l'esquerra (ara ens trobaríem a la postguerra mediàtica i la repressió).

Fins al 1999 vaig resistir encara com vaig poder. Després vaig canviar de tàctica: m'he dedicat a Internet i he deixat la tàctica dels textos bíblics a mínims, m'ocupaven molt temps i diners. Curiosament veig que el Barça no sols no guanya res des del 1999 sinó que és un autèntic desastre a tots els nivells. Quant a CiU i ERC, resisteixen més aviat a la baixa. Mentre que la repressió espanyola puja pertot i l'ateisme dins l'esquerra independentista sembla clamorós.

En Internet he comprovat l'estupidesa i la incompetència profunda de gran part dels dits nacionalistes d'esquerra o de la cultureta, que en algunes llistes fins i tot m'han expulsat -"lletin", "demana"... , per ex.- o ho han intentat - o s'han dedicat a insultar-me o a amenaçar-me -llista "rosalvacabà"- o campanyes de manipulació i calúmnies aberrants i sistemàtiques -"tirant"- simplement per atrevir-me a exposar jo els meus raonaments (els normals, no pas aquests que ara us cont, que semblen més "esotèrics"). Comprens, doncs, així, perfectament, com un Carrasco i Formiguera patí persecució i ostracisme tant des del feixisme integrista i inquisidor com des de l'esquerra anticristiana. Comprens això de l'estalinisme i de les persecucions contra minories dissidents.

Aquina conclusió pots arribar, doncs? Simplement a aquesta: Catalunya té el que ara es mereix perquè gran part del català és estúpid i aberrant. Patim racisme i anem a la baixa per oligofrènia profunda i per manca de sentit de la justícia i de la realitat.

Mireu: a mi em surten els comptes de per què estem així. Però a la majoria dels nacionalistes d'esquerra no els hi surten: la culpa és del malvat PP, de la malvada CiU i del malvat imperialisme ianqui, perquè els nacionalistes d'esquerra som meravellosos, diuen. Doncs no, mentida podrida, això és un panxacontentisme pudent i vergonyós que no s'adiu gens ni mica a la realitat, una manca d'autocrítica malaltissa. Al l'època de la resistència clandestina antifranquista sempre teníem a l'ordre del dia la crítica i l'autocrítica en la revisió de les nostres activitats agitatives i proselitistes. Tot això no sols es perdé ans no en queda ni el més remot record, ara sols hi ha una autotindulgència molla i llefiscosa.

Jo, com ho he vist de moltes maneres (com a militant clandestí, com a propagandista de ràdio, com a regidor, com a ecopacifista, com a cristià, com a independentista, com a amic de gent de tot arreu...) sé que no és com ho diuen aquesta colla de provincians de classe mitja amb sentiment de culpabilitat en fals (en tenen, sí, però on no toca i com no toca i, a més, la solucionen en fals, per a reblar més el desastre).

Jo no perseguec el poder ni la fama. Després de veure tants desastres i misèries -i compartir-los- a mi se me'n fum. He perdut (guanyat) gran part de ma vida i dels meus diners fent coses molt interessants però que els nacionalistes d'esquerra normalment titllarien de bojades. Són, la gran majo-

ria, uns incapaços i els resultats ho demostren a bastament. Tanmateix ells són sempre fidels a la pròpia tautologia, peti el que peti i encara que s'enfonsi el vaixell. Per què? Perquè ells són sempre les "víctimes" (victimisme) que tenen raó i "no volen fer mal a ningú", diuen. Doncs no, no es tracta sols d'això, de fer manifestes que els surten gratis per dir com són de bons, sinó de moure realment el cul i arromangar-se i ajudar i escoltar la gent que realment n'ha de menester i no sols les estupidesses que diuen els creguts del pub de progrés universitaris.

Tinc ràbia. Sí, en tinc i amb tota la raó del món. Estic fart de la mentalitat escolàstica i especulativa d'aquesta progressia tan immobilista i decadent, tan curta de pas. Per a mi no són pas innocents, malgrat que ells s'hi vulguin fer passar. A mi, no me la peguen.

Però la ràbia me l'autolimit, simplement vull ser sincer i constructiu. Però dur: els bons temps ja s'escolaren i les bones paraules no milloraren molt en aquesta colla de bon vivants que diuen estimar Catalunya.

Estimar Catalunya és pelar-se el cul cercant coses noves i despenent temps, diners i matèria gris tots els dies, cercant arribar a gent nova, a immigrants, a indiferents (ficant-te al lloc d'ells). És recordar que en Moragues fou esquarterat i Carrasco afusellat. I és no ser tan convencionalment i mediocrement gregaris.

Fer manifestestets -en els quals ho donen tot gratis i ens contenen el Món Feliç- i anar a les manis les diades de guardar i fer una xarradeta snob al pub progre de torn això, perdoneu-me que ho digui així, amb ràbia, no és estimar Catalunya ni res que s'hi assembli. És, com a molt, estimar-se a si mateix (que ni això, perquè és estimar-se massa a cegues i massa irracionalment, infantilment, sense sentit de la realitat).

El nacionalisme d'esquerres que veig (i jo vinc de les esquerres, del POUM), em decepciona profundament i no em sembla a hores d'ara una ideologia ni un conglomerat social capaç de liderar res per la llibertat catalana. Quan Franco, s'escolaren 40 anys (com els hebreus al desert del Sinaí) abans que reaccionassin una mica i, encara així, sortiren en bona mida de les clavegueres perquè el Monstre algun dia s'havia de morir.

Alguna cosa molt greu i central fa figa al nacionalisme d'esquerres com perquè les coses ens vinguin sempre tan mal donades. La Història ensenya, però sols als alumnes atents, als que no els sap greu aprendre coses noves. El nostre nacionalisme d'esquerres, simplement, està massa còmode i és massa autista com per voler aprendre'n res: ja li va bé, prefereix la mort de Catalunya a rectificar ni a reconèixer cap errada central pròpia.

I aquest és un dels meus retrets que ara m'ha vingut a tomb d'exposar. Sense premeditació. Són molts anys de patir i callar, rai.

Catalunya, Catalunya, tan lluny de Déu i tan a prop d'Espanya!!

Ricard Colom

M.: Hola: Si el vent esborra petjades, cal incidir de nou, oi?

R.: > Jo estic convençut (se me'n fum que alguns us en pugueu riure de mi, com comprendreu: la bona fama fa molt que la vaig perdre)

M.: Doncs, per a mi que consti que tens molt bona fama, jo m'ho passo molt bé! Visc màgicament els teus missatges, amb l'últim que vares enviar d'en Gaudí em vaig fer uns tips de plorar... (que consti que no sóc una ploramiques, eh! i que només ploro quan hi ha motiu) i no tan sols això, perquè també ric amb els teus missatges, vaja que m'ho passo bé, i sense enfotrer-me'n.

R.: > de la força de la pregària i de l'Escriptura, entre altres raons perquè ho he comprovat en la pràctica moltes vegades: Cròniques de la veritat oculta. Cadascú sovint, veu i pateix tanta misèria com vol o com es deriva del propi tantament. Que potser no som lliures?

M.: Lliures, dius? Quin sofriment, Déu! Quan toca brindar, sempre, sempre, sempre... brindo per la independència de Catalunya, sempre, i tot i així les mirades dels que m'envolten parlen soletes..., només es tracta de dir que sí i fer el gest de compromís, però ca, se n'enfoten obertament de mi,

perquè els plantejo qüestions (segons ells) que diuen que no estan a l'abast de la nostra mà, que no podem demanar un futur independent per les actituds desfavorables que se'ns presentarien, i jo em dic (en veu baixeta, és clar!)

Déu meu, Déu meu, perquè m'has abandonat? I crido ben alt, quanta pobresa de cor! Com podem ésser un país lliure si som tan pocs els que volem una Catalunya independent? I penseu que molts ja són morts i enterrats! Jo també em sento molts cops desamparada, tot i que la seva energia, (no està de més dir-ho) és entre nosaltres (això no ho dubto pas). Penseu ara, el nostre gest no és pobre, (que consti que no sóc una creguda) i té llum pròpia, per tant, hem d'insistir, hem de trobar un sistema o una recepta, (això últim com sigui) per tal que gent d'arreu dels PPCC, amb misèries i més, puguem alçar la veu i un cop assumit el gest, ens faci d'una punyetera vegada Aclaridors de Veritats: Quan el "poble" crida, és quan verament construïm la nostra llibertat!

- a- Franquegem la distància, com sigui.
- b- Anem a trobar a l'altre el més aviat possible.
- c- Invoquem una crisi, indisciplinem-nos!
- d- Encoratgem-nos cada dia, cada dia, cada dia...

Els independentistes tenim necessitats, així que cal evolucionar, a hores d'ara i per experiència els que som aquí també ja sabem que mai de la vida abandonarem el camí cap a la llibertat, assumirem el que calgui, perquè ja sabem que tot depèn de nosaltres, companys, tot. Doncs prou de silencis, estiguem atents al present, això no és "un cine-Exin dels altres", és la nostra punyetera vida, més val doncs valorar-la com cal. És que no commouen prou les pròpies dimensions? (encara que potser una mica petites, val a dir-ho) És que no tenim el que cal tenir per aixecar el cap? Eh? I que consti que no estic sonada, i tampoc estic pitof, però sí que estic "malalta" i a vegades amb molt d'orgull perquè m'ajuda a intentar estimar, així que ambiciono la vostra força, i necessito del vostre empar com sigui.

Si cal podem omplir el ventre amb vent de l'est. Mai ens esbadellem ni ens mustiguem ni fugim, perquè, què coi pensarien els nostres morts? Ni que sigui per ells que van lluitar durant els seus millors anys, fem nosaltres el mateix amb cadenes i tot! Marta. Ω

(continuarà).

Nogensmenys, allò més semblant a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres, això podem copsar-ho cada dia i demostra la total feblesa de les superficials ideologies humanes, que no resisteixen ni la primera lleugera embranzida de les fures. Cal mirar al fons de l'abisme, sense cataplasmes: la plebs és la plebs, totalment manipulable, voluble, és l'eterna natura humana des d'Adam. Si tinguéssim prou jueus a ca nostra, encara serien antisemites. Si els independentistes tenim vertigen de copsar com és la gent a la qual ens adreçem (no recordeu aquell clàssic jan qui dels '50, "Jauria humana"?), no hi farem res, no tenim cap futur, perquè sense perspectiva hom no sap com maniar. Molts feixistes -el mateix Hitler ho diu sovint cruament- sí saben bé com és de manipulable la plebs. Ho sabia Luter quan s'oposà tot sol, d'entrada, a la corrupció papista. I nosaltres ho havíem de saber ja ben bé de sobra. Prou de creure irreals humanismes-pacifismes-drets humans, etc... Tals coses no existeixen en la realitat més enllà dels fonaments cultural-religiosos i dels interessos econòmics d'una societat. Si ara tenim "drets humans" (?) formals (?) és perquè ja ens controlen per les TV's i perquè els és un mal menor: una economia pròspera (pel blanqueig de diners) ha menester d'estabilitat social màxima. Crec fermament en la noviolència, però en l'activa i de combat (la de Greenpeace, M.L.King, Gandhi, els apòstols...), no pas en el "pacifisme" de protesta i aldarulls mani en el mer antimilitarisme. Sóc partidari d'un Exèrcit civil, ciutadà, de caràcter activament noviolent. Hem de demos-

trar que estem per damunt la plebs manipulable, tot i ser de la mateixa pasta, que els coneixem bé en llurs covardies i mentides, que els perdonem, i que els cridem pacientment, amb passes lentes, vers una "metanoia" plena de llum i de força digna i tranquil·la. Aquest ha de ser el nostre missatge, ple d'autoconvenciment irreversible i de serenor sàvia i elegant. Així no podran res contra la veritat, malgrat la corrupció i la mentida ambientals. Ells esdevindran els **acomplexats**.

Però si ens entestem -com fan Maulets, Jarrai, PUA i cia- en mantres del passat, en consignes grandiloqüents i avantguardistes...o sia, en la impotència, sols tindrem davant dues portes: la del desencís o la una violència sense futur, estèril, injusta, cega i contraproduent (com ETA). Cal ser ja madurs, que és saber el que no hem pas de fer. Restar en manis i pamflets és patètic i no té més futur. Es la fossilització, el que els nostres enemics pretenen fer de nosaltres. Ens calen periòdics, TV's, webs... Renovació.

Ser estrictament realista, no somiar més truites. La gent se n'adonarà i cauran del ruc més d'hora o més tard. Veure un independentista a la vora tan realista és fer realista la independència. Un independentista que els coneix però els perdona, no pas amb orgull sinó amb serena comprensió -això és un mirall on per fi es veuen-, però fificant el dit a la nafra sempre que pot, els farà viure en una tensió acceptable i benig-

NATURA HUMANA

RICARD COLOM

na, els desmuntarà les mentides mediàtiques espanyolistes, com un tigre de paper. Toynbee parlava de canviar el clima espiritual com a única base real i segura per a edificar la pròpia pàtria sota la bota de l'ocupació militarmediàtica estrangera. És una lluita diària tan aferrissada com noviolenta, però marcant sempre al màxim els límits de cada qüestió.

La novel·la negra clàssica nordamericana ("hard and boiled") té aquest mateix feeling elèctric, ben necessari per a qualsevol independentista. Personalment el meu preferit és en Raymond Chandler, fill de quàquers (protestants noviolents, fundadors per cert de "Greenpeace"), per ex., la seva excel·lent "Farewell lovely!" ("Adiós, muñeca!"), tant en novel·la com en cinema. O la molt enèrgica i matisada descripció de les tensions racials a Harlem i de les limitacions de la natura humana a "Un ciego con una pistola", d'en Chester Himes. Són novel·les sociològiques, durament i eficaçment de denúncia però desenganyadament i malencònicament realistes, que fan caure totes les màscares dels manipuladores de manera irreversible, fins i tot per als més crèduls i beats. T'ensenyen a marcar el terreny amb converses electritzants que són pura centella, intel·ligència efervescent, però ensems perfectament naturals, amb el pregon regust del patiment i la decepció. El cinema negre de Humphrey Bogart, Lauren Bacall, etc...és una versió resumida

del "hard and boiled". personalment m'encisa el film "To have or not to have / Tenir o no tenir", d'una Bacall ben jove, en especial la genial escena, d'una tensió i elegància sublimes, de les mirades encenent-se els cigars: no té pèrdua com empomen l'encenedor mentre es miren. El jazzblues místic de l'Abbey Lincoln i el nocturn de Cassandra Wilson en són gairebé la millor versió musical: una reflexió honesta sobre l'amor (Love is Blindness).

Ja fa un cert temps que m'he adonat que, psíquicament i espiritualment sóc una mena de ianqui. En aquesta mena de productes made in USA em veig identificat, comprès, reflectit... quasi sembla que em descobrisc en més fondària a través de certa subcultura negra i crítica desesperadament anticínica. Em trob tan allunyat mentalment de la gent corrent que conec, i sobretot de les velles amistats de la rojor antiga i de nacionalistes de pro, que semblen ja fa temps de galàxies distintes (sempre ho havíem estat però la joventut no et deixa veure). Visc del tot exiliat en ma pròpia terra i dels "meus". La majoria del que veig és d'una mesquinesa i mediocritat tan aclaparadora i escandalosa que trob del tot lògica les 3 majories absolutes del PP que patim a Castelló (municipal, autonòmica i estatal). Per què? Perquè la gent del PP -fins i tot!- són més conseqüents amb els propis ideals que no pas els "rojos i separatistas" que conec. No són més mesquins ni més covards ni més rabosos. No assistesc a quasi res: ni actes, ni sopars, ni homenatges, ni concerts, ni manis...del ghetto. Ni isc "a divertir-me" amb ells. No vull perdre més temps. Ω

POLÍGON DE MARRATXÍ

Fa 8 anys que en Gabriel Vanrell des Molinar va obrir l'empresa Construccions Nàutiques al Polígon de Marratxí. Abans feia feina a la Nàutica Cotino des Coll d'en Rabassa. Ara, se vol mudar al Polígon de so n'Oms de can Pastilla perquè el local de Marratxí li resulta petit. Tel. 971 604 835

Fa un any que en Pep Navarro és el delegat d'Aluval al Polígon de Marratxí. És un magatzem d'alumini on van els amos dels tallers de Mallorca a proveir-se de material. La fàbrica està a Alaquas a 12 quilòmetres de València. Tel. 971 226 335

Fa 19 anys que n'Aitor Zabaleta va obrir l'empresa Zabaleta Exclusives Sanitàries al Polígon de Marratxí. Fontaneria i mobles de bany. A la foto amb el seu dependent Jesús Ramos. Tel. 971 604 733

Fa 43 anys que en Joan Morey nascut a Andratx va obrir la Nàutica Morey a la carretera de Valldemossa de Ciutat. Ara fa 15 anys que està al Polígon de Marratxí. Ven barques i iots. Tel. 971 605 077

Fa mig any que en Tolo Muntaner és el delegat dels Tallers Francint Krupp al Polígon de Marratxí. Ven enganxaments ràpids per a retro excavadores i martells hidràulics de la marca krupp. Tel. 971 604 200

c/ Rocafort 242 bis, 2n / 08029 Barcelona
Tel. 680 12 86 35 / www.sobirania.com
e-mail: congres@sobirania.com

Congrés per a la
Sobirania
dels Països Catalans

CONGRÉS PER A LA SOBIRANIA DELS PAÏSOS CATALANS

El Congrés per a la Sobirania dels Països Catalans s'organitza a través d'una plataforma ciutadana que pretén actuar, mitjançant un debat obert sobre l'estat actual de la nació catalana, com a punt de partida per a la posada en marxa d'un moviment organitzat que pressioni en dues direccions: cap als estats espanyol i francès i cap a la comunitat internacional i les seves màximes institucions, per tal que es reconegui a la nació catalana el dret a l'autodeterminació i la seva consegüent materialització.

El Congrés es realitzarà en el context del procés que acabarà el 2004 i que portarà a la redacció d'una Constitució Europea. És, per tant, una oportunitat històrica per tal que la veu i les reivindicacions catalanes siguin escoltades. I per poder exercir, a través d'aquest nou document, el dret a la sobirania de la nació catalana.

OBJECTIUS

Els objectius del Congrés són els següents:

1. Debatre obertament i en profunditat les possibilitats que s'ofereixen als diferents territoris dels Països Catalans per assolir la sobirania mitjançant l'exercici del dret a l'autodeterminació.
2. Analitzar l'autodeterminació com a eina per a la consecució d'un món de dret, que sigui garantia de la convivència entre els pobles i de la pau mundial.
3. Promoure l'exercici del dret a la llibertat dels pobles com a peça fonamental de la futura Constitució Europea i de la refundació de les Nacions Unides, que porti a una assemblea igualitària i democràtica de totes les nacions lliures.
4. Difondre les conclusions del Congrés i dur-les a la seva materialització.

GRUP PROMOTOR

La idea de la celebració d'un congrés per debatre sobre l'estat actual de la nació catalana parteix d'un grup de persones provinents de diferents àmbits professionals i associatius: Joan Bernà (notari, impulsor de la Campanya per als Documents Notarials en Català),

Agustí Soler (coordinador del Fòrum Cívic), Agustí Segarra (escriptor), Aureli Argemí (secretari general del CIEMEN), Josep Ferrer (filòleg), Berenguer Soler (membre de la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes), Enric Gubern (president de l'Associació Viure en Català), Gabriel Domingo (president del Foment Independentista de Sant Martí), Ignasi Garcia (comerciant), Yolanda González (presidenta de l'associació Dones d'Horta) i Ramon Callau (consultor).

Davant l'immobilisme del marc polític actual, aquest grup es proposa crear un projecte viable a fi que la nació catalana pugui exercir el dret a l'autodeterminació. A partir del consens d'un manifest previ al Congrés (abril del 2001), s'ha iniciat un procés d'adhesions i d'inscripcions per tal que tothom que hi estigui interessat pugui participar-hi.

ACTUACIONS

Fins a la celebració de les jornades congressuals al juny del 2003, es portaran a terme tota una sèrie d'actuacions per tal de recollir les idees i propostes de tots aquells ciutadans i ciutadanes interessats. A nivell territorial, se celebraran assemblees locals en aquelles zones de la

geografia catalana on hi hagi persones inscrites al Congrés. D'altra banda, s'organitzaran diverses assemblees sectorials per debatre cada un dels àmbits en què s'estructura el Congrés per a la Sobirania dels Països Catalans: jurídic, polític i Països Catalans.

Al mes de maig, se celebraran unes sessions pregressuals on, després d'haver consensuat les propostes presentades en els diversos àmbits, es fixarà el contingut de les ponències i dels documents que s'aprovaran en les jornades finals del Congrés.

Les jornades congressuals tindran lloc durant el mes de juny de 2003 i pretenen generar propostes eminentment pràctiques que estableixin les diferents vies a través de les quals la nació catalana podrà exercir el dret a l'autodeterminació.

PARTICIPACIÓ

El Congrés és obert a totes les persones que vulguin participar lliurement, sense connotacions partidistes o interessades, en el debat sobre l'estat actual de la nació catalana i del procés cap a l'exercici del dret a l'autodeterminació, a través dels diferents àmbits sectorials i territorials.

Durant tot el procés previ, es farà una recollida d'adhesions i la ins-

cripció consegüent com a congressistes de totes aquelles persones i associacions que hi estiguin interessades. Els participants podran fer arribar les seves propostes i comunicacions a través de la pàgina web del Congrés (www.sobirania.com) i de les assemblees territorials i sectorials.

En l'actualitat més de 500 persones s'han adherit al manifest i l'organització pretén que el número total d'inscrits al Congrés per a la Sobirania dels Països Catalans s'elevi fins a 25.000 al llarg de tot el procés.

CALENDARI

El calendari d'actuacions del Congrés és el següent:

1a fase (fins al 31 de desembre del 2002): recollida d'adhesions i inscripció com a congressistes.

2a fase (fins al 31 de març del 2003): Recollida de comunicacions i celebració d'assemblees territorials per a la divulgació i coordinació d'actuacions.

3a fase (fins al 31 de maig del 2003): Debat de les comunicacions i elaboració de les conclusions, per àmbits sectorials.

4a fase (primera quinzena de juny del 2003): Celebració de les jornades congressuals i elaboració de les conclusions generals. **Q**

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/ Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

Restaurant
Ca'n Llorenç
Culina mallorquina

C/ Príncipe de España - Es Figueras - Marratxí
Tels. 971 60 44 37 - 971 60 47 86

TALLER

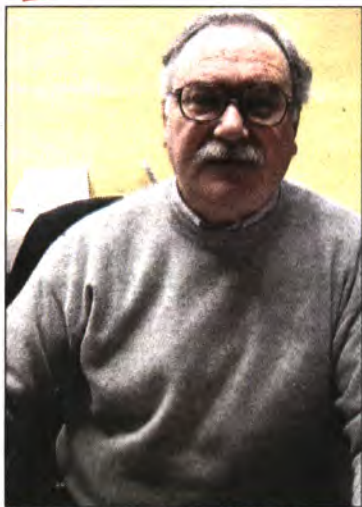
SA CABANETA

Cristóbal Llompard, 16
Teléf. 971 60 27 27

Sa Cabaneta
Marratxí - Mallorca

POLÍGON DE MARRATXÍ

Fa 3 anys que en Josep Minguillon amb dos socis més va obrir l'empresa Peforpa Palma S.L. al Polígon de Marratxí. Fan portes, finestres arrambadors de metall. Tel. 971 605 754

Fa 8 anys que n'Antoni Reta és el gerent d'Eco Recicling al Polígon de Marratxí. Recicla olis de cuina i de motor, piles, medicaments, pintures etc. Tel. 971 694 090

Fa 5 anys que en Fèlix Delgado d'As-túries és el gerent de Cebomsa al Polígon de Marratxí. Són bombes per pujar formigó en fer estructures. Tel. 971 605 348

N'Antoni Cerrillo és l'encarregat del magatzem de material de construcció Hibermapei al Polígon de Marratxí. Ven ciments cola, adhesius, etc. Tel. 971 605 450

Fa mig any que n'Aina Martínez regenta la Cafeteria Finema al Polígon de Marratxí. A la foto amb la seva cunyada i dependent Marisol Pérez. Tel. 971 226 658

MARRATXÍ

Fa 45 anys que en Joan Ferrà va obrir el magatzem de materials de construcció Can Canyar a Pòrtol. Te tres camions per tragar. Tel. 971 602 433

N'Agustí Ribes és el delegat del Grup Rufano que està al Polígon de Marratxí. La central és a Sevilla. Transports arreu d'Europa. També fan la logística dels Magatzems de bricolatge Leroy Merlin. Tel. 971 226 600

Fa 20 anys que en Joan Horrach és policia local de Marratxí. Quan va entrar al cos eren 6 policies, ara son 33. El municipi ha crescut en aquests 20 anys de 7.000 a 28.000 habitants. Tel. 971 604 408

En Francesc Gomarits i na Joana Mª Ramírez són els amos de Gomarits Jardineria al Pla de na Tesa. Tel. 971 601 125

Fa mig any que n'Antoni Escibano regenta el Restaurant Centre al Polígon de Marratxí. Despatxa menús a 6. Tel. 971 605 190

SOMOS LOS NO-NACIONALISTAS,
LOS DEMOCRATAS y de las JONS.

Va Franco y resucita y se encuentra con el cura del Valle de los Caídos:

- ¡Milagro! ¡Caudillo! Pero, ¿cómo es posible?
- ¡Déjate de monsergas y dime! con esto de la democracia, ¿quién manda ahora?
- No se preocupe, Su Excelencia, mandan los nuestros.
- ¿Ah, sí?
- Sí mire: de Presidente, Aznar...
- ¡Muy buen periodista! Del ABC, ¿no?
- ¡No, no! El nieto del periodista es quien manda.
- ¡Ah! Bueno. Pero, ¿y de portavoz del Gobierno quién está?
- Pío Cabanillas.
- ¡Muy inteligente! ¡Sí señor!
- No, su Excelencia, el hijo.
- ¡El hijo dices? Y he oído por ahí arriba que los moros están dando problemas, ¿quién está al cargo?
- Rodríguez Miranda.
- ¡Hombre! ¡Torcuato!. ¡Muy acertado para el cargo!
- ¡No, no, no, su Excelencia! El hijo de Torcuato.
- ¿Y en Vascongadas, a quién habeis puesto?
- A Mayor Oreja.
- ¡Hombre, mi fiel Marcelino!
- No, su Excelencia, el sobrino.
- ¿El sobrino? Y en Galicia, dime: ¿a quién tenemos en Galicia?
- A Fraga.
- ¿El nieto?
- No... ¡él mismo!

La idea original para colocar la superbandera no es de Aznar, sino de Franco. La inauguró en julio de 1937, un par de semanas después de conquistar Bilbao. Areilza, entonces alcalde de Bilbao, ordenó plantar una monumental bandera (rojigualda) en medio del Arenal. La diferencia estriba en que, ahora, el homenaje es mensual y entonces era diario. Es el nacionalismo obligatorio. Celio Renovaes (de Ondarroa), se cagó en Franco y en su bandera. Lo detuvieron y le molieron a palos en comisaria hasta matarlo. Aznar sabe de estas cosas porque el cronista oficial de aquella bandera y su mentor (Franco), fue su abuelo. Ω

Hola, Saps Jo som na Nana, una cusseta mallorquina.

Oí que macos són es meus qussons. No puc guardar-los més temps amb jo. No t'agradaria tenir-ne un.

**Doncs crida al
971-612255 ó 636515789**

1- MÉS D'UN CENTENAR DE NORMES OBLIGUEN A USAR EL CASTELLÀ

Les lleis de política lingüística aprovades als territoris de parla catalana han topat, més d'una vegada, amb crítiques d'associacions de defensa de l'espanyol i d'institucions de fora del país.

Els denunciants solen esgrimir que, en la situació actual, el català gaudeix d'una normalitat que invalida tota legislació positiva que n'afavoreixi l'ús i l'extensió.

Allò que sovint amaga aquesta mena d'arguments és que l'estat espanyol, a més d'establir a la constitució el coneixement obligatori del castellà, ha dictat fins ara gairebé 150 normes positives de protecció i obligatorietat de la llengua castellana en tota mena d'àmbits de la vida quotidiana. El diputat català Francesc Ferrer i Gironès acaba de publicar un informe molt complet a la web de Contrastant <http://www.constrastant.net> amb totes aquestes disposicions (més de 100!) que abasten, per dir-ne uns pocs camps, l'etiquetatge, les oposicions, el comerç, la paperassa administrativa, les telecomunicacions, les instruccions i els drets dels consumidors.

Font: Vilaweb

LES NORMES DE LA IMPOSICIÓ, UNA PER UNA.

Normes positives dictades per l'estat espanyol que obliguen la utilització de la llengua castellana. Per Francesc Ferrer i Gironès:

- Constitució espanyola (27 desembre de 1978) obliga el coneixement del castellà.
- Llei 85/78 Reales Ordenanzas de la Fuerzas Armadas (28 desembre de 1978) obliga el castellà en els actes de servei.
- RD1011/81 Reglamentació sobre la comercialització de greixos comestibles. Obliga l'etiquetatge en espanyol.
- RD 334/82, que regula l'ús del castellà a la xarxa viària, als transports públics i passos fronterers.
- RD308/83, reglament sanitari dels olis vegetals que obliga el castellà.
- RD 2872/83, sobre Reglament de Girs Postals i telegràfics, obliga els impresos en llengua castellana.
- RD1521/84 sobre reglamentació tècnico-sanitària dels productes de pesca, les etiquetes obligatòriament en idioma espanyol.
- Llei 30/1984, sobre Mesures de Reforma de la Funció Pública, obliga tàcitament el coneixement del castellà als opositors i concursants.
- RD 1915/84 sobre reglamentació d'escorxadors de conills i enmagatzament i distribució de la carn. Obliga l'etiquetatge en llengua espanyola oficial de l'Estat.
- RD 2223/1984 que aprova el Reglament General d'Ingrés del Personal al Servei de l'Administració de l'Estat, obliga tàcitament el castellà, i oblida absolutament el coneixement del català a les convocatòries.
- Ordre Ministerial 29 de març de 1984 que aprova la norma de qualitat per a préssecs amb destinació al mercat interior.
- RD 179/85 que reglamenta els escorxadors d'aviram i comercialització de la carn. Les etiquetes s'han de redactar obligatòriament en la llengua espanyola oficial de l'Estat.
- Llei Orgànica 6/85 del Poder Judicial obliga la llengua castellana en tots els procediments judicials. Tola amb condicions dins del territori català la llengua catalana.
- RD 1348/85 sobre el reglament d'ordenament de les assegurances privades. Obliga el castellà per la presentació de la documentació administrativa.
- O. M. de 29 de maig de 1985 aprova normes per a albercocs destinats als mercats interiors.
- OM 19 d'agost de 1985, sobre norma reguladora per al comerç exterior de cols xineses.
- OM 23 de setembre de 1985 sobre etiquetatge dels productes de pel·leteria.
- OM de 15 d'octubre de 1985 sobre Norma de Qualitat per al musclo, cloïsses i escopinyes en conserva.
- OM de 15 de novembre de 1985 sobre etiquetatge de peres, pomes i raïm. Obliga el castellà.
- RD 2216/1985 sobre envasat i etiquetatge de substàncies considerades nocives i perilloses. Obliga el castellà.
- RD 2374/1985 sobre especificacions tècniques de les centrals telefòniques privades. Obliga el castellà.
- RD 2323/1985 sobre reglamentació per elaborar, emmagatzemar i transport dels succedanis de cafè.
- RD 2379/1985 de 20 de novembre sobre els aparells receptors de televisió.
- RD 2706/1985 sobre autòmats programables industrials, és obligatori que els subministradors i fabricants tinguin els catàlegs en castellà.
- OM 14 de gener de 1986 sobre normes de qualitat de la carn picada de vaquí, oví i porcí. Recorda l'etiquetatge del decret 2058/82
- Llei 11/86 de Patents obliga el castellà a la documentació presentada.
- OM de 24 de març de 1986, sobre l'etiquetatge dels alls i apis, obliga "al menos" la llengua espanyola.
- RD 1070/1986, sobre terminals telèfònics i mòdems, obliga el castellà en la documentació.
- OM 29 d'octubre de 1986, sobre normes de qualitat de la patata, obliga l'ús del castellà a les etiquetes.
- OM de 29 d'octubre de 1986, sobre les tripes naturals amb destinació al mercat interior, obliga l'etiquetatge en castellà.
- OM de 29 d'octubre de 1986, sobre la cansalada i la cansalada viada, obliga el castellà a les etiquetes.
- RD legislatiu 1257/1986 de 13 de juny, per adaptació de la llei 3/1980 a les normes de la CEE en matèria cinematogràfica.
- RD 1495/1986 que aprova el Reglament de Seguretat a les Màquines. Obliga que les instruccions estiguin "almenys en castellà".
- RD 2003/86, aprova el Reglament Orgànic dels Cossos d'Oficials, Auxiliars i Agents de l'Administració de Justícia. Exigeix el castellà i només atorga 6 anys d'antiguitat al coneixement del català.
- RD 2551/1986, sobre elaboració i comercialització de l'oli de pinyola refinat, obliga l'etiquetatge en castellà.
- RD928/1987 relatiu a l'etiquetatge dels productes tèxtils. Obliga el castellà.
- RD 1094/1987 de 26 de juny. Reglamentació sobre elaboració i comercialització de cereals.
- RD 1261/1987 de 11 de setembre sobre reglamentació de la elaboració, fabricació i comercialització dels sucres destinats al cos humà.
- RD 1174/87 regula el règim jurídic dels funcionaris d'Administració Local. Per resolució de 14 de desembre de 1987, superat el coneixement del castellà, podrà examinar-se de català però només com a mèrit.
- OM 1 de juliol de 1987, que aprova la norma de qualitat del iogurt, obliga el castellà.
- RD 1261/1987 que aprova la reglamentació tècnico-sanitària dels sucres destinats al consum humà. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- RD 1453/1987 que aprova el reglament de neteja, conservació i tenyida de tèxtils, cuirs i pells. Obliga que la informació sigui "almenys en castellà".
- Decret 1496/87 de l'obtenció, l'expedició i homologació de títols universitaris. Obliga la llengua castellana. Subsidiàriament permet la llengua catalana.
- OM de 23 i 27 de novembre de 1987, que regulen els plàtans i nespres respectivament. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- RD 58/88 sobre protecció dels drets del consumidor als serveis de reparació d'aparells d'ús domèstic. Obliga que "al menos en castellano".
- RD 197/1988 de 22 de febrer sobre fabricació i tràfic d'objectes elaborats amb metalls preciosos.
- RD 192/1988 de 4 de març, sobre la venda i ús del tabac per protegir la salut.
- RD 429/88 que aprova el Reglament Orgànic del Cos de Secretaris Judicials. Obliga el coneixement del castellà, i només atorga 6 anys d'antiguitat pel coneixement del català.
- OM de 6 de febrer de 1988 sobre certificacions dels reproductors bovins de raça pura.
- OM de 28 de març de 1988 que aprova les normes de les caseïnes i els caseïnats alimentaris. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- RD 349/88 sobre la reglamentació tècnico-sanitària de productes cosmètics. Imposa l'ús de la llengua espanyola oficial de l'Estat.
- RD 472/1988 sobre generació d'aerosols. Obliga que almenys sigui en castellà l'etiquetatge.
- Llei 10/1988 de Televisió Privada. El 20% de les pel·lícules comercials emeses mensualment seran "d'expressió originària espanyola".
- Llei 11/88 sobre protecció de les topografies dels semiconductors. Obliga el castellà, i si es presenten amb una altra llengua cal que hi hagi la traducció al castellà.
- RD 833/1988 que aprova el Reglament de residus tòxics i perillosos. Obliga almenys la llengua espanyola oficial de l'estat als recipients.
- RD 1122/88 que aprova la norma general d'etiquetatge, presentació i publicitat dels productes alimentaris envasats. Obliga el castellà com a mínim.
- Llei 32/88, de Marques. Obliga el castellà als documents presentats.
- Llei 38/1988 de Demarcació i Planta judicial. El president del Tribunal Superior de Justícia el català només serà un mèrit.
- RD 1231/1988 sobre el transport i comercialització del cafè. Obliga l'etiquetatge en castellà.
- RD 1232/1988 sobre succedanis del cafè. Obliga també el castellà a l'etiquetatge.
- RD 1338/1988 sobre elaboració i venda de l'orxata de xufra. Etiquetatge en castellà obligat.
- RD 1425/1988 sobre productes plàstics destinats a envasar productes alimentaris. Cal que l'etiquetatge sigui en castellà.
- RD 1426/1988 sobre circulació i comerç preparats alimenticiosos per a règims dietètics. Obligació d'etiquetar-ho en castellà.
- RD 1468/88 que aprova el Reglament d'etiquetatge i presentació de la publicitat de productes industrials destinats a la venda directa als consumidors. Obliga "al menos la lengua española oficial del estado"
- OM de 26 de maig de 1988 sobre models del Registre Civil (defunció i de criatures abortives). Obliga el castellà i tolera el català com acompanyant.
- OM d'11 de juliol de 1988 sobre normativa del calçat. Obliga l'etiquetatge informatiu en castellà.
- OM de 30 de juny de 1988 sobre el comerç del safrà. Etiquetatge obligat en castellà.
- OM 28 de juny de 1988 sobre Aparells d'Elevació i Manutenció de grues-torre desmuntables per a obra. Tot serà almenys en castellà.
- OM de 28 de juny de 1988 sobre aparells de pressió referent a l'aire comprimit. La redacció en castellà serà exigible en el moment final de posar-ho en disposició dels usuaris.
- OM de 5 de desembre de 1988, sobre pinsos simples. Obliga el castellà.
- Llei Orgànica 2/89 processal militar. Obliga el castellà en totes les actuacions judicials. El català caldrà traduir-lo.
- OM de 30 de gener de 1989 sobre comercialització de pinsos compostos. Obliga el castellà als envasos.
- RD 126/1989 sobre comercialització de patates fregides. Obliga el castellà als envasos i retolació dels productes.
- RD 149/1989 sobre pintures, vernissos, tintes d'imprimir, i coles. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- OM 21 de març de 1989, sobre el porc salat i cansalada viada. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- RD 645/1989 sobre pesca i aqüicultura, obliga el castellà a les dades obligatòries de l'etiquetatge.
- OM de 20 juliol de 1989 del Ministeri de Justícia sobre fe de vida, naixement, matrimoni i defunció, obligatòriament en castellà, amb text en català subordinat.
- RD 1066/1989 que ordena les Telecomunicacions. Obliga el castellà a les memòries tècniques.

- RD 1597/89 que aprova el Reglament del Registre Mercantil. Obliga que les inscripcions es facin exclusivament en castellà.
- Llei 21/1990 de 19 de desembre, sobre les assegurances de la vida i assegurances privades.
- Llei 25/1990 del Medicament. Obliga els texts almenys en llengua castellana.
- OM 15 de febrer de 1990, sobre l'etiquetatge d'articles de marroquineria, i viatge.
- OM de 15 de febrer de 1990, sobre la normativa de l'etiquetatge informatiu dels guants.
- RD legislatiu 339/1990, que desenvolupa la llei sobre trànsit, circulació de vehicles i seguretat viària.
- RD 472/1990 de 6 d'abril que regula els disolvents d'extracció utilitzats en l'elaboració dels productes alimentaris.
- RD 668/1990 de 25 de maig, sobre elaboració i comercialització de materials polimèrics en relació als productes alimentaris.
- Llei 7/1991 que crea l'Institut Cervantes., amb objectius només per l'"espanyol".
- Llei 30/1991 de 20 de desembre, sobre la redacció dels testaments, obliga el castellà en aquells territoris que no siguin forals.
- OM 3 d'abril de 1991, que regula la distribució i exhibició del material audiovisual, autoritzant només la traducció al castellà.
- RD 162/1991 fabricació i comercialització dels plaguicides. L'etiquetatge obligatori almenys en castellà.
- OM de 14 de juny de 1991, sobre productes fertilitzants. L'etiqueta i l'envàs hauran d'estar redactats almenys en llengua castellana.
- RD 475/1991 sobre productes cosmètics. Obliga el castellà.
- OM del 8 d'abril de 1991, sobre Reglament de seguretat de les Màquines. Obliga almenys en castellà les plaques, instruccions i etiquetes.
- RD 1082/1991 sobre la cura i manteniment de les lents de contacte. Obliga el castellà.
- RD 1109/1991 sobre aliments ultracongelats. Obliga el castellà a les etiquetes.
- RD 1111/1991 sobre els additius alimentaris, obliga el castellà.
- RD 1164/1991 sobre comerç d'aigües de beguda envasades. Obligatori el castellà a les etiquetes.
- RD 1534/1991 sobre circulació i comerç de pastes alimentàries. Obliga el castellà.
- RD 1650/1991 sobre elaboració i venda de suc de fruita. Obligació de l'etiquetatge en castellà.
- RD 1688/1991 sobre preservatius de cautxú. Als envàsos s'obliga almenys la llengua castellana.
- RD 1809/1991 sobre circulació i comerç de preparats alimentaris en règim dietètic. Obligació de fer en castellà l'etiquetatge.
- RD 1810/1991 sobre circulació i comercialització de caramels, xiclets, confits i llaminadures. És obligatori el castellà a l'etiquetatge.
- RD 13/1992, sobre Circulació Urbana i Interurbana, obliga que els senyals siguin "almenys en l'idioma espanyol oficial en tot el territori de l'Estat".
- RD 15/1992 sobre elaboració i venda de begudes refrescants. Obligació d'envasar-les en castellà.
- RD 212/1992 sobre etiquetatge dels productes alimentaris envasats, que anul·la el RD 1122/88. Obliga que necessàriament almenys estigui en llengua espanyola oficial de l'Estat.
- RD 510/1992 que regula l'etiquetat dels productes del tabac. Obliga el castellà i tolera el català subsidiàriament.
- RD 930/1992 sobre propietats nutritives dels productes alimentaris. Obligació d'etiquetar-ho en castellà.
- RD 1408/1992 sobre preparats per a lactants. Obligació d'etiquetat en castellà.
- RD 1436/1992 sobre carns picades i carns en trossos. Obligació d'utilitzar almenys el castellà.
- Llei 30/1992 sobre Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú. La llengua dels procediments tramitats per l'Administració de l'Estat seran en castellà. Es pot utilitzar el català només als escrits que s'hi adrecin.
- OM 12 de juny 1992, que regula les proves d'aptitud per a l'accés a les facultats i Col·legis universitaris. Les proves només en espanyol.

- RD 19/1993 de mesures urgents per a la cinematografia, que imposa quotes pel cinema en versió doblada, i amb sancions pertinents.
- RD 308/1993 sobre comercialització dels mol·luscs bivalves vius. Obliga el castellà a l'etiquetat.
- RD 349/1993 sobre comercialització de lleixius. Etiquetatge, presentació i publicitat en castellà.
- RD 479/1993 regula els radiofàrmacs d'ús humà. Els prospectes si res més no seran en castellà.
- RD 731/1993 sobre provisió de llocs de treball pels funcionaris de l'Administració Local amb habilitació de caire nacional. Obliga el castellà, i atorga punts de mèrit pel català.
- RD 1078/1993 que aprova el Reglament sobre envasat i etiquetat dels preparats peril·losos. Obliga el castellà, així: "al menos en la lengua española oficial del Estado".
- RD 1904/1993 sobre producció i comercialització de productes carnis i d'altres determinats productes d'origen animal. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- RD 2070/1993 que aprova el reglament tècnic-sanitari dels vinagres. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- RD 2236/1993 que regula l'etiquetat i el prospecte dels medicaments d'ús humà. Obliga que almenys en la llengua espanyola oficial de l'Estat.
- RD 124/1994 que regula l'etiquetatge i la informació referent al consum d'energia i altres recursos dels aparells d'ús domèstic. Imposa el castellà.
- OM de 4 de juliol de 1994 sobre utilització i comercialització d'enzims, microorganismes i els seus preparats en l'alimentació animal. Obliga que en totes les indicacions almenys sigui utilitzada la llengua castellana.
- RD 1185/1994 sobre l'etiquetatge dels productes del tabac distints de les cigarretes. Obliga el castellà i admet altres llengües.
- RD 1679/1994 sobre condicions sanitàries a la producció i comercialització de llet crua, llet tractada tèrmicament i productes lactis. Obliga el castellà a l'etiquetatge i als certificats sanitaris.
- OM 10 d'octubre de 1994 sobre control i certificació de llavors i plantes de viver. Obliga el castellà a les indicacions obligatòries.
- RD 2163/1994 sobre comercialització i autorització de productes fitosanitaris. Obliga el castellà a les etiquetes.
- RD 2208/1994 que regula els medicaments homeopàtics d'ús humà de fabricació industrial. Obliga expressament la llengua castellana a les etiquetes.
- RD 2549/1994 sobre el reglament dels aparells de pressió, referent a generadors d'aerosols. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- Resolució 9 de gener de 1995 del Ministeri de Cultura, que fa ajudes a la creació de guions cinematogràfics. Obliga a presentar-los en castellà, fins i tot en aquells que siguin redactats en una altra llengua espanyola.
- Llei 30/1995 d'Ordenació i Supervisió de les Assegurances Privades. Obliga que les pòlisses han d'estar en castellà.
- RD 53/1995 sobre circulació i comercialització de la cervesa i del malt líquid. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- RD 109/1995 sobre els medicaments veterinaris. Obliga el castellà als prospectes.
- RD 110/1995 sobre medicaments homeopàtics veterinaris. Obliga el castellà igual que a la norma anterior.
- RD 157/1995 sobre pinsos medicamentosos. Obliga l'etiquetatge almenys en la llengua espanyola oficial de l'Estat.
- RD 733/1995 sobre expedició de títols acadèmics i professionals corresponents als ensenyaments establerts en la Llei Orgànica 1/1990. Obliga que siguin en castellà.
- RD 929/1995 de 9 de juny sobre el reglament del control de les plantes de viver.
- OM de 6 de setembre de 1995 sobre la Norma General de Qualitat per a la llet pasteuritzada destinada al mercat interior. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- Ordre de 6 de setembre de 1995 sobre la Norma General de Qualitat per a llet concentrada destinada al mercat interior. Obliga el castellà a l'etiquetatge.
- RD 1718/1995 de 27 d'octubre sobre l'etiquetatge dels materials dels components principals del calçat.
- RD 1787/1996 de 19 de juliol, que aprova el reglament dels equips de telecomunicació.
- RD 1784/1996 de 19 de juliol, que aprova el reglament del Registre Mercantil, obliga les inscripcions registrals en castellà. Ω

Adam i Eva

Enviat per: Mireia Redondo

Tot i ésser la dona la que pareix, la que porta els fills dins i dona a llum (sabent que sense la intervenció de l'home això no és possible) la Bíblia ens ofereix una curiosa història sobre l'origen de la humanitat. Déu fabrica a la seva imatge un home, una figura masculina que seria el primer membre de la nostra nombrosa humanitat. Aquest es treu una costella (suposo que li devia sobrar o molestar) i d'aquí sorgeix Eva, la primera dona de la humanitat que evidentment arriba més tard que l'home. Ella és qui cau en el pecat original i qui fa caure al pobre adam en aquest.

Si més no la història podria semblar divertida. Però aquí és on es troba l'origen de la concepció cristiana de la dona. És estrany i contradictori que sigui l'home el que dona origen a la dona sabent que biològicament és tot al contrari, és la dona la que treu del seu interior un nen o una nena. El fet que sigui ell el que pensi que necessita la dona per a reproduir la humanitat sencera deixa entreveure moltes coses. En primer lloc ell és qui pensa en la procreació i la reproducció. En segon lloc és ell qui fa a la dona i no la dona qui fa la dona. En tercer lloc, un gust pel fal·locentrisme i el Patriarcat. L'home decideix que arriba el moment de deixar d'estar sol i de tenir a una persona de l'altre sexe al seu costat, per tant la dona està condicionada des del seu origen per les decisions de l'home. Com a autoritat que representa per ser el primer i el creador de la dona —que s'haurà de disculpar i li haurà d'agrair que hagi sortit d'una costella d'ell— la figura masculina permet la reproducció de la humanitat —ara és el món sencer qui ha d'agrair a Adam que es quedés sense costella—, ell decideix. Justifica doncs el masculisme de la religió cristiana, en la que la concatenació de fets importants és també la comcatenació d'homes importants; la figura d'Adam sense costella és la base de la prevalència de l'home en el poder i el començament de la secundarització de la figura femenina. Després de treure's la costella és Eva la que s'ha de quedar prenyada i parir, no l'home qui cada vegada que es treu una costella dona origen a un altre ésser. Eva doncs estava pensada i fabricada per ser una mena d'incubadora, concepte que es trasllada de forma directa a la funció de la dona en la religió cristiana. Per què si sempre ha estat la dona la que ha parit és l'home qui ho fa en l'origen de la humanitat i a més a més pareix una dona per que li faci el favor de parir? Senzillament perquè no pot parir. I per justificar la importància de l'home sobre la dona és necessari utilitzar la fe i els mites en que aquesta es basa per tenir a tothom ben conveçut de que tot això és veritat, de la mateixa manera que Déu és una figura masculina i no femenina, un únic home creador desbanca a la figura femenina de la Mare Natura. A part de deixar a la dona com la capseta en que es posa la llavor que més tard es canvia de test, Eva apareix com una dona de caràcter dèbil en caure a la temptació (la tempta UNA serp, agafa UNA poma prohibida. No la podia temptar UN cuc per agafar UN plàtan). Però no s'acaba aquí, ella fa caure a Adam en la temptació i són expulsats del Paradís, llavors ja procreen a la humanitat. A partir d'aquí la dona es mira amb recel perquè és peril·losa per a ella mateixa i per a l'home.

Tornem doncs a demostrar que la religió cristiana ha fomentat des del seu origen de la importància de l'home i la nefasta actitud de la dona. Que sigui l'home el qui origina la dona, deixant la realitat a part, fomenta la concepció que l'home es fa ell sol, que és un individu i que la dona depèn de l'home, està condicionada per l'home, ve determinada per l'home i necessita de l'home per a ésser una realitat. Sumant a tot això el fet que sigui la dona la que comet un error i que arrossega a l'home cap a aquest deixa entreveure una disposició a actuar amb certa impunitat sobre la dona amb autoritat i vigilància, sotmetent-la a ella a normes fetes per a ella per evitar que, pel simple fet que és ella la que pareix tant homes com dones, desbanqui l'home dels seus privilegis o li resti importància. Per tant sembla com si es llegís entre línies una por ancestral de l'home cap a la dona per ser ella qui porta dins del seu sí a la futura criatura. Restant importància al continent (la dona) aquest resta com a un objecte secundari utilitzable i a qui s'ha de mantenir a ratlla per a mantenir l'ordre social del model patriarcal. Ω

Mireia Redondo

LA PATRONAL ASSEDEGADA

PER FRANCESC SANTACATALINA D'ESQUERRA VALENCIANA

El plantejament del PP sobre el "Plan Hidrológico Nacional" és molt clar: els que hi estan a favor són els que volen aigua per a València, els que estan en contra són els que volen matarnos de set. I les organitzacions patronals valentines, totes elles, s'han posat a cridar que són ells els qui més set tenen i, per tant, els més grans amadors dels plans de salvació hídrica del senyor Aznar.

Una vegada més, les nostres patronals, i el seu partit, el que intenten és confondre l'opinió pública, escampar la por i evitar el debat serà i racional. Tots ells semblen trobar-se més a gust entre la confusió i la foscor que no a la llum del contrast de les idees i els projectes.

Aquells que críquem el projecte del PHN no ho fem perquè pensem que l'aigua ens sobra i no cal aconseguir-ne més. Ans al contrari, és un sentir unànime que l'aigua ens fa falta i cal assegurar-la. El que es posa en qüestió són les operacions prèvies i el cost oportunitat d'una obra faraònica com la que pretén dur a cap el govern front a les alternatives que poden ser més barates i més eficaçes.

Per avaluar les necessitats hídriques del nostre País cal, evidentment, una sèrie de operacions prèvies orientades al estalvi d'aigua. Estalvi possible perquè és públic i notori que es balafia aigua en grans quantitats. Per les filtracions de les conduccions obsoletes, per l'aterrament, les filtracions i l'evaporació dels embassaments, pels sistemes de rec antics. També caldrien operacions prèvies orien-

tades a la recuperació d'aigües brutes, la regeneració de les aigües subterrànies, etc. El conjunt d'aquestes operacions, probablement, reduirien de forma molt notable l'escassetat d'aigua que tant espanta a les nostres patronals.

Per altra banda, els rius i rieres del nostre País llencen a la mar cada any molts milers de metres cúbics d'aigua amb ocasió de les pluges torrencials que, per fortuna, ens visiten amb certa regularitat. La ràpida escorrentia que imposa nostra peculiar orografia fa que baixi tan de pressa que moltes vegades ni ens adonem. Les alternatives ben be podrien anar orientades cap a la recuperació i conservació d'eixes aigües que el cel ens dona.

Però, clar, açò no són més que hipòtesis. Perquè allò que no s'estudia mai no es pot saber. Si aquells que tenen la responsabilitat d'estudiar en profunditat les alternatives possibles no ho fan, la foscor i la confusió mai no acaben de dissipar-se.

Foscor que es muda en perfecta perplexitat quan arriba el ministre Matas i ens explica que el PHN que, ens posem com ens posem es durà a terme, serà perfectament inútil. Si l'aigua només vindrà quan no hi haja sequera, per a què la volem? Si l'aixeta la tancaran quan més falta faça, quina gràcia té el tema? És molt probable una situació de sequera en València i d'aiguats a l'Aragó? Un aigua que quan no plou desapareix, és realment una solució?

S'ha parlat molt de les que podrien ser les autèntiques motivacions de tan faraònica i tan inconsistent empresa. Potser siga el ciment, potser els camps de golf,

potser els latifundis murcians. S'ha parlat sobretot de motivacions econòmiques, més o menys estrambòtiques, però econòmiques. Que sense dubte han de tenir el seu pes. Però crec sincerament que, en aquest cas, el govern espanyol està actuant políticament: el que vol és tenir el control de l'aixeta. Durant prop de dos mil anys els valencians de diverses races i religions ens hem apanyat a soles per a regar les nostres hortes. Fins i tot, als darrers temps hem sabut buscar-nos la vida per ampliar el subministrament d'aigua a mesura que s'anaven ampliant les necessitats. A partir del PHN hauré d'agrair a forasters el fet de poder regar i fins i tot beure. Per això, tan important com fer el PHN és impedir que es puga ni tan sols contemplar la possibilitat de les alternatives més barates, més ecològiques i, sobretot, més nostres.

Naturalment, aquest control polític de l'aixeta no deixarà de tenir conseqüències econòmiques. Faltaria! ¿Com podem imaginar que aquells que ens fan pagar peatge per l'ús dels camins públics que més necessitem -l'autopista del Mediterrani- ens van a regalar l'aigua? Podem estar segurs que la pagarem ben pagada. Ara tenim una necessitat molt relativa d'eixa aigua però quan estiga fet el PHN i tot el nostre sistema hídric estiga focalitzat en ell, la nostra dependència serà absoluta i pagarem el que faça falta, per la senzill raó de que mai no hi haurà superàvit: sempre hi haurà una aixeta controlada políticament. El negoci de l'aigua serà major que el de l'electricitat i el gran padrone d'eixe negoci tindrà la seu a Madrid. Ω

Normalització i caracteriologia

He rebut aquest missatge que us transmeto i amb el qual estic completament d'acord:

ExpoInternet 2002: inauguració de Piqué i web en castellà

Un any més, torna la sisena edició de l'ExpoInternet, la fira organitzada per l'Associació d'Usuaris d'Internet (AUI), que s'estrena avui dimecres al Palau Sant Jordi de Barcelona, on durant quatre dies, s'hi podran descobrir les darreres novetats en Internet, Linux, telefonia, aplicacions, tecnologia sense fils i comerç electrònic. Aquesta edició s'ha apostat per fer una crida als no iniciats i per difondre les noves aplicacions de telefonia mòbil per a empreses. A més, les administracions mostraran els darrers passos que s'han fet cap a l'anomenada finestra única.

Ara bé, un any més, no és cap sorpresa adonar-se de que el web d'aquesta fira, és íntegrament en

castellà, fet que en el fons, no hauria de ser cap sorpresa si tenim en compte que serà el ministre espanyol de ciència i tecnologia, Josep Piqué, qui inauguri aquesta fira. De fet, en la darrera fira Portal Point, celebrada a Barcelona el maig d'aquest any, això que comentem ja va passar...

La pregunta és, fins quan hauré d'esperar perquè els empresaris sapiguem valorar la nostra llengua? Per quan una fira a Catalunya en català? Qui ho sapiga que respongui...

<http://www.aui.es/expo2000/iexpo2000.htm>

Caterina

Quan els catalans parlarem català normalment a tothom -a xinesos i a argentins, a gitanos i a castellans- en comptes d'acomplexar-nos i amagar-lo per al reivindicacionisme de diades de guar-

dar i actes institucionals "com cal", llavors, els empresaris s'ho agafaran seriosament perquè no hi tindran més ous.

Mossèn Armengou ho explicà ben clar i català: (Els catalans) "No ens donem a conèixer i volem que ens reconeguin". Doncs això, el victimisme i el ploriqueig és el destí natural dels inconseqüents, de fet el mereixen, però com pensen desfilagarsadament, sense premisses ni axiomes rigorosos, ni s'adonen (no volen adonar-se, en realitat, perquè és "massa cansat") que és el resultat lògic de la pròpia praxi quotidiana, feble i esmaperduda.

Per això la caracteriologia i la micropolítica quotidiana és més important que la política pròpiament dita. I qui no ho compregui és que viu a la inòpia somiant truites per a la diada de quan "ya vendran los mios". Ω

Ricard

ACCEPTADES LES DENÚNCIES DE TORTURES CONTRA LA POLICIA ESPANYOLA

Alerta Solidària, en el dia de la Constitució espanyola, que juntament amb l'actual Codi Penal i la Llei d'Enjudiciament Criminal, han estat denunciats pel Committee Against Torture de l'ONU de permissivitat amb la tortura, fent públic a nivell internacional que a l'Estat espanyol es tortura, vol posar en coneixement dels mitjans de comunicació que,

- Aquesta setmana han estat admeses a tràmit les denúncies que tres independentistes catalans van interposar als jutjats de Barcelona, el dia 7 de novembre, en contra de la Brigada Provincial d'Informació del Cuerpo Nacional de Policía.

- Els fets relatats en les denúncies van tenir lloc durant la detenció dels independentistes els passats dies 26 i 27 de setembre, en una operació farcida d'irregularitats en la que, en contra del secret de sumari, des de Jefatura Superior de Policía es van filtrar informacions per tal de relacionar els detinguts amb ETA. Fou Alerta Solidària en roda de premsa i el jutge, en l'acta de llibertat, qui evidenciaren aquests intents de manipulació i criminalització.

Campanya d'autoinculpacions.

El passat dimecres, dia 4, en el marc de les jornades de debat sobre la Constitució espanyola, en la Universitat de Lleida, Alerta Solidària presentà una iniciativa que pretén canalitzar l'enorme suport que reben els tres independentistes torturats i alhora, desvetllar la consciència de la nostra societat entorn la pràctica habitual de la tortura en les comissaries espanyoles.

En un díptic on es recullen fragments de les tortures patides, es qüestiona la validesa de les declaracions que se'n deriven. D'aquesta manera, mitjançant la recollida de dades i signatures personals, aquelles persones que es sumen a la campanya, afirmen que d'haver sofert les mateixes tortures també s'haurien autoinculpat de qualsevol delicte.

Un cop recollits els díptics seran presentats als jutjats de Barcelona on, tot i no pretendre'n cap rellevàcia en termes jurídics, donaran suport als independentistes quan declarin enfrontant-se als seus torturadors.

alertasolidaria@llibertat.com Telf: 653 033 912

PRIMERA ENQUESTA NACIONAL DEL PSAN

Primera enquesta nacional per a col·laboradors i col·laboradores del PSAN.

Com possiblement ja saps, des de fa temps, el PSAN està impulsant la xarxa de col·laboradors arreu del país amb l'objectiu de potenciar especialment l'agitació i l'esperit d'organització entre l'anomenat independentisme sociològic.

Ara ja és hora de bastir a aquesta xarxa de noves i millors eines i planificar d'una manera més acurada l'activitat a realitzar. Per aquest motiu, hem preparat la primera enquesta nacional per als i les col·laboradores del PSAN i per aquells i aquelles que vulgueu participar-hi a partir d'avui.

L'enquesta la trobaràs disponible a la nostra pàgina web (<http://www.psan.net>).

És molt important que hi participis.

Com més informació puguem acumular i analitzar, més i millor podrem treballar!!

Si tens qualsevol mena de comentari a fer-nos, no dubtis en enviar-nos a més un correu a campanyes@psan.net o bé posar-te en contacte amb nosaltres mitjançant el telèfon 699 839 662 (de dilluns a divendres de 9 del matí a 9 del vespre). Ω

Equip tècnic de la web del PSAN

EL DRAMA DEL BARÇA I CATALUNYA

La entitat que era més que un club sembla que no troba una sortida a la seva crisi de resultats. Mentrestant, la majoria del país català resta empanat. La política continua essent el gran ostatge d'una economia mal entesa, que és terriblement agressiva i molt jacobina.

Davant d'aquesta situació tan dolenta, només es pot desitjar que l'any 2003 sigui millor. Però, és clar, sense fer res no hi ha canvi possible. Sense una autèntic gir (social i nacional) de 180 graus, el nostre país no es pot redreçar. Això no vol dir quelcom d'especial, ni un esclat revolucionari. Sinó simplement

que els elements més renovadors de la nostra societat es posin d'acord per tal de fer possible una altra manera de ser governats.

Lògicament, aquest obligat canvi (tant des del vessant futbolístic com des de l'àmbit polític) ha d'implicar més dosis de sobirania política i/o econòmica, més capacitat d'autogovern. Perquè, és clar, en moment tan crítics, seria molt negatiu "canviar" pets per merda.

Ω

JOSEP M.
LOSTE I
ROMERO

El PSM de Lluçmajor s'oposa rotundament a la construcció d'un nou camp de golf

Els nacionalistes hi veuen una nova maniobra especulativa emperada per PP i ASI

El PSM de Lluçmajor considera que el projecte i l'aval que dona l'equip de govern PP-ASI al nou camp de golf demostra una vegada més l'afany urbanitzador de l'Ajuntament de Lluçmajor. En aquest sentit, la notícia de l'aparició d'un nou camp de golf a Lluçmajor, en uns terrenys classificats com a no urbanitzables en una parcel·la situada al Puigderros de Baix no ha sorprès als nacionalistes de Lluçmajor.

Segons els nacionalistes, l'indret on ara vol ubicar-se el camp de golf ja havia estat objecte d'una maniobra especulativa emperada per l'Ajuntament. El consistori, governat per PP i ASI, ha intentat en reiterades ocasions reclasificar aquest espai de sòl rústic a sòl edificable. L'excusa havia estat fins ara la ubicació d'una fantasmagòrica "universitat privada", ara reconvertida en "camp de golf". La intenció sembla clara: donar nous espais a l'edificació i fer bones les promocions urbanístiques de certes empreses.

El PSM recorda que, en el passat mandat consistorial, el PP i ASI ja feren un gran regal al promotor en autoritzar la urbanització d'es Puigderros, a partir de la revisió d'un pla parcial ja caducat i que, d'acord amb els informes dels serveis jurídics del mateix Ajuntament, feien possible la paralització del projecte, la protecció de l'indret i, si es queia, fins i tot la imposició de sancions a l'urbanitzador. Així, l'Ajuntament deci-

dí tirar endavant la urbanització, malgrat les crides a la protecció del territori que es feien en aquelles mateixes setmanes des del Govern Balear presidit per Jaume Mates i les successives moratòries dictades pel CIM i el Govern. A causa d'aquella decisió s'entregà a la destrucció un espai que és declarat ZEPA (zona d'especial protecció per a les aus), que conté interessants restes històriques i que havia estat fins ara un dels espais d'oci en la natura de la població de s'Arenal.

Els nacionalistes denuncien que, amb l'estil de fer urbanisme que han tengut els consistoris de Lluçmajor, la seguretat jurídica dels espais naturals i del sòl rústic és pura ficció, fora de l'ordenament planejat ja s'hi ha edificat un camp de golf amb urbanització annexa (son Antelm), un circuit de velocitat que destrossa el paisatge i la pau d'una Àrea Natural d'Especial Interès (Son Cànaves), gasolineres, abocadors clandestins en ANEI (Can Casetes, Galdent), i una plaga de cases il·legals, que ha desfigurat el paisatge i la fora vila del terme però que dona bons rèdits electorals a una dreta.

Des del PSM-EN de Lluçmajor s'espera i desitja que altres partits tinguin un poc més de seny i no caiguin en el joc de l'equip PP-ASI. Ω

Per a més informació: Joana Lluís Mascaró: 696 264 008

La marxa a la Mediterrània

Un nodrit grup de persones han resseguit a peu tota la vall de l'Ebre, i un cop arribats al Delta han fet cap a València. Aquesta marxa ha estat seguida informativament per molts mitjans de comunicació. No obstant, gràcies al testimoni personal d'un dels participants, Jordi Agulló (chovipa@terra.es) hom pot percebre tota la força humana que s'hi ha posat en joc.

En l'esforç físic, cansament i constància, segons Josep Maria Batista i Roca, un dels fundadors del moviment escolta als Països Catalans, s'hi forja el caràcter dels homes i les dones. Encara avui, la muntanya i les excursions són una escola d'humanitat i convivència.

En aquest sentit, una marxa és una idea forta. Suposa esmerçar temps i temps a caminar, sovint per llocs hostils. És un propòsit simple i senzill: caminar i caminar. Per això, en vista de la magnitud del sacrifici, no pot deixar a ningú indiferent aquesta notícia. Molts col·lectius han fet aquest exercici magnànim de denúncia. Grups de miners, col·lectius marginats, pagesos ben rebels, ... També, com és el cas, tots aquells que defensen una nova cultura de l'aigua, o els que s'oposen al sistema de grans transvasaments d'aigua.

El sentit d'una marxa consisteix en posar-se a caminar, per tot seguit anar recollint adhesions i filmacions que demostrin tot el que hi ha en joc. És una forma de garantir que els qui caminen, amb el que suposa de lliurament personal, creuen fermament en la idea que els motiva, fins al punt de deixar-hi suor, dolor i alguna llàgrima. És una gesta d'un gran sentit èpic, gratuïta i honesta.

La marxa a la Mediterrània com qualsevol camí de la vida, va topar amb algunes oposicions, que no mereixen ésser comentades. La força èpica d'una gran marxa no coneix cap mena d'obstacle. La unió que s'hi desferma, solidaritat sense matisos, és d'una qualitat tan bona que no hi ha provocacions que puguin ensorrar qualsevol propòsit acordat.

En aquest sentit, cal recordar la fermesa d'aquells participants que un cop arribats al Delta van tornar cap a València. No hi ha excuses covardes per parar davant de la incertesa si el grup es manté segur i unit. I per això van continuar cap a València. I la veritat és que han obert una nova ruta de diàleg dins de l'entorn social del País Valencià. D'altra banda no existiria la memòria personal de Jordi Agulló i de tots els altres. És un treball de detall que no passa per alt les coses concretes. Però al cap i a la fi, aquest és el treball efectiu, i el que ens interessa a tots els que no volem ésser fàcilment enganyats.

Al País Valencià, la qüestió de l'aigua és un terreny pantanós on hi ha un viu conflicte d'interessos. I ens agradi o no, és un conflicte dins del territori format pels Països Catalans i l'Aragó. Un entorn de convivència que sempre ha sabut millorar la proposta més difícil. Avui és una d'aquestes: l'aigua.

Els marxants van assumir la seva funció d'una manera completa des del moment que van entrar al País Valencià. Han estat durant uns dies "els peus d'un poble" que també vol saber de progrés agrari, industrial o turístic. Aquest és un poble que viu a l'interior, lluny de la sorra de les platges, a l'Aragó, però també a les Terres de l'Ebre. Ells van ésser la veu per tots aquells que els van hostatjar i convidar, com si d'ambaixadors es tractessin, fent de pont, entre dos móns. L'un feble i somort, però que ara s'està organitzant d'una forma frenètica, i l'altre, altiu i superb (el PP, i els sectors empresarials que li donen suport i fama), que gaudeix dels favors del poder, el dels diaris i el polític.

És un conflicte perquè és una lluita entre gent desigual. Els uns poden caminar i caminar i poca cosa més. Els altres, fan i desfan, des dels despatxos, comprant favors o manejant voluntats, sense cap classe ni pudor, barroerament i amb desgana. El marxant és un exemple d'energia i voluntat a

dojo sense parar, abundant i generós, popular i domèstic, gent senzilla, com qualsevol de nosaltres, que es gasta plantant cara als perills i contra tota una muralla existent de silencis i decisions ja preses.

Jordi Agulló m'ha recordat que l'èpica catalana està viva. I és el sentit èpic el que en definitiva fa avançar els pobles i posa fites en la història. L'èpica és la mística dels febles davant la força del poder orfe d'un sentit moral o ètic en la seva acció. L'èpica d'un poble és la valentia d'una persona qualsevol, d'un qualsevol català sigui d'on sigui, davant del poder de repressió o d'imposició. L'èpica d'una gent és la mística per resistir sense que aparentment s'avanci o es guanyi res de tangible. Tot plegat és una veritat que costa de comprendre i que alguns ja s'han llançat a estudiar.

Si des de les Terres de l'Ebre tot es veu clar, i des d'Aragó hom en té una total certesa del greuge que patiran aquestes comarques, no passa el mateix si hom es situa al País Valencià, dins el seu dinàmic teixit empresarial agrari, industrial i turístic. Des de les comarques valencianes no existeix la sensació de fer mal amb el seu progrés una mica més enllà del seu entorn. Però això és, en certa mesura, molt normal. De fet, fins i tot, pot tenir una explicació: les inversions necessiten rendiments i no proposades. Si el riu Segura ha quedat ja definitivament malmès poc importa. Si amb el transvasament de l'Ebre s'ometen les possibilitats del Delta i el progrés d'Aragó millor donar-ho per fet. Si...

La gran tasca de la Plataforma cívica contra el transvasament de l'Ebre, sigui amb les manifestacions sigui caminant sense descans, està essent la d'introduir una nova lògica. Un discurs que encara mai s'havia sentit: el discurs de la coherència a llarg termini. En definitiva, l'argument cultural. Parlen d'una nova cultura de l'aigua. Sobren els elogis per tots aquells que tenen una ambició tant ferma. Ω

Llorenç Prats-Segarra

(campusjove@correu.vilaweb.com)

"SANT TORNEM-HI": PREMSA GRATUÏTA EN CASTELLÀ...

Aquestes darreres setmanes hem vist a l'àrea metropolitana de Barcelona com sortia al carrer un altre diari gratuït, a l'estil dels dos que ja hi ha, però amb la peculiaritat que només tracta d'esports. Estem parlant d'El Crack 10. Aquest diari ha sortit dia rere dia únicament en castellà i sembla que la intenció és la d'excloure el català amb tota la tranquil·litat del món...

Sant tornem-hi! Però què s'han pensat?

A continuació us facilitem les dades perquè hi envieu les queixes oportunes:

redaccion@elcrack10.com
publicidad@elcrack10.com
El Crack
Diagonal 600, 5è 1^a
08021 Barcelona
Tel: 93 241 58 50

Us recordem que Barcelona-m@ (20 Minutos) i Metro Directe van començar d'una manera semblant i ara, després de rebre

una gran quantitat de queixes, la presència del català ha augmentat fins a un 30% de mitja. Òbviament continua sent insuficient, però si no ens haguéssim queixat al seu moment, la presència seria simbòlica o nul·la.

A Mallorca també hi ha quantitat de premsa gratuïta en castellà. Quan la trobeu podeu telefonar-hi recordant-los que estan a terra catalana. Ω

JOSEP M. BATISTA I ROCA

(Barcelona 1895-1978), etnòleg, historiador i polític, figura senyera del nacionalisme català. Estudià Dret i Lletres a la Universitat de Barcelona i Antropologia a Oxford. Fou un dels fundadors i principal impulsor de l'Arxiu d'antropologia i Folklore, molt actiu en el camp de l'excursionisme i fundador dels Minyons de Muntanya (1927) i de Palestra (1930), organitzacions definitives per a la formació de l'esperit cívic i nacional de Catalunya. Anà a Londres (1938) com a Delegat de la Generalitat de Catalunya en una missió important de caràcter internacional i fou Secretari del Consell Nacional de Catalunya (1940) creat en aquella ciutat amb la presidència de Carles Pi i Sunyer. Professor a Cambridge, esmerçà primordialment el seu llarg exili, però, al servei de Catalunya: representa el Pen Català, defensà els drets del poble català a la Unesco i a altres instàncies internacionals, propulsà la creació de l'Anglo-Catalan Society, presidí més endavant el Consell Nacional Català sorgit de la I Conferència Nacional Catalana celebrada a Mèxic (1953), establí les assemblees de Pau i Treva a Toluges i donà nombroses conferències arreu d'Europa, a més d'impulsar la publicació de la revista VIDA NOVA (1954). Retornat el 1976 activà encara més la seva tasca nacionalista; entre les noves iniciatives cal destacar la fundació del Cercle d'Agermanament Occitano-Català.

V.C.

Edició en l'any commemoratiu de les Bases de Manresa
 Conferència pronunciada a la Universitat de Ginebra el novembre de 1976.
 Enregistrament sonor fet per Jordi Mates de «Casa Nostra» existent a la Fonoteca Històrica de Jaume Font
 Transcripció de Montserrat Folch
 Traducció de Jaume Ros
 Dades històriques revisades per Ramon Gubern
 Pròleg de Joan Triadú

Unes paraules de presentació

Aquesta conferència de J. M. Batista i Roca és com una síntesi, molt reeixida, dels seus estudis de tota la vida sobre la història d'Espanya, des dels seus orígens fins a la seva -per ell prevista- desintegració. Aquest darrer fenomen l'estudia seguint el mètode de Toynbee basat en una anàlisi comparativa de l'experiència històrica, a la qual el famós historiador anglès dedica en part la seva ambiciosa i extensa obra *A Study of History*. Amb el títol de *La desintegració d'Espanya* i les idees de Toynbee, Batista i Roca ofereix en un llibret, molt dens, molt ben treballat, un assaig original i ben fonamentat que ha estat fins ara la seva obra més coneguda. (1)

Ala formació històrica de l'Estat Espanyol estudia els orígens d'aquest Estat però també assenyal·la les causes del procés de desintegració que l'afecta. Una de les quals és l'annexió de Catalunya, ja que aquesta annexió, a conseqüència de la guerra de Successió, a l'inici del segle XVIII, «ha estat -diu- un dels més grans errors polítics de Castella», ja que la introducció de Catalunya «al conjunt de l'Estat, sota Castella» no ha estat assimilable. Castella es va empassar els Països Catalans però no ha pogut digerir-los.

Crec que la publicació d'aquests treballs és una bona manera d'actualitzar entre la joventut el pensament de Batista i Roca i de donar-lo a conèixer a aquells que per l'edat ni tan sols en podien tenir notícia. En canvi, per als qui tinguérem la sort de tractar l'autor serà un retrobament; però també el motiu de confrontar una visió de la història elaborada des de l'exili -quan el franquisme semblava inamovible i exteriorment tot li anava de cara-, amb la situació actual, la nostra i la del món.

Batista i Roca fou sens dubte una de les persones més ben preparades al servei de la Catalunya que ell volia, és a dir, lliure com tota altra nació que s'estimi, forta de caràcter i d'esperit i governada en llibertat, com a garanties d'estar en pau amb si mateixa i amb els altres països

lliures d'Europa i d'arreu del món. Com ha estat dit (2) la biografia de Batista i Roca seria un punt de referència -jo diria que essencial- en la nostra memòria històrica.

Catalunya està en deute amb Batista i Roca. Malgrat que, molt dignament el recordi des de fa quatre anys el Premi que porta el seu nom, instituit per l'Institut de Projecte Exterior de la Cultura Catalana, amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i destinat a catalans i catalanòfils que ajudin al coneixement de la nostra nació a l'exterior i a mantenir-hi la presència catalana (3)

També el Departament d'Ensenyament de la Generalitat en col·laboració amb l'Anglo-Catalan Society, a partir de l'any passat, instituí les beques Batista i Roca que poden sol·licitar estudiants, professors i investigadors universitaris o vinculats a centres culturals o de recerca, que possibiliten l'intercanvi de relacions culturals entre Catalunya i la Gran Bretanya prosseguint una iniciativa particular del propi Batista en aquest mateix sentit.

Cal posar de manifest que alguns ajuntaments han honorat la persona que presentem posant el seu nom a places i carrers; el de Barcelona acordà el 14/6/91 destinar-li un carrer del Districte de Les Corts.

El manteniment de la presència catalana a l'exterior la féu Batista i Roca sempre, des de la seva joventut, durant la guerra i en tots els anys del llarg exili. Situat a Anglaterra, professor a Cambridge, exercí la seva acció en profunditat: fent escola, convencent, donant una imatge del nostre problema nacional que feia un gran respecte i suscitava admiració. Les seves relacions s'estengueren, durant anys, per tots els països on hi havia nuclis de catalans, des dels de més a prop, com als d'Amèrica, i la seva tasca, prop dels organismes internacionals relacionats amb els drets humans i amb la cultura, fou incessant. Com ha estat dit, era un model gairebé perfecte per a una Catalunya normal. (4)

Com vaig escriure jo mateix fa uns quants anys (5) en un moment delicat per a la memòria de Batista

a Catalunya, Batista i Roca va viure tota la vida per Catalunya. En el meu record personal, durant el tracte més constant amb ell -un gran goig per a mi-, entre els anys 1948 i 1955, ho vaig poder comprovar. Voldria poder evocar un dia el seu mestratge, destil·lat en converses i actuacions a les quals vaig poder participar, tingudes a Cambridge, a Londres, a París, a Montpeller i en altres centres d'Occitània, a Perpinyà i a Prada, i a en terra catalana. Senyor suau en el tracte i duríssim en el fons, com els seus cognoms (¿no ho digueren els llatins, «suaviter in modo, fortiter in re»?), era un educador del caràcter, tant dels individus -la joventut-, com del poble -la nació-, per a la qual, també, volia, amb l'antropologia a la mà, una accentuació alliberadora dels trets diferenciadors. Sabia molt bé el que volia i la seva idea l'han pogut dur a terme ara diverses nacions, fet del qual ell s'hauria alegrat molt, tant per al bé d'aquestes mateixes nacions com perquè li han donat la raó, parlant històricament, i ens serveixen de model i d'exemple.

La vida i l'obra de Josep M. Batista i Roca són un valor energètic que no podem deixar perdre i per això em sembla un bon senyal la publicació i la difusió d'aquestes conferències.

Cantinogròs, agost de 1992 Joan Triadú

Notes

1. Ed. El Llamp, Barcelona, 1983
2. Joan Creixell i Ferrer-Xavier Ferré i Trili: «Josep Maria Batista i Roca (1895-1978)». Ed. El Llamp, Barcelona, 1988.
3. Xavier Tudela: «Batista i Roca, i els catalans de fora», Avui, 12-7-1991.
4. Víctor Castells: «Batista i Roca, acusat acusador». Ed. El Llamp, Barcelona, 1988.
5. «Cal retrobar la veritat». Avui, 31-3-1979.

Senyores, senyors, voldria parlar aquest vespre de la formació, des del punt de vista històric, de l'Estat Espanyol; és a dir, l'Estat Espanyol que avui coneixem. Els dos nuclis, els dos elements que han

constituït després de l'època medieval els estats que es troben dins la Península són, naturalment, l'element castellà i el nucli català.

Hi ha una diferència molt profunda de mentalitat, d'organització econòmica i d'organització constitucional o política entre aquests països durant l'edat mitjana. Són diferències molt pregones que es poden dibuixar així: Castella ha estat sempre un país d'un règim absolutista i centralista, mentre que als Països Catalans i a l'Aragó, durant l'edat mitjana hi havia sempre una constitució democràtica i federal. Podríem anar més enllà: mirant el mapa d'Europa, hom troba una situació excepcional, és a dir que Catalunya es desenvolupa amb la seva democràcia i el seu federalisme entre dues monarquies centralistes i absolutistes: França i Castella. Un altre únic nucli confederal o federalista i democràtic de l'Europa Occidental és Suïssa. Per això un dels problemes que exposaré aquest vespre serà intentar explicar aquests fets històrics. Car hi ha un cert paral·lisme entre la Confederació Helvètica i la Confederació Catalano-Aragonesa.

Però comencem per l'inici.

CASTELLA.

Ja des dels temps més reculats, la població del centre de la Península no vivia fixada en el territori, era una població de nòmades. Els castellans durant l'Edat Mitjana foren sempre un poble nòmada des del punt de vista pastoril i des del punt de vista guerrer. En altres mots: el poble castellà és un poble de pastors nòmades, de pastors transhumants i de guerrers nòmades. Tenim, per exemple, en la història d'Espanya molts mites (la història d'Espanya és més aviat una mitologia que una veritable història) i dins d'aquesta mitologia hi ha un personatge de l'època romana, Viriat, el qual ha estat elevat a la categoria dels herois nacionals que han lluitat per la independència de llur país contra els romans. Si hom considera els fets, hom veu que la situació no és exactament gloriosa. Es tracta d'un pas-

tor nòmada que amb els seus ramats baixa del Nord a la part Oest de la Península, vers la Bètica, puix hi havia un conflicte poblacional i d'interessos econòmics, en aquestes regions. Era una regió de pastors transhumants que baixaven amb llurs ramats, durant l'hivern, vers la Bètica ocupada pels propietaris romans que havien desenvolupat l'agricultura bo i cultivant les terres. Aquest fenomen de la transhumància era molt antic i no és possible conèixer-ne els orígens. Són fets que remunten a la prehistòria, i continuen encara avui a Castella. Les estacions se segueixen sempre així: a l'hivern hom baixa amb milions d'ovelles i de moltons des del Nord de Castella vers els càlids països d'Andalusia, mentre que per Pasqua es puja de nou. Comença aleshores l'èxode d'aquests milions d'animals vers les muntanyes del Nord per tal de sojornar-hi durant l'estiu. Les muntanyes del Nord són més fresques i convenientes a l'època de les calors, mentre que a l'hivern, el clima moderat i calent d'Andalusia és més aconsellable per als ramats. És un cicle natural que es perpetua després de mil·lenis. Viriat era, probablement, un propietari de ramats del costat Nord que baixava amb les seves ovelles i moltons vers la Bètica, hi havia lluites entre els romans i aquests invasors. Un antic historiador romà exposà aquestes diferències i féu una descripció de Viriat molt precisa, molt justa:

Ex pastor latro, ex latro dux

és a dir, de pastors i de bandolers a cabdill o a emperador... com els vulgueu anomenar. I és la mateixa constant que hom troba durant tota la història de Castella, els pastors són guerrers, els guerrers són sobirans i els sobirans són els pastors, el tot barrejat conjuntament. Heus ací el que passa amb els pastors nòmades i llurs ramats: mengen l'herba d'un camp, després passen al camp proper, quan ho han tot consumit i esgotat passen a un altre terreny, i aquesta és exactament la història de Castella: quan els castellans han arranat l'herba de llur propi país mengen l'herba dels altres països -el Sud d'Espanya durant el període àrab, Amèrica a l'època dels

grans descobriments geogràfics i també avui quan han esgotat els recursos de Castella, cauen sobre els bascos o els catalans per a menjar l'herba de llurs països.

Però en la formació de Castella hi ha sempre un moviment de població, puix que aquesta no romanía fixada en el seu territori. Durant el període visigòtic, és a dir, durant el segle VI, VII i VIII, hi ha sempre lluita entre visigots i bascos, o viceversa, perquè hi havia constantment un intent d'expansió dels bascos sobre el territori dels castellans. Hi havia un moviment d'expansió de les regions de muntanya vers els plans superiors, mesetaris, de Castella. Aleshores els visigots van organitzar una línia Maginot de castells per protegir Castella contra aquestes invasions. Hom construí una línia de castells, d'ací que se'n deia Castella (a causa d'aquests castells sorgí el nom de Castella) i queda clar que el nom de Castella té el seu origen en aquest sistema de defensa contra les invasions dels bascos. Fins i tot abans, als darrers períodes dels romans, tenen lloc el que se'n diuen les guerres d'August. August havia lluitat en aquests territoris contra la invasió dels cantàbrics, diguem, contra l'expansió de la gent d'aquell país que volien arribar també a les planúries de Castella; ja que els moviments dels bascos contra els visigots que arriben fins a l'inici del segle VIII, troben llur origen en les guerres d'August al segle I abans de Jesucrist. Després de la invasió àrab els visigots es refugien a Astúries i constitueixen el reialme d'Astúries, que és la continuació de l'antic reialme visigot de Toledo. Van començar a empènyer vers el Sud, com els cantàbrics i els bascos, i aleshores es produeix un doble moviment. Amb la invasió àrab tota aquella línia de defensa de Castella desapareix. Els visigots són a Astúries, la línia cau i els bascos irrompen dins Castella. Un element de base del poble castellà són els bascos. Unamuno havia dit que els bascos eren l'alcaloide de Castella, i la raó es troba en aquestes invasions. Curiosament hom troba molts noms de pobles, de petits vilatges (Bascones, Basconillos, Pueblo de Bascos...) que són testimoni d'aquesta invasió basca. Però al mateix temps hi ha la invasió basca vers Castella, en direcció Oest i la dels gallecs sobre Lleó, i aleshores s'hi troben també noms com Audea de Gallegos, Gallequifio, Puente de Gallegos, i altres noms que ens mostren aquesta invasió de Gàlícia. És a dir, que Castella es troba en la confluència dels bascos que venen del Nord-Est, dels gallecs que venen del Nord-Oest i dels asturians que són antics visigots que baixen d'Astúries vers Lleó. Hom pot dir que gràcies a aquestes barreges i moviments de població, el poble castellà ha pres forma de manera natural amb un moviment constant de població, amb un nomadisme permanent dels uns i altres.

Us he parlat del nomadisme pastoril, transhumant, però hi ha també el nomadisme guerrer. És curiós que els castellans en totes les

guerres d'allò que s'anomena la reconquesta, siguin nòmades. En els castellans no hi ha la intenció d'accedir a la possessió de la terra per organitzar-la políticament. És exactament el contrari d'allò que els catalans faran a les Illes Balears i a València. Quan els catalans han conquerit un país, emprenen la tasca d'organitzar-lo políticament. Els castellans, no. Aquests annexionen el país a Castella, sense cap mena de self-government, d'autonomia local, el tot és governat des del centre de Castella, una forma de centralisme; mentre que els catalans creen una organització federal. Si hom llegeix les cròniques castellanes del segle XII i XIII, els autors de les quals n'expliquen les guerres i l'expansió dels castellans vers el Sud, hom veu que no es tracta pas veritablement de guerra organitzada. Es tracta només de ràtzies per atacar els àrabs del Sud i de pillatges, que són l'objectiu més important d'aquestes expedicions. Rapinyen tot el que es poden emportar: joies, catifes, tendes de campanya, sedes... tot el que és transportable amb bèsties de càrrega vers el Nord. La possessió de la terra no té cap importància. Quan la ràtzia havia acabat partien vers el Nord. Aquestes ràtzies predatòries, de pillatge, hom les anomenava aceifa, mot àrab que significa estiu, amb el qual quedava senyalada l'ocupació normal de l'estiu. Quan hom havia acabat la collita, s'emprenien les expedicions vers el Sud, l'Aceifa, l'expedició de l'estiu. Hom saquejava, hom pillardjava, hom furtava tot el que era possible de transportar vers el nord de Castella, com ho diuen les cròniques, amb una gran joia, i cantant i alabant Déu per haver-los fornit l'ocasió de prendre totes aquelles riqueses. Hi ha descripcions en les cròniques que expliquen la vida d'aquests guerrers nòmades, per exemple en la Crònica General del segle XIII, però referint-se a fets de l'XI, s'hi poden llegir aquestes línies:

«En aquesta època la guerra dels moros era tan intensa i quotidiana que els cavallers i els comtes, i àdhuc els reis, guardaven llurs cavalls a l'interior de llurs palaus i inclús en la cambra on dormien amb llur esposa per tal de poder muntar damunt dels cavalls i engrapar llurs armes sense pèrdua de temps per defensar-se. Dormien, doncs, tots junts, els reis, els comtes, els nobles, els cavalls, les dones»...

Menéndez Pidal ha comentat aquesta època en les seves obres i parlant d'aquests paràgrafs de la Crònica General, diu que això és un signe característic i èpic de la vida dels castellans, al cap i a la fi és la vida dels nòmades, que s'estatgen tots junts en el palau. Per això no és gens sorprenent que en la literatura medieval, Castella sigui sempre citada com Bellatrix (bel·licosos). Hom fa una distància sempre, en la literatura medieval, entre els lleonesos fidels i lleials al rei, i la Castella Bellatrix, amb els castellans bel·licosos, guerrers sempre disposats a la revolta contra el rei. Hi ha un text molt curiós de l'any 1180 que ens dona una descripció psicològica de cadascun d'aquests pobles, i fins i tot dels

pobles de fora la Península. En aquest text, extret del llibre *Planeta de Diego García*, canceller de Castella, llegim:

«Els gallecs sobresurten per llur parla, la gent de Lleó per llur eloqüència, els campesinos (=pagesos de la Tierra de Campos, a tocar Valladolid) per llur taula, els castellans per la lluita in pugna, els aragonesos per llur constància» (encara avui els aragonesos tenen reputació a causa de llur obstinació) i, llavors (sorprenent), «els catalans per llur joia.» (...)

Avui seria difícil trobar algú que pogués fer l'elogi dels catalans dient que és un poble que es distingeix per la seva joia. Però el català jove d'aquella època tenia aquesta reputació. Els trobadors provençals també parlen de la joia dels catalans: «els catalans valents, la joia dels catalans».

Op. Cit. (...) «els navarresos tenen reputació pel seu cant, la gent de Narbona per llur hospitalitat, els francesos per llur coratge, els anglesos per llur astúcia» (...) encara avui hom creu que la diplomàcia anglesa destaca per la seva astúcia.

És curiós fer remarcar que els cognoms de Castella acaben en -ez: Ibáñez, González, Rodríguez... fills de Joan, fills de Gonçal, fills de Rodrigo. Els cognoms catalans són toponímics, són noms relacionats majoritàriament amb la toponímia del país, car hi trobareu: Riu, Munt, Pont, Bosc, Camp, etc. Mentre que els castellans no tenen arrels en la terra i per a ells només és la família que compta, sí que els catalans de l'interior són un poble de pagesos profundament arrelats al país, i és per això que el cognom pren el nom d'un accident geogràfic de la masia (casa de camp) d'aquesta família. O bé els cognoms catalans són noms d'ofici: «Ferrer, Fuster, Oller, Mercader, etc», és a dir, els oficis de la família.

Des del punt de vista de l'organització política de tots aquests països, nòmades guerrers, nòmades pastors, la noblesa és sempre turbulenta, i a Castella sovint en lluita d'un grup contra un altre, i àdhuc contra el rei. Hi ha unions de nobles que fan la guerra contra el Rei, el qual no els és pas superior. Cal remarcar una cosa molt important referent al desenvolupament social i polític de Castella: mentre que en tota la resta d'Europa a l'edat mitjana hi ha feudalisme (fins i tot a Catalunya), el feudalisme no existeix a Castella. Això marca una diferència primordial entre l'evolució social i política de Castella i la de tota la resta d'Europa. Hi havia el que s'anomenava els señorios, que no era exactament feudalisme. En el feudalisme hi ha tota una gradació de poders: els vassalls, el senyor feudal i, per damunt, el Rei, amb els lligams de lleialtat dels uns envers els altres; però a Castella només hi ha els señorios, amb els quals el noble que posseeix les terres és tant com el rei. Però això no és pas exactament una història de democràcia, és una democràcia nobiliària, però no una democràcia popular, i aleshores tot això dona com a conseqüència unes lluites constants entre

el Rei i els seus iguals, que són els nobles, mentre que en els altres països el Rei és el veritable sobirà, situat per sobre de la lluita i de la resta del país. Hi havia també les òrdenes de cavalleria, els ordes dels cavallers. A Castella i Lleó n'hi havia tres: l'orde de Santiago, l'orde d'Alcántara i l'orde de Calatrava. Eren ordes de cavallers, de caràcter militar. Són importants perquè també tenen vincles amb la transhumància pastoril. Quan s'arriba durant la reconquesta al setge de Toledo, al Sud del Tajo, les terres són concedides a aquests ordes de cavalleria. És la regió que es troba al Sud de Toledo i s'estén fins Andalusia. Les terres són dividides entre els tres ordes militars, de manera que la funció d'aquests nobles és de protegir els pasturatges i els ramats contra les incursions dels andalusins.

L'organització dels ordes militars, dels ordes de cavalleria de la noblesa, està molt relacionada amb l'organització pastoril de Castella. El Rei, naturalment, era l'heroi, era igual que els nobles, però al mateix temps era el Rei absolut. Tenia la possibilitat de fer tot el que volia. Tot anava bé si el sobirà era un bon polític, un bon rei que sabia governar bé; però, en realitat, Castella va tenir la desgràcia de tenir uns quants reis que eren, probablement, anormals. Hi havia alguna cosa en llur mentalitat, en llur constitució psicològica, psíquica, que seria interessant de veure analitzar en uns estudis mèdics, tota aquesta sèrie de reis mentalment pertorbats. Hi havia, per exemple, Sancho el Bravo. Hom creu avui que bravo volia dir coratjós, ja que el mot bravo té el sentit de coratjós en la llengua espanyola des del segle XVII, mentre que a l'edat mitjana es deia bravo (un toro bravo) en el sentit de brau, enèrgic, que lluita, que es llença vers el torero. Així significa que bravo aplicat a aquest rei tenia el sentit d'orgullós, de furiós i de no ésser molt equilibrat.

Una princesa anglesa s'incorpora a la família dels reis de Castella: Caterina de Lancaster, sabem per les cròniques que tenia atacs d'epilèpsia, i això ha passat a la família. Tenim abans Pedro el Cruel, del qual es coneixen tots els crims que va cometre durant la seva vida i que foren tan desmesurats i tan freqüents en la seva història que, lògicament, s'ha pogut pensar que era un anormal. Tenim encara la figura deplorable d'Enrique el Impotente, que provocà tots els problemes de la Beltraneja, una filla que tingué la seva dona, però que fou considerada filla d'un noble portuguès, Beltrán de la Cueva; i tot això barrejat amb els problemes de la successió dels reis de Castella, que condueixen a la unió de Castella i Catalunya-Aragó. Hi ha encara Juana la Loca, la filla d'Isabel i de Ferran, el nom indica que era boja. Tot això penetra a la dinastia dels Habsburg i ens dona la mena de misantropia de Felip II, el retraïment de Carles V a Yuste a la fi de la seva vida, totes les tendències de necrofilia dels reis castellans, i hom ateny la fi amb Carlos el Hechizado, l'home embruixat, que no estava embruixat, però

sí que era un degenerat. Durant la infància va ser criat per les seves dides fins a l'edat de cinc anys, i més tard creia que estava fet de vidre i romanía sempre assegut damunt d'un seient alt, per tal de no tocar terra amb els peus, els quals tenia sempre embolicats amb cotó per evitar el contacte amb el terra. Era, doncs, també un cas anormal.

No és que ho digui per entusiasme pels reis catalans, però hom pot trobar elogis de la dinastia catalana en la magnífica obra de l'historiador nordamericà Merriman, que ha mostrat que els reis catalans eren sobirans molt assenyats, molt cultivats: la majoria eren escriptors, componien poesies, cròniques, i s'interessaven a conservar obres estrangeres en llur biblioteca; en fi, era gent veritablement distingida des del punt de vista intel·lectual. Eren uns veritables sobirans i uns sobirans demòcrates, que era el més important per a l'evolució de Catalunya.

Per contra, des del punt de vista de l'organització política o constitucional, el rei era rei absolut a Castella, on no hi havia cap organització democràtica i on les Corts no tenien cap poder legislatiu. Tot el que les Corts podien fer era suplicar al Rei de fer una llei en un o altre sentit, però ell quedava absolutament lliure de prendre en consideració la petició de les Corts, de no fer res o, fins i tot, de fer exactament el contrari. Les Corts es reunien quan el Rei volia, i es convocava a la reunió a les persones que ell designava. Les Corts no existien com a organització democràtica, com un parlament a l'estil nostre o d'Anglaterra. Las Cortes de Castella no tenien cap poder en el control de les finances, aquestes estaven exclusivament en mans del Rei i, sobretot, dels tesorers, la major part dels quals eren jueus, puix que eren els únics que tenien un sentit financer i econòmic en aquell país. Car els nobles, o els bisbes, o els militars castellans no s'interessaven gens per les finances ni per l'economia del país.

EL PAÍS CATALÀ: LES INSTITUCIONS.

Intentem ara d'obtenir una visió d'allò que era el país català. Era completament diferent. D'antuvi cal dir que els catalans eren també a les Illes Balears i al Regne de València. Era un poble de mercaders i de navegants, de mercaders marítims. Els catalans tenen aleshores per camp d'expansió el Mediterrani. Aquest mar, durant l'edat mitjana era el centre econòmic d'Europa. El comerç amb Orient, és a dir amb Àsia, desembocava en dos centres essencials de l'Est del Mediterrani: Damasc era el punt d'arribada de les caravanes que venien del centre d'Àsia, i Alexandria, a Egipte, rebia les naus que arribaven de l'Oceà Índic i havien solcat el Mar Roig. Els catalans comerciaven amb la zona de llevant, l'orient del Mediterrani, sobretot en aquests dos llocs on tenien cònsols.

Els cònsols eren la gran institució organitzada Ω

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGUEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1546-1547

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tesorero de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enriat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolista sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluits pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

18-2-1546: Luter mor a Eisleben.

MARTÍ LUTER

1546: Execució del bandoler Antoni Roca.

El governador de Xàtiva (la Costera), Lluís Carròs de Vilarragut, recull en un manuscrit poemes d'Ausiàs Marc.

Comença a aparèixer la "Crònica de València", d'en Rafael Martí de Viciana.

El valencià Pere Joan de Villuga escriu "Repertorio de todos los caminos de España", que és publicat a Medina del Campo.

Iniciada la construcció de la gran casa dels Jerònims de València, ara Sant Miquel dels Reis.

La cèsaropapista companyia de Jesús funda el Col·legi Universitari de Gandia.

"La causa única y final de conceder la Sede Apostólica el principado supremo y superioridad imperial de las Indias a los reyes de Castilla y León fue la predicación del Evangelio..., y no por hacerlos mayores señores ni más ricos príncipes de lo que eran" (Junta de bisbes formada per Fra Bartomeu Casaus/de las Casas i d'altres). Hi condemnen radicalment la guerra als indis i defensen llur autodeterminació. També és palès com el Vaticà, sempre recelós dels catalans, havia pactat amb la forta i inquisitorial Castella de desposseir-los de llurs drets com a descobridors d'Ameríndia, en una poderosa conxorxa on domina una estricta censura i tenebrisme per interessos creats d'alta volada.

Després d'aquesta assemblea de bisbes a la ciutat de Mèxic, Casaus se'n torna a la Península, per manca del suficient suport.

Els banquers Függer, d'Augsburg, disposen fons per valor de 13.000 kg d'argent.

Fracassats els intents d'imposar les tesis imperials als prínceps luterans a les dietes de Worms i Ratisbona, i d'acord amb el Papa i els prínceps cèsaroromanistes (els gonelles ale-

manys), amaneixen secretament la guerra contra la Lliga de Schmalkalda. El Kaiser pretén resoldre "el problema luterà" *manu militari* -tal com el franquisme contra els nacionalistes noespanyols. Recapta diners de tot arreu: mánlleva diners dels grans d'Espanya: els ducs de Medina Sidònia, Alba, Béjar, Comte de Benavente, els arquebisbes de Toledo, Seblia i Compostel·la, sagna rics comerciants i burgesos, els quals, empaïtats pel seu esbirro Francisco de los Cobos, no hi posen gaires emperons. Per suposat que els grans d'Espanya, com de costum, traslladen les noves càrregues als respectius i ja molt empobrits súbdits. Aquests manlleus per a la nova Croada contra "los herejes" arriben a 300.000 ducats. El Kaiser col·loca el Duc d'Alba al front d'un estol de 60.000 homes, dels quals 10.000 són reclutats per Castella. L'estol protestant és superior en nombre, devers 90.000 soldats.

Estiu-hivern 1546: Gran campanya al Danubi, en aquella època de majoria protestant.

3-4-1547: Gran campanya militar a l'Elba, també zona protestant, amb victòria final a Mühlberg.

El Kaiser a la Batalla de Mühlberg, per Tiziano.

24-4-1547: Batalla de Mühlberg del Duc d'Alba contra la Lliga de Schmalkalda. Derrota protestant: Joan Frederic de Saxònia i Felip de Hesse són fets presoners. En aquesta victòria el Kàiser arriba al seu zenit de poder militar sobre Europa. El Kàiser sols té 47 anys però la seva salut es troba molt afectada a causa dels excessos comesos al llarg de sa vida.

El Kaiser a l'estudi d'en Tiziano... amb bona companyia, que als reis mai no els en falta.

1547: Corts de la Confederació a Montsó. Nova queixa dels catalans per la política progenovesa del sobirà a Nàpols i Sicília, instigada pels consellers castellans, tradicionals aliats de Gènova contra la Confederació.

Institució d'una omnímoda censura: Felipe (II) tanca a pany i forrellat les fronteres per evitar l'entrada del protestantisme i la llibertat de consciència.

Impreses les "Cròniques de Catalunya", de P.M. Carbonell, sota el nom manipul·lat a posteriori de "Cròniques d'Espanya".

Pau entre els turcs i Àustria: Ferran es compromet a pagar tribut anual al soldà per servir una part del país lliure -de majoria protestant, per cert- de l'ocupació otomana.

Mor el genocida extremeny Hernan Cortés.

Mor Henry VIII d'Anglaterra, després d'assolir un rècord de reines oficials: sis. Estava casat des del 1543 amb na Cat-

herine Parr. El succeeix Eduard VI, de 9 anys.

Desfeta dels calvinistes d'en Knox a St. Andrews (Escòcia).

Ivan el Terrible es corona sota el títol de tsar (cèsar) de totes les Rússiaes.

HENRY VIII.

17-11-1547: 500 pirates moros ataquen Alcalà de Xivert (Baix Maestrat) amb unes 14 galeres durant 8 hores, però infructuosament.

1547-1548: Dieta d'Augsburg: El Kaiser dicta l'"Interim" (=Mentre Trento decideix) de 26 punts. Reconeix temporalment el matrimoni luterà inclòs el sacerdotal i l'eucaristia en dues espècies.

1547-1549: El Concili es trasllada a Bolonya.

1547-1559: Aliança de França amb els prínceps protestants alemanys contra els Habsburgs, tanmateix a ca seva acaça els hugonots occitans i francesos.

"No solament sou enemics de la vostra salvació, ans àdhuc impediéu que tants milers de pobles creguin i se salvin; i no solament els que ja cremen en els focs eternals a causa de la vostra crueltat, de les espases i de les altres maneres de llevar la vida amb les quals heu posat fi a una tan immensa multitud d'homes, sinó també els que han evitat la vostra espasa cruel, donat que, a causa de les vostres maldats, amb prou feines, o mai, creuran de veritat... Per això sofrireu suplicis gravíssims, no sols per la vostra perdició, sinó també per aquells als quals sostraguéreu el període de conversió i penitència en ocasionar-los una mort intempestiva i els trametéreu directament als turments dels inferns, i també per aquells qui, a causa dels vostres pèssims exemples, miraren amb odi la fe i, així mateix, per l'ultratge a tota l'Església Universal i, igualment per la blasfèmia contra Déu.»

(Fra Bartolomé de las Casas/Bartomeu Casaus denuncia amb valor els cruels genocides espanyols: aplicable a tots els beats que col·laboren amb la criminal política espanyola de genocidi contra les nacions sota la seva bota, desposseïdes de personalitat jurídica i d'eines de defensa de la pròpia economia, llengua, cultura i recursos). Ω

B A L E A R T

N'eva Candela és la directora i en Joan Salvà és el secretari de la Fira Balear que se va fer per la Puríssima a la Ciutat de Mallorca. Una fira que dona sortida als artesans balears qu en aquesta ocasió estan subvencionats per la Conselleria de Comerç i Indústria del Govern Balear. Tel. 971 771 302

Fa 40 anys que en Joan Hernández de Santa Catalina fa xarxes i artesanía del mar. El trobarem a Balear. Tel. 971 284 605

En Gabriel Mayol de Montuiri és ceramista. Ensenya i supervisa als pacients de l'Hospital Psiquiàtric de Mallorca. Els ensenya a fer ceràmica a mà, en torn i en motlles. Ven la producció a les fires i marcats de Mallorca. Els pacients, a més de sentir-se realitzats reben una gratificació setmanal. Tel. 971 212 187

E S F I G U E R A L

Fa un any que en Ventura Fernández i na Josepha Jiménez obren la Instal·ladora Es Figueral, al Figueral de Marratxí: fontaneria, calefacció i gas. Tel. 610 448 343

Fa 4 anys que na Maria J. Calvo, a qui veiem amb la seva oficiala Anna, va obrir la Perruqueria Maria José al Figueral. Tel. 971 605 334

Fa 14 anys que en Gaspar Homar va obrir la Fusteria Moldurera Balear al carrer Llicors del Polígon de Marratxí. Tel. 971 604 674

La Trinca

Osti el que acabo de llegir... generalment no faig massa cas dels "ecos de societat" i menys encara els que circulen per internet... però aixos molt em temo que no te precisament una pinta de "hoax"...

LA TRINCA PROHIBEIX QUE ELS CONCURSANTS D'"OPERACIÓN TRIUNFO" PARLIN EN CATALÀ AMB ELS SEUS PARES

Temps era temps. Encara molts guardem discos de La Trinca, aquells nois de Canet que ens deien que no podíem tenir dues pàtries, perquè seríem "un corasón loco". Doncs bé, uns anys després ells ja només tenen una pàtria: Espanya; una llengua: l'espanyol i un cor: els diners

Com se sap aquests antics cantants catalans dominen Gestmusic, els organitzadors d'"Operación Triunfo", un concurs espanyolista al màxim sense cap concessió a la diversitat. Per esborrar qualsevol petjada de catalanisme han prohibit fins i tot que els concursants catalans Beth i Joan s'adreixin als seus pares per telèfon en català. O sigui que no solament han estat bandejades les cançons catalanes del concurs sinó que s'humilia els concursants i se'ls fa parlar en castellà amb els seus pares. Es veu que si Espanya s'assabentés que alguns concursants parlen en català a casa es produiria un terratrèmol. Vatuia l'olla!

Vet aquí fins a on pot arribar l'autoodi i el poder dels diners. Aquests mateixos senyors de La Trinca havien firmat ja un temps un manifest lerrouxista contra el català. És la fe dels nous conversos a l'imperialisme espanyol. Conversos pel diner.

És una traïció, és un botiflerisme? Vosaltres mateixos. Ω

Fa 10 anys que en Llorenç Bauçà de can Mut de Vilafranca i el seu fill Llorenç obren el Restaurant al Figueral. Despatxen menús a 8 . A la carta se menja per una vintena d'euros. Tel. 971 604 437

ALGUNES PREGUNTES SOBRE TXETXÈNIA

A finals d'octubre, un fet lucutós va posar Txetxènia a les primeres pàgines de tota la premsa mundial: un grup de terroristes txetxens havien segrestat un teatre de Moscou, durant una representació. Tenien tots els hostatges dins el teatre i amenaçaven que el dinamitarien si no es produïa una negociació entre les autoritats russes i els dirigents txetxens. La cosa no va acabar tan malament com si els terroristes haguessin dinamitat el teatre, perquè no s'hi va morir tothom; però la intervenció de les forces de seguretat russes va aixecar un clam pertot arreu: dotzenes de persones mortes, a causa d'un gas -encara desconegut?- que llançaren a l'interior del teatre per endormiscar els segrestadors i així poderlos abatre a plaer.

Quan veiérem la notícia del segrestament, alguns ens exclamà-

rem de seguida: "pobre Txetxènia! Quin arruix de bales els caurà damunt!". Ens podíem imaginar la rapidíssima intervenció de l'exèrcit rus a la república caucàsica, amb les consegüents conseqüències per a la població (també militar, però especialment per a la població civil) d'aquella part del món.

S'ha acabat el segrest i ha passat un mes. Què ha ocorregut durant aquest temps? Des que les forces de seguretat russes varen carregar-se els segrestadors, no hem tengut més portades sobre Txetxènia. Hi ha hagut una intervenció de l'exèrcit? On? Com? Quan? Amb quines conseqüències? Què ha passat amb la població civil de Txetxènia? En quina situació es troba ara tot plegat?

Vàrem llegir, això sí, que el govern de Putin restringia la llibertat de premsa i que, per tant, la

ciutadania russa -i, per extensió, la d'aquells països que només beuen de les notícies de les agències oficials de premsa- no sabia gran cosa del que realment estava passant al seu redol. Tot plegat, amb la intenció de poder intervenir amb una major impunitat allà on sigui, sense que la població civil pugui dir-hi la seua. És a dir, sense cap tipus d'entrebancs d'aquests tan empipadors que solen posar els sistemes democràtics.

M'hauria sorprès, si no coneagués la pasta d'alguns dirigents i activistes socials i creadors d'opinió del nostre país (dels nostres països), la manca de resposta que, a bona part d'Europa, ha tengut aquesta reacció putiniana. La gent ho ha vist com una mena de fatalitat, i als governs dels diferents estats europeus deuen dir allò de "coses d'en Putin!", per descarregar

les seues consciències calloses. Perquè no s'ha produït un clam immediat per la llibertat d'expressió a Rússia? Perquè la majoria dels europeus es miren amb total indiferència aquestes pràctiques dictatorials, produïdes al cor d'Europa? Que no volem construir una unió europea real, que traspassi els límits de l'Europa occidental estricta? I ho hem de fer sense Rússia, el país més gran d'Europa i de tot el món (és a dir, un dels que menys bé pot funcionar)?

L'altra cosa que m'ha(uria) sorprès ha(uria) estat que no es produís una reacció immediata, pertot arreu, per aturar la guerra a Txetxènia. M'hauria agradat veure a s'Alamara una manifestació darrera la pancarta "Aturem la guerra al Caucas", amb més pancartes del tipus "Fora russos de Txetxènia" o "Llibertat per a

Txetxènia!". Hi hauria participat amb molt de gust. Amb el mateix gust que proclam que buscar la pau és pertot arreu un valor més elevat que no promoure la guerra. Amb la mateixa convicció amb què m'apuntaria a les iniciatives pacifistes per aturar els conflictes a d'altres llocs del món.

No s'ha produït, emperò, enlloc d'Europa, aquest moviment espontani a favor de Txetxènia. Potser ho varen intentar a Dinamarca, un país petit (per tant, pròsper), i democràtic, però de seguida els tiraren a sobre la cavalleria rusticana de tots els amics dels imperialistes russos (França, Itàlia, Espanya...), i varen haver de refredar el seu tarannà democràtic i partidari de la llibertat de tots els pobles. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Traient la sorra

Molts pensem que encara estem en transició cap a la democràcia tot i que darrerament hauríem de dir en un camí de tornada cap el 1975. Es condecoren "herois" del franquisme, monuments i carrers van plens de noms de trist record, les xapes falangistes decoren les entrades de nostres cases, governen vells cognoms que no condemnen "l'alzamiento", els ossos dels molts represaliats continuen podrint-se en "cotos privados de caza", es beatifica a tort i a dret i s'imposa de nou una religió a l'escola, documents privats encara segrestats pel dret de conquesta, onegen grans banderes que tapen el cel de les nostres esperances, en resum, fosca tramuntana bufant des de el Valle de los Caídos.

Alguna cosa s'està movent però després de 25 anys d'amnèsia imposada per la "transició". La societat civil comença a organitzar-se per tal de poder arribar a una normalitat democràtica que ens retorni els papers, els morts, i un futur digne. Sembla mentida que encara ara s'hagi de reclamar coses que haurien d'haver quedat solucionades en morir el dictador, però massa gent a hores d'ara es passeja amb cara de vencedors.

Crec que es bon moment per fer pedagogia. Tracten de destapar processos judicials indignes (Lluís Companys, Salvador Puig Antic, Manuel Carrasco i Formiguera, Numen Mestre...). S'organitza la Comissió de la Dignitat per tal de recuperar els documents robats a tants catalans. Alguns col·lectius reclamen compensacions per reparar les atrocitats comeses sobre els contraris a la dictadura (Associació Catalana d'Expresos Polítics). Dones que volen donar testimoni de la guerra i la dictadura (Dones del 36).

Iniciatives per desenterrar, amb l'assessorament de l'ONU, els cadàvers d'infinitat de persones desaparegudes durant la dictadura i amagades en fosses comunes (Associació Para La Recuperación De La Memoria Histórica). Fins i tot la majoria de partits -tret del PP- lluiten perquè els hereus del franquisme condemnin el cop d'estat i la dictadura als diferents parlaments.

En resum, és hora de fer justícia. No fem cas a aquells que, per por o per sentir-se responsables -còmplices fins i tot- del que va passar, volen tirar sorra sobre un període fosc, proper i viu per a moltes persones encara. Mai no podem parlar de convivència ni de respecte fins que es repari tot el que ha estat conseqüència d'una etapa de cruel il·legalitat. Nosaltres tenim també els nostres criminals de guerra i l'honradesa ens diu que no poden morir impunes. Del contrari les noves generacions sempre pensaran que la tortura, l'assassinat, la repressió, el feixisme en definitiva, és lícit. Ω

Per acabar m'agradaria deixar constància del col·lectiu que des de diferents vessants lluiten per posar fi a la dolorosa herència del franquisme:

ASSOCIACIÓ CATALANA D'EXPRESOS POLÍTICS

www.conc.es/exprespo
ex-pres@conc.es

Associació que defensa els drets de les persones represaliades per motius polítics durant la dictadura.

ASSOCIACIÓ PARA LA RECUPERACIÓN DE LA MEMORIA HISTÓRICA

www.memoriahistorica.org
memoria36@eresmas
AA.CC.7, 24440 Ponferrada.

Fugir d'estudi és l'absurditat tàctica i la desfeta: com la llibreta d'en Van Gaal

En Ricard diu en Gil:

(...) Ara bé de vegades la gent com vós que retreieu aquesta mena de coses, amb més o menys raó, no soleu escriure res més: Sols aquests retrets.

Ricard, és tan fàcil criticar! I que difícil opinar...

El que potser és difícil és opinar havent-se estudiat una mica seriosament el tema. Molt sovint la gent opina d'un tema com dient: doncs a mi m'agrada els vestits de quadres grocs...i no és pas això. Això no és opinar, és la frivolitat de Tòmbola. No és si t'agrada o no una cosa, sinó com funciona i què implica i després traure'n conclusions. Però la gent corrent, i més els catalans, estan encallats en l'agradar o desagradar (=hedonisme dur i eixorc). A mi me la bufa i no me la constipa que a algú li agradi una cosa o una altra, el que és decisiu són les conseqüències reals del que fem. Però els catalans, poble de somiatruïtes empegueïts fins al més absurd fanatisme (l'integritisme somiatruïtes fa estralls a casa nostra!), cada volta més enfonsats en un provincianisme inculte -fossilització de les derivacions de les ideologies futuristes del XIX, d'un futur que no s'ha pas acomplert i que ha fracassat bestialment- fan el camí de la civilització devers la barbàrie, tot amb el nas ben arrufat, estarrufats a la que els diu alguna cosa "que no els agrada". No volen estudiosos ni sinceritat, volen pilotes i pallassos, i tot just això és el

que pertot arreu creix com a bolets (la llei de la demanda). No tenen sang a les venes, jo en dic progredihos, qualsevol dia els sentirem dir: "A mi no me molesta con el catalanismo, joó". Quan els catalans eren majoria a Catalunya eren catalans per gregarisme però quan estan deixant de ser-ho, què? Què hi compta ser catalans o ser gregaris? Jo trobo que, dissortadament eren catalans per gregarisme i quan el gregarisme sia espanyol es faran a poc a poc espanyols, igual que els valencians. En Fuster ja deia que ell endevinava que a Barcelona "acabarien parlant valencià" (referint-se a la dimissió lingüística) i així va essent.

Per això ens estem extingint, els espanyols sols s'aprofiten de totes les immenses facilitats que els donem a causa de la profunda crisi mental per ignorància, desídia i manca de voluntat i de caràcter. No tenim ni defensa i el que passà al Nou Camp l'altre vespre ens retrata molt bé: directius de pena, entrenadors capquadrat, part de l'afecció bojosa, obsessionats contra Figo (que sols féu el que quasi tots hauríem fet per eixa quantitat de diners, i del qual record unes declaracions en les quals deia entendre molt bé els catalans i llur Història en tant que portuguès, unes declaracions molt sinceres)...I tothom callant el gol legal que l'àrbitre anul·là a Kluyvert, també TV3 (eina de primer ordre d'espanyolització mental: per això la fan en català, perquè en castellà el catalanisme hi opo-

saria més defenses: és com un cavall de Troia) i parlant de clausurar el Nou Camp. Tenim el que ens mereixem i encara ens passa poc, per rucs.

Per aquesta mena de situacions col·lectives, com l'actual, les lectures bíbliques de vegades se'n surten de les pàgines i viuen al teu voltant i no pas com a fantasmes. Jeremies mateix té tantes semblances amb la situació de Catalunya...Rigoberta Menxú i els líders maïes solien llegir aquestes lectures i pair-les: humanament, psicològicament i políticament no tenen pèrdua, fins i tot per a un ateu sense prejudicis, que n'hi han. Però els pobres no s'atipen i saben triar bé el nodriment. Els desvagats no.

> A mi m'agrada molt llegir-te.

> Marta.

És que dir la veritat quan la gent malda per no veure-la és divertit i té molt suc, encara que no sols fer massa amics, però els que fas són bons i valen la pena, podria ser un sistema per no errar-la-hi.

És tragicòmic, és lamentabilíssim, en realitat, que tot vagi tant de mal a borras, però molta gent està encabotada en l'absurditat tàctica i a fer mal les coses i no volen canviar res, abans la desfeta que canviar la rutineta.

Jo, com sóc tan rar, m'interessa la veritat, ja veus tu, quina pocasoltada, en aquest món. Ja veus, quins "hobbies", Ω

Ricard Colom

Diuen:

"Som conscients que moltes vegades hem de renunciar a una comunicació que respongui a la pluralitat lingüística de les diferents autonomies de l'Estat, (per exemple, la nostra web, algunes publicacions, etc. només es fan en castellà), per poder destinar més recursos a projectes per atendre necessitats bàsiques en els països empobrits, com poden ser l'alimentació, l'aigua potable, la sanitat, etc. Estem treballant per poder respondre millor a les seves expectatives en un futur no massa llunyà. Mentrestant, li demanem comprensió i paciència i aprofitem l'ocasió per enviar-li una cordial salutació.

Atentament,
Dulce Ferrer (Responsable Servicio Atención Personal)

INTERMÓN - Miembro de Oxfam Internacional"

Aquesta és la resposta oficial d'Intermon quan se'ls hi ha preguntat el motiu pel qual el català no és present a la seva web (<http://www.IntermonOxfam.org>).

Quina pudor! Però algú es capaç d'empassar-se tantes mentides?

I és que ja no saben què inventar-se per justificar la seva espanyolitat.

De debò, no preferiríeu que aquesta senyora dolça -que per estalvi econòmic es diu Dulce- us digués que ella és espanyola i que, per tant, escriu en espanyol?

Com a mínim seria sincera i valenta.

Va. Anem a desmuntar els seus arguments.

1- "(...) moltes vegades hem de renunciar a una comunicació que respongui a la pluralitat lingüística

Quina pudor!

ca de les diferents autonomies de l'Estat (...)"

No us demanem pas que respecteu una suposada pluralitat lingüística espanyola.

El que exigim és respecte per a la llengua pròpia del territori on opera Intermon. Si Intermon opera als Països Catalans, ha de respectar la cultura i la llengua catalana. No es pot treballar per aconseguir uns drets i, alhora, estar trepitjant-ne uns altres i, hores d'ara, Intermon trepitja els drets lingüístics de catalans i catalanes perquè discrimina la seva llengua.

2- "(...) la nostra web, algunes publicacions, etc. només es fan en castellà per poder destinar més recursos a projectes per atendre necessitats bàsiques en els països empobrits, com poden ser l'ali-

mentació, l'aigua potable, la sanitat, etc."

Quin xantatge emocional més poc fonamentat! És a dir, si la web es fa en castellà Intermon podrà atendre les necessitats bàsiques dels països empobrits, però si la web es fa en català aquests països moriran de gana i de set. És això el que intenta colar-nos la senyora Dulce?

Posats a estalviar recursos en comunicació, per què Intermon no ho fa tot en anglès? No busqueu una llengua de comunicació mundial? Per què aturar-se en l'espanyol?

3- "(...) li demanem comprensió i paciència i aprofitem l'ocasió per enviar-li una cordial salutació."

Heu sentit? Demana paciència!

La veritat és ja fa temps que no ens en queda de paciència. Volem la web d'Intermon en català, ARA! I per aconseguir-ho aquí teniu unes dades que seran fonamentals:

Correu electrònic: info@intermon.org, Telèfons: 934820700 / 902 330 331

Adreça: Roger de Llúria, 15 08010 Barcelona.

Aquesta és, a partir d'avui, la nova campanya de l'Espr@i. Us convidem a enviar-hi correus i a trucar-hi per explicar-los que no estem disposats/des a permetre més discriminacions. Sí, ja sabem que Intermon només és un dels molts casos que hi ha en els Països Catalans, però mira, això va com va. Com que no podem fer 25 mil campanyes alhora, hem d'anar triant objectius que, per actualitat o representativitat, tinguin cert efecte i ara els hi ha tocat a ells. Intermon trepitja els teus drets. Festeu respectar! Ω

MAREA NEGRA CENTRALISTA

Col·lectiu J.B. Boix

L'escàs entusiasme per la celebració del Dia de la Constitució i les eloqüents absències en l'acte commemoratiu dels 24 anys de la carta magna al Palau de la Generalitat indiquen el desencís que, en cercles molt amplis, produeix l'apropiació partidista i excoient que Madrid ha fet d'un pacte d'Estat que es va elaborar des del consens. Tampoc no sembla que, en el terreny dels símbols, verbigràcia, l'homenatge a la bandera, hi hagi cap voluntat d'integració de les diverses iden-

titats.

Fa falment l'efecte que tot allò que hauria de donar cabuda i encaix satisfactori a una realitat plurinacional es vagi convertint en cosa de militars, avui garants d'una llei fonamental que, en versió original i abans de la relectura present, no els agradava, i de bisbes que la sacralitzen des d'una interpretació reduccionista. Per cert, que el cardenal Rouco, en veure com Aznar valora positivament la instrucció pastoral que condemna el terrorisme i de passada l'autodeterminació i els nacionalismes defensius,

democràtics i minoritaris, s'ha passat de fervor unitarista. En efecte, ha demanat la beatificació de la reina Isabel la Catòlica, creadora de la institució i autora de la neteja ètnica de jueus i moriscos, i, sobretot, ha tingut l'audàcia de definir-la com a precursora de la defensa dels drets humans.

La Corona també fa dies que s'ha inclinat davant les exigències de la Moncloa i repeteix a Galícia el tenor literal de la consigna del PP de no fer-se fotos demagògiques, mentre ells se les fan per encàrrec. O bé recita en la celebració dels 25 anys de la

CEOE l'elogi a la figura de l'empresari, dirigint-se al president de la patronal, Cuevas, que no ha estat mai empresari, i felicitant les empreses per haver configurat un país més cohesionat socialment i geogràficament. És, realment, com l'inútil esforç del mite de Sísif. Igual que la gent de Galícia, que encara no han netejat la segona marea negra i ja els arriba la tercera, també a les autonomies els cauen al damunt onades successives d'imparable neocentralisme. Avui podem apuntar-nos a la llibreta la sentència del jutge Héctor García Morago

que prohibeix que els documents relacionats amb la docència a la Pompeu Fabra es facin únicament en català. Seria interessant d'esbrinar si al seu tribunal contencios administratiu, els judicis es poden fer en català. Anotem també la llei de cohesió i qualitat de la sanitat, que apel·la a conceptes tan bonics com la igualtat, la solidaritat i l'homogeneïtzació per recuperar les competències traspasades, quedar-se l'alta inspecció, crear organismes de coordinació i (ai, les xapes!) instaurar la Unidad de Tarjeta Sanitaria en lo universal. Ω

Nova condemna contra el diari espanyol 'La Razón' per publicar notícies sense cap fonament

El panflet neoespanyolista La Razón ha estat novament condemnat per difondre rumors o invencions com si fossin notícies contrastades. Un jutjat de Guipuzkoa l'ha condemnat a indemnitzar 3 jugadors de la Reial Societat amb 18.000 en resposta a la demanda del 3 jugadors de la Reial (Idiákez, De Pedro i Aranzábal) contra el citat diari, per les mentides que van publicar.

El motiu de la denúncia va venir per un reportatge que el rotatiu va titular "El nacionalismo envenena el vestuario realista", en el qual, segons La Razón, s'hi havien establert dos bàndols, els "bata-sunos" i els "generalistas y extranjeros" (sic). De la mateixa manera l'article també citava un presumpte incident entre el jugador turc Arif Erdem (ara al Galatasaray) i De Pedro, després de "suportar atacs racistes" de l'últim.

La resolució judicial recorda que la llibertat d'expressió no empara la divulgació de fets basats en simples rumors, invencions o insinuacions sense cap mena de fonament. El text també precisa que

afirmar la divisió del vestuari entre "bata-sunos" i "generalistas" no atempta contra l'honor o la dignitat, perquè es refereix a ideologies amb suport institucional, però així mateix critica que la informació fos publicada sense tenir la certesa de que era veraç.

Aquesta no és la primera vegada que La Razón és condemnada per aquesta causa; els dies previs a la manifestació anti-desfilada militar que es va fer a Barcelona fa més d'un any, el rotatiu va publicar diverses informacions relatives a contactes entre independentistes catalans i bascos, així com insinuacions contínues al terrorisme, a l'afinitat entre els terroristes bascos i les institucions i independentistes catalans, entre d'altres invencions i rumors sense confirmar. El diari va arribar a afirmar que havien arribat uns 30 autobusos de 'radicales vascos' el mateix dia de la manifestació, sense que ningú pogués saber d'on van venir, on van estar, i on van aparcar els autobusos. Senzillament no hi havia cap autobús dels que deia La Razón. Ω

SECRETARIAT DE LA COMISSIÓ DE LA DIGNITAT

16 de desembre del 2002

Presentació de la Comissió de la Dignitat a Manacor (Illa de Mallorca) I presumpta acció criminal de la policia

El prop passat divendres, dia 13 de desembre, va tenir lloc, al Restaurant Can Lliro de Manacor, una conferència, precedida d'un sopar i seguida d'un animat col·loqui, a càrrec de Josep Guia, membre de la Comissió de la Dignitat, professor de la Universitat de València i dirigent del PSAN, intitulada «Els Papers de Salamanca, Botí de Guerra». A l'acte -convocat per la secció local d'ERC- hi assistiren un centenar de persones i assolí un èxit complet.

També s'hi presentaren, amb fracassada dissimulació, dos membres de la policia atès que, segons filtracions d'aquesta procedència, «se cocía algo gordo» al dit restaurant aquella nit. Els policies no varen passar del bar de l'entrada al restaurant, però sembla que feren la seva feina bruta a l'exterior del local, on foren vistos pels voltants de l'automòbil en què el representant de la Comissió de la Dignitat s'havia desplaçat des de Ciutat fins a Manacor.

Una vegada acabat el col·loqui, quan el

professor Guia i els seus acompanyants es desplaçaven cap a la finca de Porto Cristo on sojornarien, hagueren d'aturar el vehicle perquè la roda davantera de la dreta estava ben punxada. Posada la de recanvi continuaren la marxa. A l'endemà passà el mateix: l'altra roda de la mateixa banda dreta també estava punxada! Dutes ambdues a un taller el mecànic informà que el motiu de la «coincidència» era que les rodes havien estat perforades amb una navalla.

Aquesta presumpta acció criminal de la policia podria haver causat un accident de gravíssimes conseqüències. Sembla que no en té prou, aquesta gent que punxa de matinal, amb els centenars de republicans que varen afusellar a Manacor ni amb els «rojo-separatistas» que varen matar a Porto

Cristo. Per ells, evidentment, la guerra continua i, doncs, els feixistes i mafiosos són, encara, figures sinistres d'actualitat i d'utilitat. ENRIC BORRÀS, pel SECRETARIAT COMISSIÓ DE LA DIGNITAT. Ω

En la solitud dels camps Sa Pobla

El desengany i la soledat han estat en els darrers anys l'ombra de Miquel López Crespí (Sa Pobla, 1942), un lletraferit enderiat a descriure el temps que li ha tocat viure: «la mundialització capitalista, la desfeta de tantes i tantes organitzacions revolucionàries, el pragmatisme més barroer aplicat a la política quotidiana, l'enlaira-ment d'un exèrcit de cínics i servils». A diferència de molts altres antifranquistes, López Crespí pensa que continuar lluitant no és cap ximpleria perquè les injustícies no han deixat d'existir. No obstant això, reconeix que cal ordinar noves formes de protesta i rebel·lió.

Miquel López ha abordat des de la novel·la juvenil fins a la poesia passant per les memòries, la poesia, l'assaig, el teatre. I d'un caramull de notes encapçalades acaba de sortir del forn Breviari contra els servils. Dietari d'un escriptor en temps de barbàrie (Calima Ediciones, Ciutat de Mallorca 2002). Es tracta d'un llibre d'impressions d'allò més variades (art, somnis, política de cada dia, viatges, amor, records, amistats...), que neix del desencís de com s'ha dut el postfranquisme: «és un bon exemple del resultat de les traïdes culturals i polítiques de la transició en la consciència d'un militant d'esquerrers».

Davant d'aquestes desercions, Miquel López Crespí afirma que els remolins de mediocritat que envolten el món literari no l'han immutat: «L'escriptor de debò ha de saber romandre indiferent al carnaval de les lletres. Si creu que ésser ben considerat pels servils és assolir l'èxit, no escriurà mai res de perdurable». Amb tot, Miquel López reconeix haver passat per moments de defallença, de sentir-se un escriptor abandonat i, per tant, d'haver-se plantejat deixar l'ofici.

Un dels primers que precisament va escriure sobre el servilisme fou Estève La Boétie quan va constatar que la tirania acos-

tuma la gent a ser passiva i covarda en la forma de pensar i actuar. Qui neix sota el jou -diu La Boétie- interioritza com a natural la submissió: «La relació de dominació-servitud no es fa únicament en societat, sinó també en la intimitat de la consciència». En aquest sentit, l'escriptor mallorquí ha pres d'alguna manera el relleu d'aquest pensador occità del segle XVI. I és que la por perviu en la consciència de la ciutadania que ha patit una dictadura. Les persones queden tan acomplexades que ni en períodes democràtics gosen ser crítiques. Lluís Llach, en la presentació del disc que acaba d'estrenar, també s'expressava amb el mateix to: «Estic més que fart que tots siguem tan correctes i ningú digui res. Abans hi havia un horitzó d'esperança i ara hi ha una incertesa assumida (...) que sembla programada per un déu diabòlic» (El Periódico, 1-11-02).

En altres fragments de Breviari contra els servils. Dietari d'un escriptor en temps de barbàrie, López Crespí ens parla de l'ofici d'escriptor. I és que la seva producció literària ja supera la quarantena de títols, molts dels quals han estat premiats. Segons apunta ell mateix, escriure cada dia exigeix fermesa i decisió. L'ofici és dur i, sovint, incomprens. Molts són els curiosos que no se'n saben avenir que pugui guanyar-se la vida amb aquesta feina: «No poden entendre com encara queden al món folls capaços d'enfrontar-se al destí a pit descobert i que volen viure d'acord amb llurs idees i creences».

A Miquel López Crespí no li fa res ser un personatge atípic, d'aquells que per saber massa destorben, d'aquells que res no els és indiferent. I és que mai ha perdut «un desig esbojarrat de seguir lluitant per expulsar del temple els mercaders».

«Amb el somiure, la revolta». No perdem el compàs de la melodia. Ω

Quim Gibert, psicòleg

INUTILITAT DE PRÒPIA COLLITA

El que trobo és que el nacionalisme català està dividit en dos extrems ben inútils.

Per una part el regionalisme decadent de CiU i part del PSC i ERC. Uns corruptes incapaços de cap sacrifici.

I per l'altra banda un nacionalisme "d'esquerra revolucionària" que no passa de entretenirment per a adolescent granolluts i intel·lectuals acomplexats.

Com s'ha d'integrar a la nostra lluita cap novvingut amb aquest panorama?

A Catalunya és més fàcil que un català es faci musulmà que no pas que un musulmà o un espanyol es faci nacionalista català. No és que ningú vulgui ser amb els perdedors, és que ningú vol ser amb els covards i els bocamolls. Ω

El tracte colonial de les nacions oprimides per Espanya

Enviat el Divendres, 06 de
Desembre a les 12:20:08 MST
per Guillem

Estem assistint aquests dies a un dels desastres ecològics més importants de l'Europa contemporània. En aquest cas, un vaixell petrolier, el Prestige, ha ennegrit les costes de Galícia, amenaça de fer-ho a la façana cantàbrica espanyola, Euskadi, Portugal i àdhuc Occitània. Ens interessa de saber on es va iniciar aquesta important destrossa: ocea Atlàntic, davant les costes gallegues, en àrea de sobirania espanyola. Galícia és una nació que viu en gran part de la pesca i les indústries que se'n deriven (de conserva, distribució, etc.). Per tant, en un Estat gallec lliure s'haurien pres mesures per tal d'evitar la contaminació de les seues costes. Fóra una de les prioritats nacionals.

Però el cas és que Galícia és una nació sense sobirania dins l'Estat Espanyol. I no pas per grat, sinó per força. Un poble asservit per segles de caciquisme rural, les classes dirigents del qual ja fa temps varen deixar de mirar cap a la seua prolongació natural (Portugal) per integrar-se al bloc dominant castellà primer i espanyol després.

Un poble estigmatitzat per l'espanyolisme, que s'ha inventat l'estereotip del gallec rude, de poques paraules (i quan parla ho fa de forma ambigua), amb molta malaliet i supersticions. I no només això: l'economia caciquil i colonial ha obligat els gallecs a marxar de la seua terra des de fa un parell de segles, en tal proporció que als països del con sud d'Amèrica s'anomena popularment com a "gallegos" a tots els habitants de la Península Ibèrica. Tal és la seua desgràcia que àdhuc a l'hora d'escriure el seu idioma, el galai-co-portuguès, els han imposat una absurda ortografia espanyolitzant per separar-los de la resta de parlants de la seua àrea lingüística a Portugal i el Brasil.

Ara, amb el vessament del Prestige, els gallecs poden afegir una altra tragèdia a llur memorial

de greuges. El petrolier s'enfonsà, i el petroli començà a contaminar les aigües. Les autoritats espanyoles primer diuen que no es pot parlar de marea negra, que no serà res, que no saben exactament quin pot ser l'abast de la catàstrofe (en Rajoy -gallec d'altra banda- fins i tot va arribar a dir que tota la informació que tenien del tema provenia de França), després no volen comparèixer al Congrés dels Diputats espanyols per responsabilitzar-se'n... I segueixen sense posar mitjans tècnics per aturar la marea!!!! Avui, dia 5 de desembre l'únic que han fet ha estat sol·licitar ajut a França per que els enviessin un vaixell per netejar taques de quilòmetres, un submarí per veure que passava i posar 800 soldats amb rasclats a netejar la sorra de la platja.

Per part del govern regional del franquista Fraga, la resposta encara ha estat pitjor. Seguint els costums caciquils dels dignataris gallecs, se'n va assabentar estant de cacera a Toledo. Al final, després de molts actes oficials, sopars i sortides de lleure ha admès que el que passa al país que administra parcialment és un desastre. Això hauria de fer pensar als catalans malalts d'espanyolisme quin fóra el paper d'Espanya en cas d'un eventual desastre ecològic a la nostra nació, amb centrals nuclears, petroquímiques, bases de l'OTAN i d'altres focus potencials de desfets ecològics. Simplement, i com en el cas de Galícia, se'ls en fotria.

Tenim un cas clar de quina és l'estima que tenen per nosaltres i la nostra terra: el Tractat dels Pirineus de 1659. Separen el nord de Catalunya de la resta del País, i mai més se n'ha sabut ni gall ni gallina. Si tan espanyols fóssim, reclamarien la Catalunya Nord. Però no. Som uns indesitjables, una colònia, res per a ells.

Més tard, el 1713, regalaren Menorca als anglesos a canvi de la traïció de l'Imperi Britànic. Espanya encara té colònies. Ho admetin o no. Ω

Biblioteca Nacional de España

Vos supòs assabentats de l'atemptat de la Biblioteca Nacional de España contra la nostra llengua: ha separat els llibres en català, segons el lloc d'origen, en tres llengües "catalana", "valenciana" i "balear", seguint la tàctica del "divideix i venceràs". Naturalment, no li ha passat pel cap de fer igual amb el castellà i disgregar-lo en "andaluz", "estremeño", "canario", "argentino", "mejicano".

Ara, el diari valencià Las Provincias proposa una votació demanant a la gent si està d'acord amb aquesta desmembració. Jo vos suggeresc que entreu a l'adreça electrònica que vos don més avall i hi voteu en consciència, per mirar de parar, per poc que sigui, el mal que aquests enemics nostres ens volen fer.

L'adreça és :

www.lasprovincias.com.

En entrar dins www.lasprovincias.com vos sortirà la pàgina principal.

Heu d'esperar i tirar per avall. Quasi a baix de tot, a la dreta, davall la imatge d'un diari doblegat, hi trobareu "Encuesta: ¿Hay que separar libros en catalán y valenciano?". Clicau-hi i, a dalt a l'esquerra, ja podreu votar. Si hi voleu afegir cap comentari, millor. Ω

DESPLAÇAMENTS

Uns 22.500 catalans dediquen unes 3 hores a desplaçar-se cada dia per anar a treballar. Això representa que hi ha un gruix important de ciutadans de casa nostra que fan jornades laborals de 11 hores. Un veritable i injust tercermundisme socio-laboral. Aquesta disfunció social, és producte d'un molt mal resolt problema de mobilitat laboral. Des dels cercles empresarials i governamentals s'exigeix molta flexibilitat però, per contra, no es posen mitjans ni un transport públic com cal-

dria. De fet, en aquests moments la obligada i imposada mobilitat laboral, lluny de ser una oportunitat per poder tenir una millor feina, ha esdevingut un element més de precarietat laboral, que pels treballadors que tenen sous de menys de 1000 euros al mes es converteix en un autèntic malson social. Un autèntic estat del benestar, a més a més de tenir cobertes les qüestions de sanitat, ensenyament i pensions, ha de preveure fer front i intentar solucionar 2 elements més que poden

produir molta distorsió i gravíssimes injustícies: L'habitatge (capítol a part que està provocant greus desequilibris socials) i un transport públic assequible i que tingui en compte tot el territori i tots els ciutadans. Només amb una gran voluntat política que tregui del cap als nostres polítics i gestors públics la falsa idea que tothom té cotxe (i pot mantenir-lo) per desplaçar-se, serà possible una veritable mobilitat laboral i una societat molt més justa i equilibrada. Ω

Borreguisme

Personalment, la nació catalana, com es entesa avui es fruit de l'intellectualitat que sempre es va creure superior al poble del carrer... Jo ho veig amb mi mateix, amb tu. Nosaltres ens pensem superior i millors que la resta del poble... i la veritat es que donem pena... i som un grapat d'infeliços...

Josep

Superiors a la gent del carrer? Jo no m'ho plantejo pas així. Simplement hi ha el que hi ha. "Els poders establerts tendeixen al control, unificació i explotació psíquica de llurs súbdits" (Rubert de Ventós, independentista cristià). Perdre la individualitat pròpia i esdevenir un simple engranatge d'una màquina, és impropri de la dignitat humana" (Gandhi, independentista devot). Jo, Josep, no voldria perdre la meua dignitat per convertir-me en un clònic del que fa la majoria de gent, si cal patir patiré i punt. "El gran mal no rau en la pobresa ni en l'explotació, sinó en la pèrdua de singularitat humana sota el consumisme" (Pasolini).

Que a ells normalment les TV els diuen més el que han de pensar, és evident. Per això som uns infeliços els qui no ens deixem manipular tant? Perquè les mosques mengin merda (informativa) també n'hem de menjar nosaltres? És que hem de ser gregaris com a borregos per a no semblar sabuts ni creure'ns superiors? L'entusiasta sempre venç l'apàtic. No és pas la força del braç, ni les armes, sinó la força de l'ànima que ateny la victòria (Fichte). Humilment t'ho dic, Josep, crec que potser hauries d'ordenar-te una mica aquestes concepcions que em pareix les tens molt entremesclades (com la gran majoria de la gent). "Cal patir allò que els altres ignoren, quan estimes com els altres no en saben. No hi ha recompensa per a certs patiments, i és menester de sofrir-los sens esperar-ne la recompensa" (M. Maeterlinck, 1862-1949,

escriptor flamenc). "Un heretge és algú qui guaita amb els ulls propis" (Gottfried Ephraim Lessing). Ens cal una mica de claredat analítica, encara que sia dura i ens faci patir, és part de portar la nostra creu. Si la realitat és dura no per això ens hem d'apuntar al borregerisme en fals, "duts pel príncep de l'aire" diu l'apòstol. Si cal patir i dur el vituperi de Crist, de la veritat, de les veritats, no és negatiu dur-lo. No confonguem les coses, que l'afer és molt important.

Donem pena? Per què en som pocs? Aleshores la veritat i el sacrifici faran sempre pena. I què, si en fan? El coratge és acceptar la creu. Sense creu no hi ha corona ni sense espines glòria, deia William Penn. La vida és dura. També és dura per als borregos que es creuen totes les mentides, per a la plebs que vitorjava Hitler, Stalin o Operacion Trumfo o la Seleccion aPPañola, i amb una diferència: nosaltres almenys sabem una mica com és la realitat, ells en canvi no tenen tant d'interès en aquestes qüestions perquè no volen ser "raros" ni volen pensar massa: on va Vicent? On va la gent. Borregos. "Res no dóna tanta pena a la gent com haver de pensar" (Martin Luther King Jr., líder no violent i pastor baptista negre). "Existeix un principi que es resisteix a tota informació, que mai no deixa de mantenir l'home en una ignorància perenne... És el principi de desestimar allò que mai no s'ha esbrinat" (Herbert Spencer). "Les grans ànimes tenen voluntats; les dèbils sols desitjos" (Proverbi xinès). Ω

Ricard Colom

CONDEMNAM DEL FRANQUISME, PER IMPERATIU LEGAL?

El PP, per primera vegada en la seua història com a partit polític, i vint-i-set anys després de la mort del dictador Francisco Franco, ha condemnat, finalment, la dictadura franquista. El fet ha provocat una resposta múltiple i diversa, i, fins i tot, en alguns casos, contradictòria. S'ha produït, així mateix, un reconeixement dels sofriments de les víctimes del franquisme i de la justícia de la seua "restauració històrica".

Davant aquest fet, se'ns acuden, immediatament, un parell de preguntes: la primera i més elemental, per què ha tardat tant el partit que actualment governa a l'Estat espanyol a repudiar la dictadura franquista? I per què ho ha fet precisament ara, quan sembla que existeix una involució autonòmica, posem per cas, més contundent que mai?

La resposta a la primera pregunta també pot resultar complexa. Per una banda, el primer que ens passa pel cap és que, dins les files actuals del Partit Popular, hi militen encara persones que varen ostentar càrrecs importants durant la dictadura del general Franco -Ministro de Información y Turismo, per exemple-; d'altres tenen vincles familiars amb persones que ostentaren els esmentats càrrecs (el llinatge Oreja, per exemple, sona de seguida), etc. Existeixen, doncs, massa implicacions entre els actuals dirigents del Pp i la pròpia dictadura franquista com per anar llançant

condemnes a l'aire tan alegrement.

Quant a la segona pregunta, he de reconèixer que, d'alguna manera, ja anava teledirigida. Resulta ben curiós que, durant més d'un quart de segle, la dreta espanyola no hagi condemnat la dictadura execrable del general colpista... i que justament ara hagin optat per aquesta sensata decisió. Hi ha molts elements que poden contribuir a condemnar la dictadura del general Franco. El primer i més elemental, és reconèixer que allò va ser una dictadura, és a dir allò contrari de la democràcia, i que, per tant, els demòcrates no poden aprovar-la, ni tan sols justificar-la. El segon, i que seria més tranquil·litzador i satisfactori, fóra que, de manera generalitzada, els dirigents i militància del PP haguessin acceptat que, sota cap condició, no es pot anul·lar la democràcia (ni tan sols davant el perill de "disgregació d'Espanya", o similar). I, encara, se n'hi podrien afegir una pila més que, per raons d'espai i de temps, ens estalviarem.

L'enhorabona, doncs, a la condemna per part del partit més votat a l'Estat espanyol del règim que anul·lava les llibertats democràtiques de tots els ciutadans d'aquest estat, via cop d'estat militar de tres anys de duració, entre els anys 1936 i 1939. Ara, en consonància amb les pròpies consideracions del Partit Popular, i molt especialment, del seu líder, José María Aznar, encara vol-

dria afegir-hi un parell de consideracions més.

Consider que no n'hi ha prou condemnant el franquisme. Els dirigents del Pp han atacat repetidament el nacionalisme basc democràtic dient que no es poden compartir "finalitats ni projectes" amb els no demòcrates. Suposem que la idea és perfecta i apliquem-la al Partit Popular. Seria molt important que el PP es desmarcàs immediatament d'alguns dels objectius polítics fonamentals del franquisme: manteniment i afermentament de la "sagrada unitat d'Espanya"; domini del castellà sobre la resta de llengües de l'Estat espanyol; presa de decisions fonamentalment centralitzada; impediment de l'exercici del dret d'autodeterminació a Galícia, Euskadi i els Països Catalans; manteniment de Ceuta, Melilla i les Canàries dins el propi Estat espanyol; petició de la incorporació de Gibraltar a la sobirania espanyola; manteniment de la divisió d'Espanya en províncies; impediment d'intercomunicació institucional entre Catalunya, el País Valencià i les illes Balears i Pitiüses...

Mentre el PP no es desmarqui de tots aquests objectius del franquisme, com podem saber que no repudia aquest règim repugnant només "per imperatiu legal", sense rebutjar-lo de tot cor, sincerament, honestament i democràticament? Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

El Barça no es desdiu d'haver lliurat la Medalla d'Or a Franco

Segons informa la revista 'El Triangle', durant l'època del president Agustí Montal (fill), el Futbol Club Barcelona va lliurar la Medalla d'Or de les Noces de Platí del club a Francisco Franco. Aquest fet ha estat confirmat pel mateix Montal a qui li sap prou greu, però no va tenir més remei que fer-ho de forma obligatòria en aquelles circumstàncies.

Per tant, no se'l pot culpar. Amb tot, ara seria l'hora de desdir-se d'aquella actuació com ho fa fet l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramanet. És per això que els 'Amics de Josep Sunyol', el president del Futbol

Club Barcelona que va ser assassinat pel franquisme, han demanat al president Gaspart que prengui consciència de la situació. La junta diu que no hi ha cap acta d'aquesta concessió i, per tant, cal que algú ho faci públic i després ja es veurà.

Sembla que ja hi ha un grup de socis que s'han agrupat per demanar la retirada d'aquesta medalla. En aquest sentit, el president d'Amics de Josep Sunyol, l'historiador Francesc Gordo, comenta: '¿No ens hauria de caure la cara de vergonya si qualche dia s'exposa aquesta medalla a la Fundació Francisco Franco?

Doncs bé, amic Gaspart, segur que no ho has pensat (possiblement no t'ha interessat fer-ho). Al cap i a la fi, a la intimitat et fas dir Juan, oi? S'obre, doncs, un nou capítol de l'actualitat d'un Barcelona que navega a la deriva... Ω

Font: Ràdio Catalunya

"Potser el més repulsiu dels pobles dominadors sigui el fet d'imposar als seus dominants l'espectacle de la seva mediocritat insoluble".

Joan Fuster

agusti@llibertat.com !!*!!

UN JUTGE SUSPÉN EL REGLAMENT D'USOS LINGÜÍSTICS DE LA UPF A INSTÀNCIA DE "PROFESORES PARA LA DEMOCRACIA" (PART DE CONVIVÈNCIA CÍVICA CATALANA, ENTITAT QUE PRESIDEIX VIDAL-QUADRAS)

El jutge ha suspès el reglament d'usos lingüístics a petició de l'entitat presidida per Vidal-Quadràs. Concretament el magistrat ha deixat en suspens l'article on s'hi diu que "el català és la llengua pròpia de la Universitat". Es pregunta el jutge com pot ser que una entitat sense "pàtria" tingui llengua pròpia. Ens preguntem nosaltres com pot ser que no s'hagi llegit l'Estatut, on hi diu que "El català és la llengua pròpia de Catalunya", ni la llei de 7 de gener de 1997, de política lingüística, que ho torna a dir. Així doncs, la suspensió d'un

article legal present a l'Estatut (i per tant, admès per la Constitució) ... és Anti-constitucional! Bravo, qui la fa més grossa?

El senyor (per dir alguna cosa) Vidal-Quadràs s'ha declarat "feliç" per l'actuació judicial, i ha afegit que "la Generalitat hauria de fer les lleis que reclama la societat. Mirar com és la societat i adaptar-ne les lleis, no al revés." Hum, com Espanya i la "Constitución" no? Ah no, aquesta NO es toca. Aquí les societats, siguin espanyoles o no, s'hi han de sotmetre. És el tòtem sagrat. Amén!. Ω

Miquel López Crespí guardonat a Girona amb l'obra Fugitiu de l'incendi

L'obra guardonada amb el Premi de Literatura serà editada per "Publicacions de l'Abadia de Montserrat" de Barcelona en la col·lecció "Biblioteca Serra d'Or"

L'escriptor mallorquí Miquel López Crespí va guanyar el Premi de Literatura "Claudi Isern i Llorens 2002", amb l'obra Fugitiu de l'incendi. L'obra guardonada serà editada per "Publicacions de l'Abadia de Montserrat" de Barcelona en la col·lecció "Biblioteca Serra d'Or". També es va lliurar en el mateix acte els guardons en les modalitats d'investigació i recerca, i poesia. El primer el va guanyar Carles Nadal Cosp, mentre que el de poesia va ser per a Enrique Camón Fernández.

La proclamació dels guanya-

dors de la Tercera Edició d'aquests Premis Literaris organitzats pel Setmanari Àncora i amb suport de la Diputació de Girona, va omplir la sala d'actes de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols. L'important acte cultural va ser presentat pel periodista Josep Andújar. Entre les nombroses autoritats que hi eren presents cal destacar l'assistència del delegat de Cultura de la Generalitat de Catalunya a Girona, Joan Domènech; Josep M. Isern, director d'Àncora; Jaume Borrell, de Caixa de Sabadell; regidors de

diferents grups municipals; el Dr. Joaquim Molas i membres del jurat dels diversos Premis (Premi d'Investigació i recerca Enric Descayre Salas i Premi de Poesia Marineria Margarita Wirsing Bordas).

Com va destacar Diari de Girona en la seva secció de Cultura: "López Crespí, que no va poder ser present a l'acte, amplia així el seu currículum de guardons literaris de poesia, novel·la, contes, teatre i narrativa juvenil, en el moment que està a punt de veure publicades diverses obres

seves: Breviari contra els servils (Calima Edicions) [obra a publicada en aquests moments]; el poemari Temps Moderns, un homenatge al cinema, Premi "Miquel Martí i Pol 2002" de la Universitat Autònoma de Barcelona i treballs del Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó, Cercle clos dins la col·lecció de poesia menorquina "Xibau".

Parlat de l'obra que guanya el Premi de Literatura, l'escriptor Antoni Sala, membre del jurat que atorgà el guardó a Miquel López Crespí, digué: "Fugitiu de

l'incendi, de Miquel López Crespí, és un text de marcat to polític, que proposa un enfocament de la història del segle vint espanyol des d'un punt de vista d'esquerres, però gens maniqueu, fet a través de diverses veus, fictícies o històriques i de vegades d'un gran risc literari, com és el cas del monòleg de Felipe González que apareix en la narració. El jurat vol destacar-ne també la precisió del llenguatge que procura un estil concís i eficaç". Ω

(Redacció)

Desperta't català

Un poeta, periodista i traductor romanès de nom Andrei Muresanu, que visqué entre 1816 i 1863 escriví un poema titulat Desteapta-te, române! -el qual traduït al cristià però del nostre i no dels forasters, vol dir "Desperta't, romanès! Aquest poema musicat pel compositor Pann 1796-1854 fou cantat per primera volta el 29 de juny de 1848 a Râmnicu Vâlcea (Romania) durant els dies de la lluita per la independència de Romania. Pensant que als mallorquins, habitants de les illes germanes i de totes les contrades de parla catalana ens convendria despertar. - "Què no ho trobau que estam ben adormits i perdem massa el temps en baralles de moixos? Si republicans. Si monàrquics, Si feixistes. Si comunistes, Si dretes, Si esquerres. Mentre tant lo que importa es fa enfora i més enfora cada dia." - vos n'he fet una traducció lliure que vos agrairia publicàssiu a un proper número de L'ESTEL i a veure si d'una punyetera vegada els mallorquins despertam.

Ràbia forta i Mallorca endavant!

DESTEAPTA-TE, ROMÂNE!

(Desperta't, romanès!)

Desperta't romanès del somni dels morts
on t'han volgut endinsar els dictadors cruels!
Ara o mai forgem un novell destí
que faci acalar el cap al teu enemic cruel.

Ara o mai mostrem orgullosos
que dintre els nostros braços
corre encara sang romanesa
i que els nostres pits geloses guarden
un nom triomfant, hereu de Trajà!

Mirau oh esperits de Miquel, Esteve, Corvi
la Nació de Romania, tota vostra descendència.
Els braços armats de vostre coratge diví.
"Vida lliure o mort" cridem tots.
Sacerdots creu alçada. Exèrcit Sant.
Llibertat! Sagrat lema.

Val més morir lluitant sense queixar-se
que seguir fent d'esclau per casa nostra. Ω

Paraules de l'himne nacional de Romania escrit pel poeta,
periodista i patriota romanès Andrei Mureanu
1816-1863

A C U D I T S

Cambrer i client a un restaurant:

- Cambrer, a aquesta llagosta li falten les pinces!
- La deu haver perdut en alguna lluita amb les altres...
- Doncs porti'm la que ha guanyat!

(Tramès per Marta. 28 de novembre de 2002) En Jaume entra en un restaurant i el cambrer li pregunta:

-Què desitja el senyor?
-Una truita.
-Espanyola o francesa?
-M'és igual, no penso parlar-li.
(tramès per Marta. 18 de juliol de 2002)

El sergent va preguntar als seus reclutats per què s'utilitzava la fusta de noguera per a la culata del rifle.

"Perquè és més dura que qualsevol altra fusta", respongué un dels reclusos".

"Incorrecte!, va dir el sergent.
"Perquè és més elàstica", digué un altre.
"Incorrecte, també"
"Perquè té més brillantor..."

"Nois, heu d'aprendre moltes coses encara. Es fa servir la fusta de noguera per la senzillera raó que així ho disposen les ordenances."

(del llibre d'Anthony de Mello s.j. LA PREGÀRIA DE LA GRANOTA, vol.1 - Editorial Claret, Barcelona, 1992)

(Tramès per Rafael. 17 de juliol de 2002).

Una mare va amb la seva filla a la consulta del metge de capçalera i li diu:

-La nena em té preocupada, doctor. Com pot veure, no para mai de somriure.

El doctor examina la nena i al cap d'uns moments recomana a la mare:

-Escolti, senyora, i si provés d'afluixar-li les cues?
(tramès per Marta. 18 de juliol de 2002)

Un turista arriba a un poblet del Pirineu lleidetà i pregunta a un pagès:

-Si us plau, em podria dir on viu el metge del poble?
-Metge? En aquest poble no en tenim, de metge.
-Què diu ara? No tenen metge?
-No senyor. No hi ha metge.
-I com s'ho fan quan es posen malalts?
-Morim de mort natural.
(tramès per Marta. 18 de juliol de 2002). Ω

El 'Boom' del nacionalisme als Països Catalans

Enviat el Diumenge, 15 de Desembre a les 16:35:50 MST per Joan

He vist a un informe d'ERC que tant en el Principat, com en el País Valencià i les Balears tindran més representants i candidats als ajuntaments. Però el més curiós, és que al País Valencià, de no tenir cap candidat a alcalde ara en tindran 14, i a les Balears de no tenir-ne cap a tenir-ne 6.

Esperem que els nacionalistes de diferents partits tinguin èxit a les diferents localitats dels Països Catalans. Ω

Diversos prohoms catalans, en l'homenatge a José Antonio Primo de Rivera

La revista El triangle destapa l'adhesió de diversos prohoms catalans en l'homenatge al fundador de la Falange Española, José Antonio Primo de Rivera, previst per l'abril del 2003, quan es compleixin cent anys del seu naixement.

Entre els membres que donen suport a l'homenatge, organitzat per la Plataforma 2003 -creada fa tres anys per l'ocasió, la qual no té res a veure amb la recent constituïda Plataforma 2003 de Pere Esteve-, hi destaquen l'empresari Juan Echevarría (expresident de Fecsa i Nissan-Motor Ibérica), l'arquitecte Juan Bassegoda Nonell (extitular de la càtedra Gaudí de la UPC), l'editor i escriptor Rafael Borràs i l'advocat Agustín Castejón. Són especialment impactants les declaracions de Bassegoda recollides per la revista: "Si es pot honorar Companys, un assassí, per què no Primo de Rivera, que no va matar ningú?". Ω

LA NOSTRA CUINA

Cassola del tros

El sùmmum de la dieta mediterrània, a parer meu. Un oncle meu, solter crònic i maniàtic inaguantable, ha sobreviscut llargues temporades menjant només aquest plat i treballant de pagès, sense cap carència de nutrients. El secret és aquest: poca proteïna, una mica de llegum i bastant de verdura.

Ingredients: Conill, costella de porc, cansalada viada, botifarra crua i botifarra negra, cargols, espinacs, albergínies, patates, mongetes seques cuites, bitxo, oli, sal i aigua.

Preparació: En una cassola es sofregeix el conill, la costella, la cansalada, la botifarra crua i els cargols, també crus. Quan tot estigui fregit, s'hi afegeix una mica d'albergínia, el pebrot i el tomàquet i es deixa coure. Quan l'hortalissa és ben cuita, s'hi afegeixen una mica d'aigua, el bitxo, els espinacs i les patates, tot a trossos, i la sal. Es deixa coure fins que les patates estiguin bé. Llavors s'hi afegeix la botifarra negra i les mongetes. Es deixa coure uns minuts més i es serveix.

Fideus roters

Equivalent mallorquí de la cassola del tros. Un roter era qui cultivava una "rota", tros de terra de secà, de poc rendiment.

Ingredients: Fideus gruixuts, patates, pèsols, ceba, tomàquet, sobrassada, cansalada, cargolins, bitxo, aigua, oli i sal.

Preparació: Es renten els cargolins i es deixen en aigua. Si es vol que el gust no es noti molt, se'ls dona un bull, posant-les en una olla amb l'aigua freda, i es reserven. En una cassola, amb una mica d'oli i un pessic de sal, es fregeixen les patates, tallades a daus, rentades i eixugades. Quan són rosses, s'hi tira una mica de sobrassada i la cansalada. En ser fregit el tall, s'hi afegeix la ceba picada i, quan sigui rossa, el tomàquet ratllat i els pèsols. Un cop el tomàquet és cuit, s'hi tira aigua i els cargolins; quan bulli, els fideus, el bitxo i la sal. Així que els fideus estiguin al punt, es treu del foc i es serveix.

Sofrit pagès

És el plat més anomenat de la cuina eivissenca.

Ingredients: Carns per fer brou, de gallina i de xai, cansalada, botifarra, botifarrons, alls, patates, julivert, arròs, llard, aigua, sal, pebre, pebre vermell, canyella, clavell i safrà.

Preparació: Amb la carn de gallina i de xai es fa un brou. Mentre es fa, es posa una olla al foc amb una mica de llard i s'hi sofregeixen uns daus de cansalada, unes cabeces d'all senceres i uns bons trossos de sobrassada, de botifarra crua, uns botifarrons, unes patates tallades a daus grossos i una mica de julivert picat. Quan la carn estigui fregida, si posa unes quantes cullerades del brou, la carn de l'olla, cuita, la sal i les espècies. Es va gronxant l'olla fins que les patates siguin cuites i el suc s'hagi reduït al mínim. Amb la resta de brou, s'hi bull un arròs per al primer plat.

Cargols a la brutescca (o a la petarrellada)

Ingredients: Cargols, tomàquets, pebrots envinagrats, ceba tendra, olives arbequines, oli i sal. Alloli per acompanyar.

Preparació: Es posen els cargols, dejunats i rentats, sobre una llosa o una rajola, de cara cap amunt. Es salen bé, procurant que la sal entri dins les closques i es tapen amb un bon munt de palla i algun branquilló d'olivera. S'hi cala foc i es deixa cremar completament. Mentre, es prepara una amanida amb el tomàquet, la ceba i el pebrot, trossets, i les olives, que s'amaneix amb oli i sal. Per menjar-los, es treu el cargol, després de bufar-li la cendra, es suca en alloli i es va acompanyant d'amanida.

Dites relacionades amb les persones

- 1) Més val boig conegut, que savi per conèixer. (Francesc Roig i Feliu)
- 2) Tal faràs, tal trobaràs. (Xavier Maynou)
- 3) Estàs més penjat que una figa a l'estiu. (Marc Grieria)
- 4) Qui menja sopes, se les pensa totes. (Xavier Maynou)
- 5) Qui té el cul llogat, no seu quan vol. (David Mira, Jaume Molosa) Qui té obligacions o depèn d'altri, no fa el que vol quan vol.
- 6) De Joans, Joseps, Maries, Peres i ases, n'hi ha a totes les cases. (David Mira, QUIM L'INDEPENDENTISTA)
- 7) Quan un vell dorm, no li trenquis el son. (David Mira)
- 8) D'amics, pocs i bons. (David Mira)
- 9) De fora vingueren i de casa ens tregueren. (David Mira)
- 10) De desagraïts, l'infern n'és ple. (David Mira)
- 11) A la vellesa, bonys i verrugues (Joan Escuer)
- 12) Qui no té fe, no te "re". (Josep Campmany i Guillot)
- 13) Qui no corre, vola. (Josep Campmany i Guillot)
- 14) Qui no s'arrisca, no pisca. (Josep Campmany i Guillot)
- 15) Qui la fa, la paga. (Josep Campmany i Guillot)
- 16) Qui de jove no treballa, de vell dorm a la palla. (Josep Campmany i Guillot)
- 17) Qui té mare, gran boca bada. (Elros)
- 18) A Sants i a minyons, no promets si no dons. (Elros)
- 19) De mica en mica s'omple la pica, i de gota en gota s'omple la bota. (Elros, Xavier Maynou)
- 20) Qui fa el cogombre, que se'l posi a l'ombra. (Pau). El sentit és clar, però formalment és totalment absurd: ningú "fa" cogombres, ni s'entén massa bé a quina ombra es refereix.
Qui ha fet el cogombre, que el tregui a l'ombra (Pep Rafart) L'Alcover recull d'aquesta manera la dita, i explica que podria ser una mala traducció del castellà: "Quien hizo el cohombro, que lo lleve al hombro" "Qui és la causa d'una cosa n'ha de sofrir el perjudici o s'ha de preocupar de resoldre'n les dificultats (Empordà, Manresa, Ripoll": Alcover-Moll dixit).
- 21) Qui d'un coix s'acompanya, al cap de l'any en són dos. (Xavier Maynou) Les persones solen acabar fent el que fan les que les envolten.
- 22) De porc i de senyor, se'n ha de venir de mena. (Manuel Vázquez i Montreal)
- 23) Si vols ben parlar, aprèn a callar. (Irene)
- 24) Qui matina, fa farina. (Ferran Boixadós Escalé)
- 25) Fent i desfent, aprèn l'aprenent. (Pau Zabaleta i Llauger)
- 26) Qui canta els seus mals espanta. (Pau Zabaleta i Llauger)
- 27) Qui diu versos de "repent" sol morir de mal de ventre. (Pau Zabaleta i Llauger)
- 28) El savi sap més per vell que per savi. (Pau Zabaleta i Llauger)
- 29) De rics, el cementiri n'és ple. (Aleix Layola i Fabra)
- 30) Aprenent de molts oficis, mestre de res. (Aleix Layola i Fabra)
- 31) Qui té padrins el bategen. (Aleix Layola i Fabra)
- 32) Les mitges al garró no fan senyor. (Aleix Layola i Fabra)
- 33) Pare vell i vestit vell no són deshonra. (Aleix Layola i Fabra)
- 34) Qui té bon amic, té bon abric. (Aleix Layola i Fabra)
- 35) Vestiu un bastó i semblarà un senyor. (Aleix Layola i Fabra)
- 36) Sense vestit, tant és el pobre com el ric. (Aleix Layola i Fabra)
- 37) Una bona capa tot ho tapa. (Aleix Layola i Fabra)
- 38) Cadascú sap on li estreny la sabata. (Aleix Layola i Fabra)
- 39) A la millor roba s'hi veuen les taques. (Aleix Layola i Fabra)
- 40) La vestidura fa la figura. (Aleix Layola i Fabra)
- 41) Bèstia assenyada, ¡¡liberamus domine!! (Ramon Jordi Ninot) Vol dir que cal parar compte amb les persones que ja són prou conegudes per les seves qualitats negatives.
- 42) Ja pots xiular ja, que si l'ase no vol beure... (Ramon Jordi Ninot) Tot fixant-se en el costum que hi havia de xiular a l'hora d'abeurar els animals, en especial les mules, que eren molt tossudes, ens podem referir a les persones que també són molt tossudes i no volen canviar de parer.
- 43) Qui juga per necessitat, perd per obligació. (Ramon Jordi Ninot) Fa referència a la mala solució que és el joc per a solucionar els problemes.
- 44) Home petit, carregat de punyetes. (Ramon Jordi Ninot)
- 45) S'atrapa abans a un mentider que a un coix. (Pau Zabaleta i Llauger)
- 46) Qui sembla, recull. (Pau Zabaleta i Llauger)
- 47) Les aparences enganyen. (Pau Zabaleta i Llauger) No sempre et pots fiar de qui sembli una bona persona, perquè quan menys t'ho pensis te la clavarà per l'esquena.
- 48) No hi ha millor sord, que qui no vol escoltar. (Joan Bartoll)
- 49) Un mal veí, és un mal matí. (Eva Valdés Mielgo)
- 50) Uns tenen la fama, i els altres carden la llana. (Miquel Espargaró Ricos). Ω

EL TROT ÉS COSA NOSTRA

“Pre Start Jam” i “Hammer Cat”, grans triomfadors de les Jornades del Criador

Cada any quan arriba el mes de desembre, es celebren als hipòdroms mallorquins de Manacor i Son Pardo les clàssiques jornades conegudes com les “carres dels endiots”, degut a que els guanyadors se'n porten un endiot el dia que arriben primer a les curses, que els solen menjar el dia de Nadal.

Aquestes corregudes es solen celebrar els dies 6 i 8 de desembre, aprofitant que son dies festius i hi ha un llarg pont de cap de setmana.

La primera reunió es disputa al recinte hípic de Manacor el 6 de desembre, mentre que la segona es celebra a Son Pardo, dos dies després.

Enguany, la primera reunió es va haver de suspendre per mor de la pluja. Manacor pateix el problema de que quan hi ha precipitacions, es veu obligat a suspendre la reunió. Les gotes de pluja fan que la pista sigui impracticable.

Quan arriben les festes de la Constitució i de la Mare de Deu de la Concepció sol ploure.

El 6 de desembre, va caure tanta d'aigua que els organitzadors decidiren ajornar fins el dia següent la reunió prevista per aquell dia.

El 7 de desembre es celebrà la reunió suspesa el dia abans. Poc públic es desplaçà al recinte hípic de la carretera d'Artà, degut a que encara hi havia mola pluja. La gent no s'animà, perquè la reunió s'ex-

posava a tornar a suspendre i això hagués estat un cop molt fort pels cavallistes, per sort no va ser així.

El fang motivà que no hi hagués bons registres, degut a la quantitat d'aigua caiguda i que caigué durant el dia.

El cavall que més destacà fou “Garus d'Auribat”, conduït per Joan Antoni Riera i Rosselló, “Es Boveret”, que marcà un temps de 1'19”.

La reunió del 8 de desembre, a Son Pardo tingué èxit de públic malgrat a la celebració del partit de futbol que jugà el Mallorca contra el Real Madrid a Son Moix. La gent s'animà i va fer acte de presència al recinte hípic que Joan Mora i Gornals aconseguí inaugurar l'any 1965.

“Hammer Cat”, a la correguda reservada pels poltres de dos anys i “Pre Start Jam”, a la cursa especial d'importats foren els protagonistes del dia i també de les Jornades dels Criadors de Cavalls Trotadors.

“Hammer Cat” és un poltre fill de un bon semental anomenat “Scotty Lobell” i de l'egua “Ursula Cat”. És propietat de Jaume Gomila Garau i del seu fill Jaume Gomila Alemany. Els propietaris d'aquest equí tant formós i tant ràpid tenen la seva quadra a Son Pardo. Tots els seus cavalls nascuts a Mallorca tenen noms que comencen amb una lletra del alfabet llatí, seguint una norma establerta fa molt de temps de posar un nom cada any

als poltres nascuts al territori nacional. Enguany ha tocat la lletra “L”.

Per poder distingir-los dels altres, els seus equins solen acabar amb “Cat”, que per cert no vol dir moix (en llengua anglesa), ni té res a veure amb les lletres que porten alguns cotxes de la nació catalana.

El nom de “Cat”, és una abreviatura de una egua anomenada “Caterina SM” (Son Mesquidassa). Aquesta egua tingué molt de fills. Els més famosos foren: “Ben Hur Cat”, “Sandra Cat”, “Ursula Cat” i “Ruberian Cat”.

Aquest darrer, fou en el seu dia, un gran cavall, conduït per Bartomeu Estelrich “Pancuit”. Donà dies de glòria als seus propietaris, que ha pogut veure escrit el seu nom a les pàgines del llibre d'història del trot que Joan Martí Dolç escrigué fa pocs anys.

El dia de la Inmaculada Concepció guanyà sense que cap rival

el pogués molestar. Ben menat per David Fernández, amb la samarreta de un color que recorda quasi a la Comunitat Autònoma de Madrid, arribà primer, aturant el cronòmetre a 1'19”5.

“Hammer Cat” ha demostrat ser un bon equí. Si segueix per aquest camí, podrà guanyar el proper mes de maig el Gran Premi Nacional. David Fernández és el menador oficial de la païssa de Jaume Gomila, ha demostrat ser un bon menador, té un bon curriculum esportiu, entén molt bé aquest cavall i si tot va bé es proclamarà Campió de la Correguda més important del Trot el proper mes de maig. Qualitats en té, ara falta que el temps ens doni la raó.

A la correguda especial pels importats, arribà primer, el cavall de Bartomeu Adrover i Salvà, “Rajola”: “Pre Start Jam”. El propietari de la Quadra “Ca'n Tanca”

té molt bon ull per comprar cavalls estrangers. Recordem el rendiment que li donà l'egua “Arvell's Tenant”. Aquesta darrera adquisició li pot donar en un futur, molt dies de glòria com la viscuda el passat 8 de desembre.

Un sopar que es celebrà el 13 de desembre al restaurant “Bini-comprat” d'Algaida posà punt final a les Jornades dels Cavallistes.

Tots els guanyadors de les corregudes reberen els seus trofeus, a una vetllada que contà amb la presència de Maria Antònia Munar, Presidenta del Consell de Mallorca. La presidenta de aquesta institució donà suport al trot davant aquest problema que té amb el tema de la lototrot.

La nostra presidenta es volgué solidaritzar amb la gent del trot, sopant amb ells i donant los el seu recolzament en la lluita que mantenen amb el Govern Balear per la lototrot.

Els cavallistes es mostraren contents amb la confiança de que en un futur podrà trobar una solució. La clau es troba en els resultats de les properes eleccions del mes de maig. Ω

MIQUEL
ALEMANY I
BATLLE

desembre,
mentre

La independència de Bèlgica

La revolució de juliol de 1830 va tenir importants conseqüències més enllà de les fronteres franceses. Bèlgica, conquerida per la França revolucionària i sotmesa a continuació al poder napoleònic, va continuar rebent la influència del país veí. Les idees liberals franceses van proporcionar a aquest país la possibilitat de constituir-se en estat.

Francesos i neerlandesos a Bèlgica

El 1789, la Bèlgica actual era una possessió dels Habsburg i encara duia el nom de Països Baixos austríacs. La regió, però, havia intentat alliberar-se de la dominació austríaca i havia promulgat l'Acta de constitució dels Estats belgues units. A partir del 1792, França havia ocu-

pat el país i n'havia expulsat els austríacs; més tard, el 1797, el tractat de Campoformio va declarar Bèlgica part integrant de la República francesa. Dividit en set departaments, el país havia sofert, sens dubte, exaccions per part dels exèrcits francesos, però també s'havia beneficiat de les reformes administratives i judicials de la República.

Després de la victòria dels aliats sobre Napoleó, el congrés de Viena es va afanyar a crear un estat important al nord de França, país que ja havia demostrat prou clar que més valia témer les seves ànsies imperiales. Les Províncies Unides i Bèlgica van ser reagrupades en un extens regne, els Països Baixos, sotmès a la sobirania del rei Guillem I d'Orange. D'aquesta manera, les 17 provín-

cies dels Països Baixos de Carles V d'Alemanya semblaven prou reconstituïdes. Malgrat tot, a començament del segle XIX el nord i el sud d'aquell regne artificial gairebé ja no tenien punts comuns. Tot separava els belgues catòlics dels neerlandesos protestants. D'altra banda, l'aristocràcia i la burgesia francòfones no podien acceptar que se'ls imposés el neerlandès com a llengua oficial.

La independència de Bèlgica

El juliol de 1830 va esclatar a París la revolució de les tres glòries que féu bufar un vent de llibertat sobre tot Europa. Els belgues van elegir aquest moment per rebel·lar-se contra els neerlandesos. El 25 d'agost de 1830, els habitants de Brussel·les van donar el senyal de la

insurrecció. Les altres grans ciutats belgues van secundar el moviment i van obligar les tropes de Guillem I a batre's en retirada. El 4 d'octubre, un govern provisional declarà la independència de Bèlgica i encarregà a un congrés nacional que preparés una constitució. A petició de Guillem I, les grans potències europees van celebrar a Londres una conferència que va reconèixer la independència de Bèlgica, però li va imposar una “neutralitat perpètua”. El 7 de febrer de 1831, el congrés nacional va donar una constitució a Bèlgica i la convertí en una “monarquia constitucional i hereditària”. El príncep alemany de Saxònia-Coburg-Gotha -a qui ja li havia estat oferta, en va, la corona de Grècia- va ser elegit rei dels belgues amb el nom de Leopold I. Va regnar a

Bèlgica fins al 1865.

El congrés de Londres va ser favorable a Bèlgica, a qui se li va reconèixer la sobirania sobre el Limburg i Luxemburg. Però el 2 d'agost de 1831, els neerlandesos van envair el nou regne, incapaç de defensar-se tot sol. Aleshores, Leopold I va demanar ajuda a França, i el seu exèrcit aconseguí de rebutjar les tropes de Guillem I. Amb tot, Bèlgica va haver de renunciar a una part dels seus territoris. Maastricht, el Limburg neerlandès i el Luxemburg d'expressió alemanya van passar a les mans del rei dels Països Baixos. A pesar d'aquest retrocés territorial, Leopold I aconseguí de preservar el rang del jove regne. En gran part gràcies a ell i als seus dots diplomàtics, el nou estat va consolidar la seva posició a Europa. Ω

S A C A B A N E T A

Fa 13 anys que en Pep Colom a qui veiem amb sa filla Miquela, regenta la Pastisseria son Verí a sa Cabaneta. Tel. 971 797 216

Fa 2 anys que na Carme Garcia regenta la botiga Sa Cabaneta 100 al centre del poble. Tel. 650 802 519

Fa 15 anys que na Jerònia Pocovi regenta la Perruqueria Estil a sa Cabaneta. Tel. 971 797 054

Fa 8 anys que en Pep Prat va obrir la metalisteria Prats al carrer de Cristòfor Llombart de sa Cabaneta. Persianes d'alumini, finestrals, tancament de galeries, etc. Actualment el seu fill Toni és el titular de l'establiment. A la foto amb el seu empleat Toni Mesquida. Tel. 971 797 273

Fa 10 anys que en Miquel Jaume és l'amo del Bar La unió a sa Cabaneta. Son pare, en Mateu de cas Suis de Sant Jordi, va obrir aquest local fa 38 anys. En Mateu és el president del Club d'Escacs s'Unió de Marratxí: fan campionats locals i participen a la lliga. De jove fou torero amb el nom del Temerari a dues corregudes que va organitzar l'amo en Mateu Campet els anys 46 i 48 del segle passat a sant Jordi.

El Temerari davant el bou. Era l'any 1946

El Temerari, segon per l'esquerra, amb la seva quadrilla, davant un bar de sant Jordi.

Fa 2 mesos que n'Antoni Ramis i n'Antònia Bauçà regenten el Restaurant can Marçal a sa Cabaneta. Són pare Marçal Ramis que el va regentar molts d'anys va morir fa poc. Aquest local fou obert pel seu padri Toni fa 51 anys. Tel. 971 602 057

Fa 18 anys que en Vicenç va obrir el Tallers de cotxes sa Cabaneta. Vuit anys més tard se va associar amb en Toni. Els trobareu al 971 602 727

Fa 14 anys que en Joan Ballester i els seus germans Llorenç i Feliu regenten el Restaurant sa Cabaneta. Se menja peix i marisc a la carta per una trentena d'euros. Tel. 971 797 360

DOS MOTS DE LA VERITAT

Al·lotets mallorquins - que parlau de dictadura i de feixisme sense haver-la conegut, gràcies a Déu, el que ben bé això era - a mi me pareix molt bé que hi hagi gent al País Basc que canta, en la seva antiga llengua ancestral, això:

Som lluitadors bascos
que volem alliberar "Euska-di"

generosa és la sang
que per ella vessam.

Es sent una cridada
de dalt de la cimera,
Valent Soldat
de la seva bandera.

Enfrontat als fatxes
El País Basc s'alça dempeus.
Endavant patriota
alliberem la nostra terra!

La veritat que les paraules del poeta José Maria Garate són maques i enaltidores del patriotisme d'un determinat racó d'Europa. Ara el que ja no me sembla tant maco és fer ús d'aquestes paraules i de la tonada del "Atzo Bilbon", que l'acompanya, i portar-se grol·lerament envers d'un cap d'estat el qual independentment sigui del "nostre estat" o d'un "estat contrari" no deixa d'ésser cap i es digui Rei, emperador o president segueix essent cap d'estat i per tant mereix respecte i cortesia. Aplaudir el comportament dels parlamentaris de l'ex Batasuna a la cambra navarresa és senzillament pixar fora de test. És una provocació a que més d'un i d'una sense ésser monàrquic o monàrquica, a Pamplona, el dia de Santa Bàrbara, cridàs fort:

VISCA EL REY!

Sense gens de cortesia i molta mala educació aquesta gent fa poc favor a la seva gent i dóna molt de coratge als seus contraris. Són arguments a favor del President Aznar i del jutge Garçon. Ω

EN JOANET DE CAN
NYIRVI

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua
Volemoure plenament
EN CATALÀ

PLATA
JORDA
PER LA
LLINGUA

Els predicadors

Juanjo: > Hola compatriotes: avui em venia de gust comentar un escrit perpetrat per una altra colla de trencavidres (o potser no arriben ni a colla) contra el nostre predicador particular

Us predic jo perquè no us predica ningú, ni ganes tampoc no en soleu tenir gens. Quan Catalunya era independent, era plena de frares predicadors, començant pel català més genial de tots els temps, el nostre místic Ramon Llull. Ara que agonitza i s'arrossega com una anguila pel tarquim, no en té gaires, i els que té, estan infrutilitzats i infravalorats, menystinguts tal com els espanyols menystenen els catalans. Tal com el catalanam fa amb la fe, la Providència fa amb el catalanam, i també amb els independentistes, això és una llei de la realitat no virtual.

Altrament aquests donen a entendre que tu i jo ens coneixem, i la veritat és que no tinc el gust de conèixer-te ni tan sols d'intercanviar amb tu ni un email fora de la llista. Sí que conec personalment no pas un sinó dos membres de la llista i a banda he intercanviat prou emails amb d'altres dos, per cert, d'aquests 4 dos són esquerrans i dos de centredreta, i malgrat les diferències o debats a voltes durs crec que ha dominat l'entesa i la lògica en el que parlàvem, no pas el fanatisme ideològic irracional ni les mentides totalitàries.

Juanjo: > amb qui, en allò que es refereix a tàctica i estratègia per assolir els fins que tots (tots?) volem, coincideixo força més (ni comparació) que en la seva visió apologètica del cristianisme.

R.: És lògic: el que dic d'estratègia i tàctica és un tema de simple lògica política elemental. El que dic del cristianisme és tema de gran història, presa sovint d'en Toynbee (Jordi Ventura i Batista i Roca n'eren deixebles catalans d'aquest genial historiador), de Chateaubriand i de diverses dades sociològiques, històriques i culturals. Són proves no sols molt ad hoc, sinó també treballades i argumentades que ningú de vosaltres no heu sabut rebatre, malgrat que la gran majoria sou ateus -o agnòstics- i de vegades militants, tants els d'extrema esquerra com els de centredreta. En una societat civilitzada, en un judici, les dades i resolucions es prenen després de les proves i dades aportades. No pas a ca nostra, i especialment a Catalunya. Tota nació decadent viu de la mandra, dels prejudicis i de la calúnnia, sien els jueus dels temps de Jesús o l'actual Catalunya.

Però anem a pams.....

Esquerranosos: > > Amic R.,

Juanjo: > 'ta bé, li diuen amic per començar....

R.: Tant de bo sapiessin guardar les bones maneres i la bona imatge també en llurs manis punkirastafaris.

Esquerranosos: > > Tu sí que en saps d'argumentar!

Juanjo: > Acostuma a fer-ho, sí, una altra cosa és estar-hi d'acord.

R.: En tot cas, trob que fos molt útil argumentar fil per randa totes les coses. És normal i d'esperar que no estigueu d'acord amb mi, però el que és difícil i no veig que feu enlloc és contraargumentar. Supòs que no us atreviu, entre altres coses perquè hi ha un profund desinterès previ, motor de la nostra decadència nacional.

Esquerranosos: > > L'insult permanent és la teva argumentació.

Juanjo: > Ja comencem, ja no és tan amic.

R.: Des del principi que no m'hi han tractat, malgrat els títols de 0'6 euros q m'adjudiquen. Ja d'entrada, ser un "beat" en certs

ambients, és tan dolent com ser "catalino" en uns altres. A mi tant em fa, no he vingut per al trepping.

Esquerranosos: > > I tu parles de provocació de la policia espanyola?

Juanjo: > ¿Segur que la policia espanyola te una colla de protestants catalanistes ensinistrats per provocar la conversió dels ateus, catòlics i altres faunes descregudes?. Tots sabem que el que Sí te és infiltrats entre els trencavidres i demés tribus urbanes.

R.: Des que tinc ús de raó que he sentit històries de provocadors i infiltrats, i especialment entre ambients anarquistes. La FAI era hereva ideològica de Lerroux, i aquest era un poli provocador espanyolista. Són cosins germans en tasts i afeccions: la faràndula, els puticlubs i el flamenco. Ho sé de família: mon avi va ser pistoler anarcosindicalista a Barcelona, duia la pipa dins la fogassa i anava amenaçant capellans: ho contà a mon pare. Quan jo era adolescent, mon avi veia Franco inaugurar pantans per la TVE i, malgrat haver estat torturat per la guàrdia civil, deia: "Xè, xè, quantes coses ha fet Franco per Espanya!!" -ho record perfectament.

Esquerranosos: > > Almenys ells provoquen els seus enemics, que tu et dediques a menystenir i a faltar tot aquell que no combregui amb les teves grans idees de geoestratega, encara que també sigui independentista.

Juanjo: > ¿Voleu dir que és millor algú que us provoca essent enemic declarat i sabut, que qui us dona la seva opinió sobre la vostra estratègia de combat nacional? Brillant raonament.

R.: És que discrepar és aliè a llur total manca de sentit autocrític. Quan jo era a les cèl·lules comunistes clandestines del tardofranquisme, un dels punts de tot ordre del dia era l'autocrítica, bàsica en el sistema dialèctic marxista: dinamisme, mentre no fos manipulat per les direccions stalinianes. Però aquests d'això ni han degut sentir parlar. Vés amb crítiques i proves, a ells, que s'ho passen tan rebé i ja s'acosten a la perfecció.

Esquerranosos: > > No tenim temps per perdre amb tu.

Juanjo: > Plural maiestàtic, em sona d'alguna pel·lícula de borbons o nissagues endogàmiques afins.

R.: És que volen ser majoria social, malgrat que han triat la reserva índia i la secta d'extrema esquerra.

Esquerranosos: > > I des d'ara mateix et comunico que no t'enviarem més missatges de X.

Juanjo: > Prometeu també que no ens ho enviareu als altres ni a la llista i teniu unes birres pagades.

R.: A mi no em fa pas nosa que gent que fa coses, encara que jo no hi estigues d'acord, me les enviïn: admir la gent que fa coses, encara que l'erri. És normal que qui fa coses l'erri, però qui no en fa -majorment crec que el nostre intel·ligent centredreta independentista- segurament l'erra sempre i a més no pot aprendre de les errades (sort que té més imaginació lògica). El problema d'aquests és que censuren i donen després excuses de malpagador que no són acceptables: són una prostitució monstruosa del raonament i de la lògica. Fins i tot a mi que sien d'extrema esquerra en si no em fa nosa. Me'n fa que no respectin la veritat ni la lògica ni el diàleg, que censurin i q hi donin excuses barates. De vegades em plany per a mi mateix per exaltar-me massa per aquestes massacres contra la lògica que fan aquestes sectes, però és que són un

atemptat contra la salut mental del catalanam, per pura incongruència.

Esquerranosos: > > que no respondrem més els teus missatges farcits d'insults i que no llegirem les teves intervencions.

Juanjo: > Curiosament jo no les llegeixo totes

R.: No és pas obligatori :) Ni ho esper tampoc. Més aïna els tramet pensant que cadascú triï els que més pot copsar i servir-li.

Juanjo: > (R., de vegades en fas un gra massa

R.: Ja ho sé, per als vostres costums faig a muntó grans massa. Tanmateix, per a la situació desesperada de Catalunya no faig quasi res del que hauríem menester. La desproporció del subdesenvolupament nacional és brutal i continua creixent.

Juanjo: > i diria que levites i tot)

R.: Això no ho he fet mai encara :) Ni ho pretenc, of course. Preferesc fer coses essencialment útils, sens ostentació. Fos de mal to posar-me a levitar davant una colla d'ateus: semblaria que faig trampa per donar-me la raó i no va pas per aquest cantó l'afer.

Juanjo: > però si moltes. Les que invariablement no llegeixo des de fa temps són les vostres que, pel títol, veig que van de convocatòries pretesament solidàries que, curiosament, quadren molt sovint amb les que impulsen els enemics dels drets dels pobles com el nostre: els jacobins, els estatistes, els antiglobalitzadors, etc.

Esquerranosos: > > I sort que ahir us vam enviar un missatge conciliador fora de la llista! Això és la vostra resposta? De debò, ja n'estam tips. Ves-te'n a provocar els espanyols. De nosaltres, oblida-te'n. Fes-nos aquest favor.

Juanjo: > Posats a fer favors, podríeu dedicar els vostres juvenívols esforços intel·lectuals a sortir del dilema entre donar suport al mateix que fan aquells que, a casa seva, diuen que les llengües i cultures minoritàries han de desaparèixer per que l'estat ens iguali a tots.

Esquerranosos: > > X.

Juanjo: > Salut "amics", que encara podeu evolucionar. I ho fareu, no ho dubteu.

R.: Sí, ho faran, però a ca nostra això es fa quan l'empenta juvenil ja ha passat, i aleshores tenim el centredreta independentista aburgosat que fot molt poques coses: viu de la glòria de ser intel·ligent i copsar la realitat, però sense actuar-hi. Perquè al capdavant, gran part del nostre centredreta independentista prové de l'extrema esquerra. Per això és tan atípicament ateu a ca nostra. A tot arreu el centredreta és concomitant amb la religió majoritària (com el PP o el PNB) i de vegades amb la pluralitat religiosa (com republicans i també demòcrates USA), mentre que el nostre centredreta independentista és prou esquerp contra tot allò que soni a cristià. No és gaire homologable. Per ex., a la democràcia cristiana europea (política) a voltes pots trobar jueus o ateus, entre els militants. També sé de gent del PP que són totalment descreguts.

Tanmateix serveixen molt les formes i maneres, i són externament molt respectuosos i fins i tot afecten catolicitat. Naturalment que ho fan perquè hi ha una aliança política amb el Vaticà i l'alta jerarquia catòlica espanyola, però tot just això els afavoreix, igual que també afavoreix al PNB ser respectuós i estar molt lligat a l'Església Catòlica basca, que és essencialment nacional(ista).

En fi, generació rere generació, el catalanam cau en les garres del sectarisme extremista i quan desperten del somni de boira ja se'ls ha passat l'arròs: Excel·lent tàctica per a la colonització espanyola. És normal que, en el fons, al PPsoE els encanti que l'independentisme sia d'extrema esquerra. Ω

El Catalunya - Xina, en marxa

El President de la Federació Catalana de Futbol, Jaume Roura, i el seleccionador català, Àngel 'Pichi' Alonso, han explicat en roda de premsa informativa totes les novetats referents al partit que el proper dia 28 de desembre jugaran les seleccions de Catalunya i Xina, a partir de les 21.15 h. al Camp Nou.

Roura va parlar de la importància de jugar amb una selecció com la xinesa, un país dels més grans del món i amb més de 1.500 milions de persones. El president de la catalana va comentar que jugar amb la selecció de Xina és una gran fórmula de mostrar Catalunya a la resta del món: 'Només que el partit ho vegin per televisió un 10% de la població, ja són 150 milions de persones', explica.

Amés va fer menció als més de 40.000 xinesos que hi ha a Catalunya i a que serà un esdeveniment històric 'perquè hi haurà fets que mai s'han donat, com per exemple, veure tanques de publicitat escrites en xinès al Camp Nou'. Roura també va destacar que la Xina és un país que està creixent futbolísticament i que fruit d'això organitzarà la propera Copa d'Àsia al 2004.

Per la seva banda, el seleccionador català, 'Pichi' Alonso, va parlar de la convocatòria de jugadors, que la farà uns dies abans de l'última jornada de lliga (que és el dia 22 de desembre) i va comentar que 'hi haurà sorpreses a la llista de convocats'. El seleccionador va mostrar el seu desconeixement sobre el futbol xinès però va afegir que va ser un dels que entre les dues seleccions possibles que hi havia per triar, Xina i Uruguai, es va decidir pel país asiàtic: 'Uruguai és una selecció més coneguda futbolísticament però avui per avui no està al seu millor moment. Pel contrari, la Xina és una selecció en continu creixement futbolístic, que estan molt motivats després d'haver arribat al Mundial i que per il·lusió i ganes segur que oferiran un gran espectacle'. Ω

Font: Racó Català

"Potser el més repulsiu dels pobles dominadors sigui el fet d'imposar als seus dominants l'espectacle de la seva mediocritat insoluble".

Joan Fuster
agusti@llibertat.com !!*!!

Conferència Internacional pels Drets dels Pobles

[De Gara traduït al català per ANNA notícies]

Proposen un Parlament dels Pobles d'Europa

CONSTITUCIÓ EUROPEA I DRETS DELS POBLES

Els representants dels Països Catalans, Corsica, Sardinia, Flandria, Escòcia i Euskal Herria aporten experiències i propostes noves

En la ponència presentada davant del ple de la Conferència Internacional pels Drets dels Pobles, Miren Odriozola, responsable de la Comissió de Relacions Internacionals d'Udalbiltza, va reclamar ahir la conveniència de crear un Parlament dels Pobles d'Europa. El plenari va estar dedicat a la vesprada a la qüestió clau de la Constitució Europea i dels drets dels pobles i va comptar amb les aportacions i propostes dels representants dels Països Catalans, Corsica, Sardinia, Flandria, Escòcia i Euskal Herria.

DONOSTIA

Miren Odriozola va ser l'encarregada de presentar la ponència d'Udalbiltza en el Plenari dedicat a la Constitució Europea i els drets dels pobles, i va mantenir la tensió fins al final per a tancar la seua exposició proclamant la necessitat de crear un Parlament dels Pobles d'Europa, «basat en el principi de la igualtat dels pobles i en el foment del coneixement mutu i de la solidaritat».

En advocar per la creació d'un òrgan propi i nou en el marc europeu, la ponència d'Udalbiltza constata que és absolutament necessària la participació dels ciutadans europeus i dels seus pobles en la construcció d'una nova Europa: «En l'actual evolució constituent europea recull la ponència presentada per la responsable de Relacions Internacionals d'Udalbiltza, és conditio sine qua non prendre en consideració als seus ciutadans i els drets dels pobles per a construir Europa en base a valors democràtics i de pluralitat».

«Aquesta nova Europa, afegeix la ponència, que ha de garantir la universalitat de tots els drets, inclòs el dret d'autodeterminació, haurà de possibilitar el diàleg conformant

societats obertes que visquin amb seguretat i basades en l'acord entre totes les tradicions i opinions».

De cara a la consecució d'aquests objectius, d'aquesta nova Europa, la ponència presentada per Udalbiltza davant del Plenari de la Conferència Internacional pels Drets dels Pobles aposta per la implantació i aplicació de tres criteris bàsics i fonamentals:

1.- Els principis de subsidiarietat i de cohesió territorial han de correspondre's amb el reconeixement dels pobles.

2.- La cooperació transfrontera és imprescindible per a aprofundir en les relacions entre els pobles d'Europa i per a possibilitar les relacions internes dels pobles fraccionats en diferents realitats administratives.

3.- És necessari definir les regions en base als pobles.

Però la ponència d'Udalbiltza, sense abandonar el context polític europeu, va desgranar i va aprofundir en altres punts també fonamentals.

Odriozola, després de realitzar una exhaustiu diagnòstic i radiografia de la realitat basca des d'una perspectiva històrica i actual, i de repa-

sar els plans i programes d'acció posats en marxa, va recordar que Udalbiltza acaba de proposar a la societat la Carta de Drets d'Euskal Herria, un marc basat en el reconeixement de tots els drets, «que serà el que possibilita la creació de la nova Euskal Herria».

L'aplicació més àmplia del principi de subsidiarietat va ser també un motiu destacat de l'exposició del diputat europeu abertzale Koldo Gorostiaga, qui va lamentar, i va criticar, que l'actual debat europeu, centrat en la Convenció, camina per altres direccions.

Gorostiaga va denunciar que l'esborrany de Constitució europea presentat pel president de la Convenció, Giscard d'Estaing, no deixa el més mínim badall a les nacions sense estat ni als pobles que conformen Europa, menyspreant fins i tot la voluntat proclamada en aquest sentit per un dels pares fundadors de la integració europea, Jean Monnet.

El diputat europeu va advocar per «aconseguir una sòlida base comuna entre les nacions sense estat» per a forçar el reconeixement ple dels pobles que formen Europa.

Semblants missatges van trans-

metre els representants de Corsica Nazione, Paul Quastana; dels Països Catalans, Jaume Soler; Piet de Pauw (Flandria), i els sards Bustiani Cumpostu (Sardigna Nazione) i Gavino Sale (Indipendentzia).

Jaume Soler va incidir especialment en una recent iniciativa de la societat civil, que es va concretar al maig del 2000 en la creació de la «Assemblea de Regidors i Regidores del País Valencià, Catalunya, Illes Balears, Catalunya Nord, la Franja de Ponent, Andorra i l'Alguer», un instrument que està ajudant a superar barreres en els Països Catalans.

De Pauw (qui, igual que Sale, va iniciar la seua intervenció amb una salutació als presos polítics bascs) va recordar als presents en el plenari que, en realitat, els belgues no existeixen, «només hi ha flamencs i valons». Un detall revelador de la necessitat de compartir informació, un dels objectius d'aquesta Conferència Internacional.

Lloyd Quinan demana una Udalbiltza europea Lloyd Quinan, diputat pel Partit Nacional Escocès a la Cambra escocesa, va arrancar una ovació quan va anunciar davant del plenari la seua proposta de «construir una Udalbiltza europea». Va

agregar que «estem tots en el mateix viatge, hem de fer el mateix camí, que porta a la independència». El parlamentari independentista escocès es va dirigir a Aznar i a Blair en proclamar que «la vostra Europa no és la nostra Europa» i va apostar per crear una Europa paral·lela.

En aqueix camí, va afirmar que «el treball d'Udalbiltza és una guia per als nacionalismes d'esquerra», per a afegir que «a pesar de les dificultats i la neofeixista Llei de Partits, Udalbiltza és fort i ho serà més».

Va abundar en aquesta qüestió en subratllar que «la qüestió clau per al nacionalisme d'esquerra és com utilitzem aquesta plataforma per a avançar cap a l'autodeterminació i la sobirania. Com evitem els errors d'altres, com els del PNB i Convergència?», es va preguntar. Per a Quinan, «hem d'utilitzar la nostra legitimitat, que ve del poble, per a construir llaços entre comunitats, partits i persones». -Ω

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)
Notícies per a compartir i tendir ponts entre el nacionalisme d'alliberament i l'esquerra (tan la institucional com l'alternativa)

<http://www.nodo50.org/espacio/espai/>

Desastre ecològic a Galiza

La catastrophe del Prestige i la urgència d'un altre projecte civilitzatori

Espai Alternatiu Confederal

El desastre ecològic i social produït per l'afonament a les costes gallegues d'un vetust vaixell-fem al servei d'una màfia petrolera, disposada a utilitzar les banderes «de conveniència» necessàries per a un destí incert (sempre en funció de l'evolució del mercat, encara que amb el paradís fiscal gibraltareny com a refugi provisional), ha ocasionat una veritable catàstrofe ecològica les conseqüències destructives de la qual per a la biosfera marina d'aquesta zona encara no es poden calcular, ja que augmenten cada dia.

Però si això només és ja suficient per a indignar-se enfront del dany produït per aquesta extrema manifestació del culte al «lliure mercat» i a la lliure circulació de barcos pirates que no respecten cap regla

bàsica de seguretat i de control polític, en aquest cas, amb major gravetat encara que en altres precedents el desastre social que ha produït entre una població gallega, la supervivència de la qual depèn de la pesca com principal activitat econòmica, és enorme.

Enfront d'aquesta tragèdia, el comportament de Fraga i el seu fills polítics Aznar i companyia ha revelat la seua nul·la sensibilitat davant del dolor i el patiment viscuts i que se segueixen vivint. Les referències a les seues caceres en aqueixos dies tan tristos han vingut a retrotraure'ns a els vells costums del franquisme i al seu autisme enfront del malestar popular, comptant a més aquesta vegada amb un Rei que ha anat a salvar la cara a «el seu» primer ministre i a esbrincar als... periodistes.

Però la manifestació que va recó-

rrer els carrers de Galiza el passat 1 de desembre, la major en tota la seua història, al crit de «Mai mais» i apel·lant a la «Humanitat sensible» davant d'aquesta catàstrofe galopant, ha vingut a demostrar que la ciutadania gallega està ja farta i ha dit «basta». Amb ella hem d'exigir també:

· Reconeixement de Galiza per la UE com una de les euroregions dependents de la pesca

· Declaració immediata de Galiza com a zona catastròfica i posada en peu de polítiques de recuperació ecològica, econòmica i social de la zona

· Fi a l'obstrucció administrativa a l'ajuda exterior que està sent impedita des de la Xunta per la seua pròpia negligència.

· No a la impunitat de les màfies i els paradisos fiscals. Responsabi-

litats penals per a tots els implicats.

· Dimissió immediata de Fraga, Álvarez Cascos, Mates i Loyola de Palau.

· Prohibició immediata de circulació per la UE dels prop de 4.000 Barcos en situació de risc.

· No a un «model» de producció i consum que segueix basant-se en l'ús de recursos tan danyosos per a la biosfera com el petroli i els combustibles fòssils. Elaboració urgent d'un pla basat en l'ús d'energies alternatives.

Avui més que mai és necessària la solidaritat de la ciutadania de l'Estat espanyol i de la Unió Europea amb Galiza i la seua reserva marina. Els voluntaris que, a pesar de les traves administratives, han anat aqueixos dies allí han sigut un primer i admirable exemple d'aqueixa «Humanitat sensible» a la que

apel·lava Manuel Rivas en el Manifest del passat 1 de desembre. Seguint aqueix camí, haurem d'exigir del govern espanyol i de la UE un pla d'emergència social i ecològica per a aqueixa zona, gestionat per les organitzacions socials i les plataformes unitàries allí creades.

La catàstrofe produïda per l'afonament del «Prestige» i la passivitat del Govern espanyol i la UE demostren una vegada més a què ens condueix aquest món desbocat per la recerca d'un «creixement» insostenible que no fa més que multiplicar els riscos i accidents, sempre en perjudici dels més dèbils. Fa falta canviar de rumb i trencar amb aquest «model» civilitzatori injust i depredador, si volem garantir una Terra habitable, justa i solidària. Ω

4 de desembre de 2002

L'Antifeixisme a Mallorca. IX llibre (Les lluites dels anys vuitanta)

Cultura catalana i lluita antifeixista: publicat el Breviari contra els servils (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Són detalls de la vida quotidiana, reflexions damunt l'amor, la cultura, la política de cada dia, els somnis, l'art, els viatges...

Em demanen alguns lectors la data exacta del començament de *Breviari contra els servils*: dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie, que acaba de publicar l'Editorial Calima de Ciutat de Mallorca. El recull de materials que ha editat Calima forma part del caramull de notes (i carpetes!) que des de sempre (potser d'abans i tot de la publicació del meu primer llibre) he anat escrivint sense interrupció. Són detalls de la vida quotidiana, reflexions damunt l'amor, la cultura, la política de cada dia, els somnis, l'art, els viatges... En un principi eren escrits personals, notes que no havien de ser publicades. Amb el temps alguna d'aquestes simples reflexions de viatge (escrita a un aeroport, a la taula d'un cafè de qualsevol ciutat) serviren per enllestir un poema o foren l'inici d'una narració curta. En aquest *Breviari contra els servils* es poden trobar igualment alguns esbossos del que després han estat novel·les i obres teatrals. També s'hi poden trobar reflexions escrites des de la literatura de l'absurd com des de la reflexió existencialista, sense oblidar el component bàsic situacionista de bona part dels meus llibres. Però no tot ha servit per enllestir aquesta primer "dietari del temps de la barbàrie". Altres notes foren llençades als fons. No tot el que he anat escrivint en aquests darrers trenta anys s'ha servat en les polsoses carpetes del meu estudi. Ni molt manco! Però rellegint el material de *Breviari contra els servils* constata que, en aquesta conjuntura política (i personal!) concreta, m'ha interessat publicar essencialment les notes de finals dels vuitanta i començaments del noranta. El motiu per haver escollit aquestes carpetes d'apunts i no unes altres? No us ho sabria explicar amb exactitud.

De sempre m'ha interessat llegir, aprofundir en els diaris de tota mena de personatges històrics i, molt especialment, en els dels escriptors. I en aquesta afeció meua, els *Diàries de París (1941-1944)* d'Ernst Jünger són al costat dels *Diàries: 1910-1923* de Franz Kafka. El llistat de diaris que he llegit aquests darrers anys és nombrós, i en tots ells sempre he trobat aquell punt d'inflexió que m'ha fet reflexionar i m'ha servit per afinar la meua percepció del món. Record ara mateix el perdurable efecte de llibres com *Viure al dia* de Paul Auster, *El subratllat és meu* de l'escriptora russa "blanca" Nina Berbèrova, el *Dietari (1953-*

1956) de Witold Gombrowicz, el *Diari* d'André Gide, sense oblidar l'imprescindible *Quadern gris* de Josep Pla o els diaris de Manuel de Pedrolo.

Durant molts d'anys (sobretot en temps de la meua militància dins les Plataformes Anticapitalistes d'Estudiants, l'OEC, el PSM o com a vicepresident de l'Ateneu Popular "Aurora Picornell") només tenia temps de redactar algunes reflexions quan, després de les reunions o els actes polítics i culturals, arribava a casa

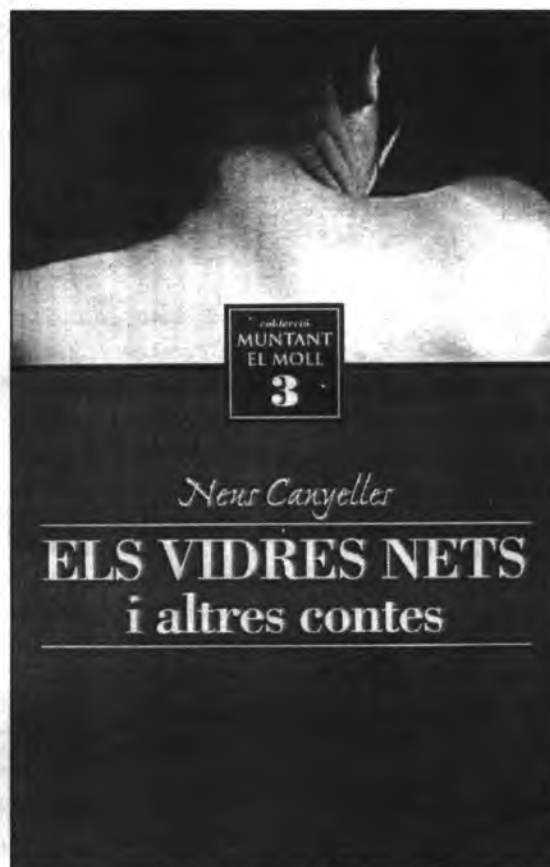
Són uns noms i unes obres agafades ben a l'atzar, sense fer una recerca exhaustiva en les prestatges de la meua biblioteca particular. És evident que no he volgut seguir cap "model" en especial en la redacció del meu *Breviari contra els servils*.

Només he volgut citar uns noms per a ver veure al lector el meu interès pels aspectes més "personals" de molts dels autors que admir (o pels que tenc un accentuat menyspreu: seria el cas dels *Diàries* de Goebbels o el *Vive peligrosamente*, d'aquell altre nazi que tenia per nom Otto Skorzeny).

La intenció de les notes que vaig escrivint d'ençà finals dels anys seixanta no volen ser cap mena de "memòries" a l'estil, per exemple de *La força de les coses* de Simone de Beauvoir. No és aquesta la intenció del meu dietari. Aquí es tracta, més que res, de provar de deixar constància de determinades impressions, de les percepcions més efímeres i evanescentes de la consciència (si bé qualsevol autor de debò pot resumir en quatre retxes tota la complexitat d'una situació personal, política o cultural).

Com explicava una mica més amunt, la quantitat de dietaris de personatges històrics interessants és tan extensa i inacabable que no ens bastaria un llibre per a deixar constància escrita de tot el que hem llegit (o tenim encara per llegir, ja que sovint compram tota casta de memòries o reflexions d'intel·lectuals de tots els països i contrades).

Cal dir també que aquests darrers vint anys han significat una important represa de la meua tasca d'escriptor. La lluita en diverses organitzacions polítiques i culturals abans (i després) de la transició sempre ha dificultat la meua tasca creativa. Durant molts d'anys (sobretot en temps de la meua militància dins les Plataformes Anticapitalistes d'Estudiants, l'OEC, el PSM o com a vicepresident de l'Ateneu

Els vidres nets i altres contes i Breviari contra els servils, dos dels llibres de narrativa catalana més importants publicats a les Illes l'any 2002.

Popular "Aurora Picornell") només tenia temps de redactar algunes reflexions quan, després de les reunions o els actes polítics i culturals, arribava a casa. Unes notes esparses, algun poema (que després s'ha recollit en algun dels poemaris publicats en els darrers temps), algun conte curt... Les dècades d'activitats polítiques de lluita contra la dictadura o per a la consolidació d'una cultura progressista i d'esquerra no donaven per a més. Record ara mateix les dificultats que sempre trobava per poder dedicar-me, com hauria estat el meu desig, a escriure amb calma una novel·la, una obra de teatre. Era completament impossible! Durant molts d'anys em vaig interrogar com s'ho devien muntar els escriptors mallorquins que eren indiferents a la lluita per la llibertat del nostre poble. Sempre m'ha estranyat aquesta forma d'esser i em demanava com tanta gent que deia, de boqueta, defensar "lo nostro", no s'organitzava mai en partits polítics antifranquistes. El nombre d'escriptors mallorquins que, abans i en temps de la transició, militàvem dins organitzacions d'esquerra o independentistes era reduït. N'he parlat en els meus llibres *Cultura i antifranquisme* (Edicions de 1984) i en *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Jonc). Moltes d'aquestes reflexions surten en aquest *Breviari contra els servils: dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie* que acaba de publicar l'Editorial Calima. Mai no he entès

la indiferència, el cinisme regnant, el menfotisme. La redacció durant tots aquests anys de les múltiples carpetes que conformen el meu dietari ha estat també una forma de resistir aquesta indiferència generalitzada que ens encercla i que per a mi és igual o pitjor que els filferros dels camps de concentració.

Fa uns mesos, quan l'editor, interessat per un petit resum que li vaig mostrar, m'animà a presentar-li un llibre d'unes dues-centes pàgines, vaig haver de decidir-me, "mullar-me", en definitiva. D'entre els nombrosos apunts havia d'escollir el material que em semblava més adient en aquesta concreta conjuntura. Una tasca complicada, haver de decidir, en un espai de temps curt, quines pàgines, d'entre tot el meu paperam, li havia de lliurar. Aleshores vaig haver de "desconnectar" de molts projectes que tenia en marxa, deixar-ho per a més endavant i dedicar-me en cos i ànima a la selecció del material que s'havia de publicar.

Breviari contra els servils és pens un bon exemple del resultat de les traïdes culturals i polítiques de la transició en la consciència d'un militant d'esquerres

Les carpetes escollides varen ser, com ja he explicat una mica més amunt, les de la dècada dels vuitanta i noranta. Per quins motius concrets m'he decidit a donar a conèixer aquests escrits? Pens que per a la generació que ens implicarem en

la lluita antifeixista a començaments dels anys seixanta i que actuàrem de forma organitzada contra el sistema des de final dels seixanta fins a finals dels setanta, el resultat de la transició ens colpejà com el cop salvatge d'una destrucció. *Breviari contra els servils* és pens un bon exemple del resultat de les traïdes culturals i polítiques de la transició en la consciència d'un militant d'esquerres. I, sense pensar-ho gaire, vaig decidir que podria ser útil fins i tot com a document de l'època incerta i tenebrosa que ens ha tocat viure: la mundialització capitalista, la desfeta de tantes i tantes organitzacions revolucionàries, el pragmatisme més barroer aplicat a la política quotidiana, l'enlairament d'un exèrcit de cínics i servils al capdamunt de moltes de les institucions que, en teoria, haurien d'haver servit per avançar en el nostre deslliurament nacional i social i que, en mans d'aquesta gent sense principis (a no ser els diners i l'exercici del poder) han servit i serveixen per a consolidar encara més el sistema heretat de la victòria franquista.

A finals del vuitanta una nova època política i cultural (i personal també!) començava amb la desfeta de la major part de les organitzacions de l'esquerra revolucionària a l'Estat espanyol. Una de les darreres grans batalles polítiques d'aquells anys va ser la lluita contra l'OTAN. Les grans manifestacions de masses contra l'imperialisme ianqui i europeu de mitjans dels vuitanta; i la mobilització electoral en

contra de la decisió del PSOE i la burgesia imperialista de mantenir-nos al clos del bloc imperialista de l'OTAN van ser les gran batalles populars que encara mobilitzaren milions i milions de persones. Després, ja se sap, els anys de reialme felipista (amb GAL inclòs!) contribuïren a consolidar els pactes de l'esquerra amnèsica i oportunista amb els hereus del franquisme. La "transició" (el repartiment de llocs de comandament i de sous i poltrones) es consolidava, malgrat l'esperpèntic cop de l'extrema dreta encapçalada per Tejero, i també mercès a aquest.

A Ciutat, alguns revolucionaris volguérem continuar la lluita pel nostre redreçament nacional i social. Però sempre ensopegàvem amb la repressió, amb la "normalització democràtica" que, en el fons, volia dir: "Oblidau el passat, oblidau la república, el socialisme i l'autodeterminació".

Per copsar una mica l'ambient tenebrós de finals dels vuitanta i començaments del noranta em basta recordar el que ens esdevingué a un grup d'esquerrans que volguérem retre un homenatge a la República i a Emili Darder. Era el disset d'abril de 1990. Aquella nit no poguérem retre l'homenatge que pensàvem fer a Emili Darder Cànaves (Palma, 1895-1937). Emili Darder, un dels metges més eminents de Ciutat (llicenciat per la Universitat de València el 1915) va ser detingut el 20 de juliol del 1936 pels falangistes mallorquins, tancat al castell de Bellver, embargats tots els seus béns (dos milions de pessetes d'aleshores) i, finalment, sotmès a un infamant consell de guerra, fou afusellat -ben malalt, sense poder sostenir-se dret- al cementiri de Palma.

L'homenatge que planificàvem aquell abril de 1990 era senzill (simple repartida de fulls informatius per les barriades de Ciutat i pintada d'alguns murals commemoratius al Molinar, Son Serra, s'Indioteria...). La gent que més treballà en l'acte d'homenatge a Emili Darder va ser la de l'OCB (l'Organització Comunista Balear). La majoria d'afiliats i afiliades d'aquest partit procedien del PCB-PCPE (el partit escindit del PCIB i que, en aquells moments, encapçalaven Josep Valero, Lila Thomàs i Miquel Rosselló, entre d'altres dirigents prosoviètics).

Només feia una estona que ens havíem posat a la tasca quan, inesperadament, dos cotxes de la policia s'aturen al nostre costat i, mentre uns es treuen les pistoles, altres s'apropien dels estris de pintar, del llibre de poemes de Bartomeu Rosselló-Pòrcel...

Com he dit una mica més amunt, no poguérem portar a la pràctica l'homenatge a la República i a Emili Darder. El nostre piquet era format (entre d'altres militants de l'OCB) per Juan Sánchez, Francisco Ocete i jo mateix. En total érem sis o set els arriscats republicans que decidírem retre aquest homenatge. Uns portaven escales, pintura, estris de dibuix, els llibres, els fulls amb el poema de Rosselló-Pòrcel (que anàvem repartint a la gent que trobàvem en aquelles hores de la nit i que anàvem deixant pels portals de les cases i bústies comercials i particulars). L'indret que ens va tocar cobrir era tota la barriada del Molinar i la paret en la qual havíem de pintar el mural era la de l'entrada al Portixol, just al costat dels dos

molins que encara resten en la que va ser la barriada d'Aurora Picornell (una altra dirigent revolucionària assassinada pel feixisme) i ara ocupat per un important complex de pisos de luxe.

No es pogué fer gaire cosa. Sembla que, en previsió d'aquest tipus d'homenatge a la república, la policia de Ramon Aguiló (batlle socialista de Ciutat) tenia ordres de detenir i barrar el pas a qui volgués servir la memòria històrica del nostre poble, de les seves avantguardes més conscients. Només feia una estona que ens havíem posat a la tasca quan, inesperadament, dos cotxes de la policia s'aturen al nostre costat i, mentre uns es treuen les pistoles, altres s'apropien dels estris de pintar, del llibre de poemes de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, dels pinzells i els pots de pintura... No serviren de res les meves protestes. Els policies de la "democràcia" no sabien -no havien tengut cap curs de reciclatge!- qui era Emili Darder, i molt manco Bartomeu Rosselló-Pòrcel. Record que, mentre ens apuntaven amb la pistola i, com si fóssim lladres, ens obligaven a situar-nos, amb les mans a la paret, drets damunt la voravia, i ens prenién el material per a fer el mural, jo els anava recordant aspectes essencials de la nostra història més recent. Malgrat la provada manca de cultura i educació, malgrat el perill que per a la vida d'uns ciutadans pacífics significava estar amenaçats per aquelles armes de foc, vaig intentar explicar -endebades que ho entenguessin!- que el deure d'una policia pagada amb diners públics era ajudar els demòcrates que volien servir aspectes importants de la història del poble mallorquí. Era inútil. ☹

"La Presidenta del Consell de Mallorca felicita Miquel López Crespí"

La Presidenta del Consell de Mallorca

Palma, 4 / desembre / 2002

Sr. Miquel López Crespí
Antonio Marqués, 20
Palma,

Benvolgut amic:

Estic molt contenta de fer-vos arribar les meves més sinceres felicitacions per haver guanyat el Premi de Literatura "Claudi Isern i Llorens 2002", amb la vostra obra titulada "Fugitiu de l'incendi", un text amb to polític que enfoca la literatura del segle XX espanyol des d'un punt de vista d'esquerreres.

Aquest nou premi s'uneix a una llarga sèrie de merescuts reconeixements al vostre talent. Jo, com a presidenta del Consell de Mallorca, em sent molt contenta i vos animo a continuar amb renovada il·lusió la vostra trajectòria literària i, estic segura que rebreu molts més futurs èxits.

Rebeu les meves salutacions més cordials.

Maria Antònia Munar

Maria Antònia Munar

Maria Antònia Munar

Palau Reial, 1. 07001 Palma, Mallorca. Tel. 971 123 300

CONTRA EL FEIXISME ESPANYOL

Han signat el manifest (juntament amb moltes institucions i personalitats d'arreu del món):

Noam Chomsky, David Petras, Miquel López Crespí, Paul Preston, la baronesa Hooper, Borja de Riquer, Agustí Colomines, David Cardús, Carod-Rovira, Teresa Pàmies...

"Els sotassignants, personalitats d'arreu en els àmbits de l'arxivística, de la història, de l'educació, de les arts, de la cultura, de la política i dels drets civils, assabentats del fet que, amb motiu de la proclamació de Salamanca Ciutat Europea de la Cultura 2002, el Consorci organitzador d'aquesta efemèride ha programat l'Exposició 'Propaganda en Guerra', prevista del 5 d'octubre al 22 de desembre d'enguany, i per l'origen dels fons documentals -i com foren aconseguits- que pensen utilitzar per a la dita exposició, ens veiem en la necessitat de fer la següent

Declaració

"Un percentatge molt alt dels

Manifest contra el feixisme espanyol

materials que hom vol exposar a Salamanca és fruit del robatori a què fou sotmès el poble català -i, amb ell, el seu govern, ajuntaments, organitzacions, associacions i personalitats- d'ençà de l'abril de 1938 quan s'inicià l'ocupació de Catalunya per l'exèrcit de Franco.

"Els fons documentals espoliats constitueixen una part molt important de l'Archivo General de la Guerra Civil Española (iniciat el 1996): 'Aquest Arxiu General està format en el seu nucli principal pels documents de la Delegación del Estado para la Recuperación de Documentos que l'exèrcit de Franco obtenia selectivament [...] durant la Guerra Civil [...] constituint una de les fonts bàsiques d'informació per al Tribunal Especial para la Represión de la Masonería y el Comunismo creat el 1940'.

"Atès que l'Estat Espanyol ratificà (9 de juny de 1960) el Conveni Internacional de la Haia sobre Protecció de Béns Culturals en Cas de Conflicte Armat (14 de maig de

1954), que defensa la immunitat dels béns i el deure de la seva salvaguarda davant de qualsevol tipus de requis o apropiació, ja siguin conflictes internacionals o no.

"Atès que el Consell Internacional d'Arxius, adscrit a la UNESCO, s'ha manifestat repetidament pel que fa al dret dels legítims propietaris a exigir la restitució de la documentació objecte d'espoli o sotstracció per motiu de conflicte bèl·lic (Resolució 46/10 de l'Assemblea General de l'ONU, 1991).

"I atès que des del 1978 fins avui, representants electes dels catalans i el mateix Parlament de Catalunya per unanimitat (Resolució de 18 de maig de 1989) han demanat reiteradament la devolució dels documents manllevats -públics i privats-, instem a les autoritats espanyoles per a què:

Acompleixen, sense més dilacions, l'acord del Consell de Ministres del Govern espanyol (15 de març de 1995) que decideix el retorn dels fons

"Suspenguin, i retirin de la programació dels actes a celebrar a Salamanca, l'Exposició 'Propaganda en Guerra' en el cas que no es realitzés amb el permís exprés i en col·laboració amb la Generalitat de Catalunya".

Signen: Noam Chomsky, David Petras, Miquel López Crespí, Federico Mayor Zaragoza, Joan B. Culla, Paul Preston, la baronesa Hooper, Borja de Riquer, Agustí Colomines, David Cardús, Josep Maria Sans Travé, Josep Maria Figueres, Hettinghausen, Susan Di Giacomo, Agustí Barrera, Joan A. Argenter, Fèlix Martí Ambel, Joan Buadas, Ignasi Lamata, J. M. Àlvarez, Joan Saura, Carod-Rovira, Ramon Alberch, Teresa Pàmies, Anscari Mundó, Joan Oró, Carles Fontseré, Jesús Tuson, Vicenç Navarro, Albert Branchadell, etc, molts d'ells en representació individual o per part d'entitats que varen rebre l'expoli.

Convé aclarir igualment que darrere la negativa a retornar tota

aqueixa documentació arxivística hi ha motius polítics, i no pas tècnics, contra allò que l'espanyolisme (del PSOE primer, del PP després) pretén de tant en tant: si interessa conservar aquella documentació a Salamanca a títol informatiu, n'és igualment útil la microfilmació, que, a més, ja està feta. El que hi ha és la voluntat manifesta de no alterar la victòria de 1939, ni, menys encara, les seves conseqüències. No oblidem que aqueix arxiu de Salamanca, és a dir, l'actual Archivo Histórico Nacional, Sección Guerra Civil, no és altra cosa que l'antic Archivo de la Causa General contra el Marxismo, el Separatismo y la Masonería, convenientment rebatejat arran de la Transició postfranquista. Efectivament, aqueixa agrupació documental no és tan sols producte d'un espoli: la seva mateixa raó d'existència fou l'aplec contra tots els pobles de l'Estat, incloent-hi l'estructuradíssim intent de fer-ne desaparèixer uns quants. ☹

Comissió de la Dignitat: ajuts econòmics: compte 2100 3936 35 0100089647 (Redacció).

LA LITERATURA CATALANA CONTEMPORÀNIA

Miquel López Crespí guardonat a Girona i Mallorca amb les obres *Fugitiu de l'incendi* i *Per a tota l'eternitat*

Mallorca: Miquel López Crespí guardonat amb el premi a la millor obra en català

L'escriptor Miquel López Crespí va ser guardonat a Ciutat de Mallorca amb el Premi a la millor obra en català (en l'apartat de poesia catalana contemporània). Els guardons dels Premis Internacionals de Poesia es lliuraren dimecres, dia 4 de desembre en l'històric Casal Balaguer de Palma, seu del Cercle de Belles Arts mallorquí. El jurat que atorgà el Premi a la millor obra en català a Miquel López Crespí era format per destacades personalitats de la Universitat de les Illes Balears (UIB) i del món de la cultura illencs. Hi formaven part: Perfecto Quadrado, escriptor, poeta i degà de la Facultat de Filosofia i Lletres de la UIB; Francesca Aguiló, poetessa; Guillem Ginard, cap de Relacions Institucionals del Consell Insular de Mallorca; Pere Parpal, poeta i Joan Canals, secretari del Cercle de Belles Arts de Ciutat de Mallorca.

Maria Antònia Munar, presidenta del Consell de Mallorca i Carme Feliu, tinent de batle de Palma s'encarregaren de lliurar els premis alhora que parlaren de l'obra dels guardonats. El poeta Just Jorge Padrón va obtenir el premi en castellà i l'autor de sa Pobra Miquel López Crespí el guanyava per la seva obra en català.

Girona: Miquel López Crespí Premi de Literatura "Claudi Isern i Llorens 2002" amb l'obra *Fugitiu de l'incendi*. L'obra guardonada serà editada per "Publicacions de l'Abadia de Montserrat" de Barcelona en la col·lecció "Biblioteca Serra d'Or"

L'important acte cultural va ser presentat pel periodista Josep Andújar. Entre les nombroses autoritats que hi eren presents en el lliurament del Premi "Claudi Isern i Llorens 2002" cal destacar l'assistència del delegat de Cultura de la Generalitat de Catalunya a Girona, Joan Domènech; Josep M. Isern, director d'Àncora; Jaume Borrell, de Caixa de Sabadell; regidors de diferents grups municipals; el Dr. Joaquim Molas i membres del jurats dels diversos Premis (Premi d'Investigació i recerca Enric Descayre Salas i Premi de Poesia Marineria Margarita Wirsing Bordas).

Com va destacar *Diari de Girona* en la seva secció de Cultura: "López Crespí, que no va poder ser present a l'acte, amplia així el seu currículum de guardons literaris de poesia, novel·la, contes, teatre i narrativa juvenil, en el moment que està a punt de veure publicades diverses obres seves: *Breviari contra els servils* (Calima Edicions) [obra ja publicada en aquests moments]; el poemari *Temps Moderns*, un homenatge al cinema, Premi "Miquel Martí i Pol 2002" de la Universitat Autònoma de Barcelona i treballs del Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó, *Cercle clos* dins la col·lecció de poesia menorquina "Xibau".

Parlat de l'obra que guanyà el Premi de Literatura, l'escriptor Antoni Sala, membre del jurat que atorgà el guardó a Miquel López Crespí, digué: "*Fugitiu de l'incendi*, de Miquel López Crespí, és un text de marcat to polític, que proposa un enfocament de la història del segle vint espanyol des d'un punt de vista d'esquerres, però gens maniqueu, fet a través de diverses veus, fictícies o històriques i de vegades d'un gran risc literari, com és el cas del monòleg de Felipe González que apareix en la narració. El jurat vol destacar-ne també la precisió del llenguatge que procura un estil concís i eficaç".

Miquel López Crespí (sa Pobra, Mallorca 1946) és novel·lista, autor teatral, poeta, historiador i assagista. L'any 1968 l'escriptor començà les seves col·laboracions (especialment literàries) en la premsa de les Illes: *Diario de Mallorca*, *Última Hora*, *Baleares*, *Cort...*

Miquel López Crespí ha guanyat diversos premis literaris de poesia, novel·la, contes, teatre i narrativa juvenil entre els quals podríem destacar: "Joan Fuster 1984", "Ciutat de Palma de Teatre 1974" i "Ciutat de Palma de Narrativa" (1991), "Joanot Martorell" de narrativa (València), "Pompeu Fabra 1984", "Joan Santamaria 1989" (Barcelona), Premis Ciutat de València (de poesia i narrativa), Premi Especial Born de Teatre, Premi Teatre Principal-Consell Insular de Mallorca de Teatre, "Marià Vayreda" de narrativa (Girona), Premi de les Lletres 1987 (Mallorca), Premi de Narrativa "Miquel Àngel Riera", Premi Valldaura de novel·la (Barcelona), Premi de teatre "Carles Arniches" (Alacant), Principat

d'Andorra (Grandalla) de Poesia, Premi de Literatura "Serra i Moret 1993" de la Generalitat de Catalunya, Premi de poesia "Ciutat de Castelló 1985", Premi de Poesia del Consell Insular d'Eivissa i Formentera, Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó (Menorca), Premi Nacional de Literatura "Camilo José Cela", etc, etc.

Col·laborador dels suplementos de cultura dels diaris de les Illes, Miquel López Crespí ha publicat centenars d'articles dedicats a la literatura i a la història de Mallorca. Actualment té diverses seccions fixes a diaris i revistes. Entre 1996 i 1998 va publicar més de dos-cents articles referents a la història de Mallorca en el *Diari de Balears*. D'ençà 1999 ha escrit centenars d'articles en català en el diari *El Mundo-El Día de Baleares*. Durant molts d'anys portà la secció d'entrevistes del suplement de cultura del diari *Última Hora* i de la revista de l'Obra Cultural Balear *El Mirall*.

En els anys vuitanta és cofundador i vicepresident de l'Ateneu Popular "Aurora Picornell". D'ençà començaments dels anys setanta ha publicat més de quaranta llibres de narrativa, poesia, teatre, memòries, novel·la i assaig entre els quals podríem destacar: *Històries per a no anar mai a l'escola* (narrativa juvenil); (narrativa); *Necrològiques* (narrativa); *Homenatge Rosselló-Pòrcel* (teatre); *Notícies d'enlloc* (narrativa); *Crònica de la pesta* (contes); *Estiu de foc* (novel·la); *L'antifranquisme a Mallorca 1950-1970* (memòries); *Foc i fum* (poesia); *Les plèiades* (poesia); *L'amagatall* (novel·la); *Cultura i antifranquisme* (assaig); *L'obscura ànsia del cor* (poesia); *El cicle dels insectes* (poesia); *Vida d'artista* (narrativa); *Històries del desencís* (narrativa); *La Ciutat del Sol* (narrativa juvenil); *Els poemes de l'horabaixa* (poesia); *Planisferi de mars i distàncies* (poesia); *Punt final* (poesia); *No era això: memòria política de la transició* (assaig); *Acte Únic* (teatre); *Record de Praga* (poesia); *El cadàver* (teatre); *Núria i la glòria dels vençuts* (novel·la); *Revolta* (poesia); *Un violí en el crepuscle* (poesia); *Rituals* (poesia); *Llibre de pregàries* (poesia); *Estat d'excepció* (novel·la); *Un tango de Gardel en el gramòfon* (narrativa); *Periferies* (poesia); *Temps i gent de sa Pobra* (història local) i *Breviari contra els servils* (narrativa). Ω

(Redacció)

Maria Antònia Munar, Presidenta del Consell de Mallorca i Carme Feliu, tinent batle de Ciutat lliuraren a Miquel López Crespí el Premi a la millor obra en català.

Fanatisme religiós

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Els peus mos vol aturar,
Sa idea de s'Islam,
Tot això ho contemplam,
Perquè se pot demostrar.
Un concurs que se acordà
Allà dins Nigèria fer,
Es fanatisme es mogué,
Fugint les lleis de n'Alà.

Ses misses de tot lo món,
Allà es varen presentar,
Per poder-se demostrar,
A dins tot aquell contorn.
Se'n dugueren gros trastorn,
De sa gent fanatitzada,
Que a n'Alà està lliurada,
Des llevant en el migjorn.

Humanitat avançada,
Seguiu es vostre camí,
Nous avanços descobrir,
I collireu bona anyada,
Aquesta gent retardada,
Carregada de maldat,
Duen el mal encarnat,
I sa misèria aferrada.

Cap passa avançareu,
Si los voleu ajudar,
En ells molts milions gastar,
A tots ells los perdreu.
Val més que los destineu,
A fer millores allà,
Ses torres varen tomar,
Això mai oblidareu.

A dins la ciència del mal,
Tenen la vista ficada,
La duen estudiada,
Dins un ordre general.
Que n'Alà és el puntal,
De tot lo que hi ha creat,
Per això a tot combat,
La mort ells oferiran.

Si poguessin sembrarien,
De bombes tota la terra,
De la dreta a l'esquerra,
Tot enemic matarien.
Ben lliberts se trobarien,
Per misèria disfrutar,
I molta de fam passar,
Després al cel pujarien. Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m², cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Centric. Tel. 661 427 008.

Particular ven local de 100 m². Més de 100 m² de terrassa adequat per a qualsevol negoci a la Plaça d'Orson Wells de Ciutat. 110.000 €. Tel. 971 770 099.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m². Amb vivenda de 80 m². Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament

de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Se traspassa o ven el Bar sa Pedra al carrer Major de Llucmajor. Tel. 971 120 863.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisos-catalans.org/tres>.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres nocces, nocces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallsos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommiu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet.

Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloves. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrraga tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensennians a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m². a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

La vida de Bryan i la
terminologia cultureta progre

Quan les dues mares es disputaven el nin viu davant el rei Salomó la mare falsa acceptà que el matessin, la verdadera preferia que se'l quedàs viu l'altra, la falsa.

En l'independentisme i en tantes altres coses passa igual. I així queda demostrat que l'"independentisme d'esquerrres" és el fals independentisme, mentre que el de debò és el que no exigeix coloracions prèvies ni discrimina. De fet, tot nacionalisme triomfant, és a dir, real i realista, és interclassista i qui no entengui això no entén un borrall en nacionalisme (ni segurament en moltes altres coses).

Per això dic a la gent d'Esprai, Maulets, Endavant, etc.: deixeu-vos d'ideologies obsoletes que ni tan sols entén la gent corrent. No dividiu ni discrimineu més.

Inflar l'antagonisme i la divisió com fa el nacionalisme d'esquerra (quan apareix un grup independentista interclassista es dediquen el temps a titllar-lo de fatxa, com han fet amb UNC o com el fernandosabater de les Illes ha fet contra el Lobby per la Independència) em pareix un greu error tàctic i estratègic, perdre miserablement el temps. A mi em fa el mateix efecte que el de viles veïnes que tiren pedres quan ve l'equip de futbol del poble del costat, és a dir, simptomatologia del colonialisme (Divideix i venceràs).

La vida de Brian és incomparablement light comparada amb nosaltres mateixos. No heu vist aquesta pel·lícula de divisions intestines de la resistència jueva en clau d'humor?... fins a la desfeta final, of course. En fi, estimem-nos els uns els altres o una cosa així, una mica almenys. Però hi ha gent que no vol estimar sinó autoproclamar-se amb a prioris i premisses falses (sense proves històriques) i discriminar i estigmatitzar els altres, els qui proposen alguna cosa nova o atípica que realment s'han rumiat, els quals satiritza -de propina- com a de "profetes". Tot un càntic a la irresponsabilitat, a la mediocritat, a l'esterilitat i a la malfeineria.

És curiosa també la manera tan estúpida i repetitiva de la premsa en català i nacionalista progre i resaberut (cultureta) en general a l'hora d'usar amb menyspreu de nas arrufat el terme "profeta", sempre en un sentit negatiu i de boig. Ja veus: com si ells sabessin ni tan sols què pot ser un profeta. No podran saber coses així perquè la supèrbia que els buida no vol, simplement.

És sols un altre acte de covardia vil perquè saben que entre aquest petit món mesquí de descreguts envanits quasi ningú no gosaria agafar la creu d'aquesta mena de termes o maneres de pensar (com ara el cristianisme) objecte de blasme i sarcasme sistemàtic d'aquesta colla de panxacontents mediocres i enso-pits. Ω

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

FESTA DEL GOB A CA N'ARABÍ

Presidits per la Consellera de Medi Ambient Margarida Rosselló, a qui acompanyaven els alts càrrecs del seu gabinet, se va celebrar el passat diumenge dia 15 el tradicional dinar del GOB, enguany al Restaurant ca n'Arabi de Binisalem. Després del dinar se donaren els premis Alzina i Ciment de l'any passat i se votaren els d'enguany. A la foto la consellera amb l'actual president del GOB Joan Rita i l'expresident fundador de la entitat Antoni Bonner.

En Miquel Cirer de la barriada Foners de Ciutat i en Libert Rigo de santa Catalina són del GOB i assistiren al dinar. Són del grup excursionista, estimen la terra, la llengua i la cultura dels mallorquins.

Són en Climent Picornell i na Margalida Company, tots dos de sant Joan. Fa 22 anys que són del GOB. En Climent va rebre un diploma de reconeixement per les seves fotografies de la natura a la festa del GOB. Tel. 971 526 588

-CRISIS DEL "P.P.RESTIGE":

EL HUMOR | J. L. MARTÍN

"Creo que hay alarmismos muy poco justificados" (Aznar, Roma, 28.11.02)

"Afortunadamente, la rápida intervención de las autoridades españolas alejando el barco de las costas, hace que no temamos una catástrofe ecológica, como ha sucedido en otras ocasiones, ni prevemos grandes problemas en las aguas españolas ni para los recursos pesqueros" (Arias \$ Cañete. Ciudad Real 16.11.02)

DIMISIÓN

DEL CORRUPTO MATAS, DEL ASESINO FRANQUISTA FRAGA (VITORIA, 1976, SEIS JOVENES OBREROS ENCERRADOS EN UNA IGLESIA ASESINADOS POR SU P.OLICÍA P.OLÍTICA) Y DEL INEPTO ARIAS CAÑETE.

¡¡¡VÁYASE, SR. ASNAR!!!! Y NO VUELVA NUNCA

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

Adreça.....

C.P. .... Població .....

C.I.F..... Tel .....

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca

Quan Déu
va crear el món

S'explica que quan Déu va crear el món, perquè els homes prosperessin va decidir concedir-los dues virtuts. Així va fer ...

Als suïssos els va fer ordenats i complidors de la Llei.

Als anglesos els va fer persistents i estudiosos.

Als catalans els va fer treballadors i pacients.

Als italians alegres i romàntics.

Als francesos els va fer cultes i refinats.

I quan va arribar als espanyols, es va girar cap a l'àngel que prenia nota i li va dir: "Els espanyols seran intel·ligents, bones persones i del Partit Popular"

Quan va acabar de crear el món, l'àngel li va dir a Déu: "Senyor, vas donar a tots els pobles dues virtuts i als espanyols tres. Això farà que tinguin privilegis sobre tots els altres".

"Doncs és veritat, bé... com que les virtuts divines no es poden treure, i com que els espanyols en tenen tres, no podran tenir més de dues virtuts al mateix temps".

La cosa queda en què: L'espanyol que és del Partit Popular i bona persona, no pot ser intel·ligent. El que és intel·ligent i del Partit Popular, no pot ser bona persona. I el que és intel·ligent i bona persona, no pot ser del Partit Popular. Ω